

1 Mosebok

1I begynnelsen skapade Iouo Gud himmel och jord. 2Och jorden var öde och tom, och mörker var över djupet, och Iouo Guds Ande svävade över vattnet. 3Och Iouo Gud sade: »Varde ljus»; och det vart ljus. 4Och Iouo Gud såg att ljuset var gott; och Iouo Gud skilde ljuset från mörkret. 5Och Iouo Gud kallade ljuset dag, och mörkret kallade han natt. Och det vart afton, och det vart morgon, den första dagen. 6Och Iouo Gud sade: »Varde mitt i vattnet ett fäste som skiljer vatten från vatten.» 7Och Iouo Gud gjorde fästet, och skilde vattnet under fästet från vattnet ovan fästet; och det skedde så. 8Och Iouo Gud kallade fästet himmel. Och det vart afton, och det vart morgon, den andra dagen. 9Och Iouo Gud sade: »Samle sig det vatten som är under himmelen till en särskild plats, så att det torra bliver synligt.» Och det skedde så. 10Och Iouo Gud kallade det torra jord, och vattensamlingen kallade han hav. Och Iouo Gud såg att det var gott. 11Och Iouo Gud sade: »Frambringe jorden grönska, fröbärande örter och fruktträd, som efter sina arter bära frukt, vari de hava sitt frö, på jorden.» Och det skedde så; 12jorden frambragte grönska, fröbärande örter, efter deras arter, och träd som efter sina arter buro frukt, vari de hade sitt frö. Och Iouo Gud såg att det var gott. 13Och det vart afton, och det vart morgon, den tredje dagen. 14Och Iouo Gud sade: »Varde på himmelens fäste ljus som skilja dagen från natten, och vare de till tecken och till att utmärka särskilda tider, dagar och år, 15och vare de på himmelens fäste till ljus som lysa över jorden.» Och det skedde så; 16Iouo Gud gjorde de två stora ljusen, det större ljuset till att råda över dagen, och det mindre ljuset till att råda över natten, så ock stjärnorna. 17Och Iouo Gud satte dem på himmelens fäste till att lysa över jorden, 18och till att råda över dagen och över natten, och till att skilja ljuset från mörkret. Och Iouo Gud såg att det var gott. 19Och det vart afton, och det vart morgon, den fjärde dagen. 20Och Iouo Gud sade: »Frambringe vattnet ett vimmel av levande varelser; flyge ock fåglar över jorden under himmelens fäste.» 21Och Iouo Gud skapade de stora havsdjuren och hela det stim av levande varelser, som vattnet vimlar av, efter deras arter, så ock alla bevingade fåglar, efter deras arter. Och Iouo Gud såg att det var gott. 22Och Iouo Gud välsignade dem och sade: »Varen fruktsamma och föröken eder, och uppfyllen vattnet i haven; föröke sig ock fåglarna på jorden.» 23Och det vart afton, och det vart morgon, den femte dagen. 24Och Iouo Gud sade: »Frambringe jorden levande varelser, efter deras arter, boskapsdjur och kräldjur och vilda djur, efter deras arter.» Och det skedde så; 25Iouo Gud gjorde de vilda djuren, efter deras arter, och boskapsdjuren, efter deras

arter, och alla kräldjur på marken, efter deras arter. Och Iouo Gud såg att det var gott. 26Och Iouo Gud sade: »Låt oss göra människor till vår avbild, till att vara oss lika; och må de råda över fiskarna i havet och över fåglarna under himmelen och över boskapsdjuren och över hela jorden och över alla kräldjur som röra sig på jorden.» 27Och Iouo Gud skapade människan till sin avbild, till Iouo Guds avbild skapade han henne, till man och kvinna skapade han dem. 28Och Iouo Gud välsignade dem; Iouo Gud sade till dem: »Varen fruktsamma och föröken eder, och uppfyllen jorden och läggen den under eder; och råden över fiskarna i havet och över fåglarna under himmelen och över alla djur som röra sig på jorden.» 29Och Iouo Gud sade: »Se, jag giver eder alla fröbärande örter på hela jorden och alla träd med fröbärande trädfrukt; detta skolen I hava till föda. 30Men åt alla djur på jorden och åt alla fåglar under himmelen och åt allt som krälar på jorden, vad som i sig har en levande själ, åt dessa giver jag alla gröna örter till föda.» Och det skedde så. 31Och Iouo Gud såg på allt som han hade gjort, och se, det var mycket gott. Och det vart afton, och det vart morgon, den sjätte dagen.

2Så blevo nu himmelen och jorden fullbordade med hela sin härskara. 2Och Iouo Gud fullbordade på sjunde dagen det verk som han hade gjort; och han vilade på sjunde dagen från allt det verk som han hade gjort. 3Och Iouo Gud välsignade den sjunde dagen och helgade den, därför att han på den dagen vilade från allt sitt verk, det som Iouo Gud hade gjort, när han skapade. 4Detta är berättelsen om den ordning i vilken allt blev till på himmelen och jorden, när de skapades, då när Iouo Gud gjorde jord och himmel. 5Då bar jorden ännu ingen buske på marken, och ingen ört hade ännu skjutit upp på marken, ty Iouo Gud hade icke låtit regna på jorden, och ingen människa fanns, som kunde bruka jorden; 6men en dimma steg upp från jorden och vattnade hela marken. 7Och Iouo Gud danade människan av stoft från jorden och inbläste livsande i hennes näsa, och så blev människan en levande varelse. 8Och Iouo Gud planterade en lustgård i Eden österut och satte däri människan som han hade danat. 9Iouo Gud lät nämligen alla slags träd som voro ljuvliga att se på och goda att äta av växa upp ur marken, och livets träd mitt i lustgården, så ock kunskapens träd på gott och ont. 10Och från Eden gick en flod ut, som vattnade lustgården; sedan delade den sig i fyra grenar. 11Den första heter Pison; det är den som flyter omkring hela landet Havila, där guld finnes, 12och det landets guld är gott; där finnes ock bdelliumharts och onyxsten. 13Den

1 Mosebok

andra floden heter Gihon; det är den som flyter omkring hela landet Kus. 14Den tredje floden heter Hiddekel; det är den som har sitt lopp öster om Assyrien. Den fjärde floden är Frat. 15Så tog nu Iouo Gud mannen och satte honom i Edens lustgård, till att bruka och bevara den. 16Och Iouo Gud bjöd mannen och sade: »Av alla andra träd i lustgården må du fritt äta, 17men av kunskapens träd på gott och ont skall du icke äta, ty när du äter därav, skall du döden dö.» 18Och Iouo Gud sade: »Det är icke gott att mannen är allena. Jag vill göra åt honom en hjälp, en sådan som honom höves.» 19Och Iouo Gud danade av jord alla markens djur och alla himmelens fåglar, och förde dem fram till mannen för att se huru denne skulle kalla dem; ty såsom mannen kallade var levande varelse, så skulle den heta. 20Och mannen gav namn åt alla boskapsdjur, åt fåglarna under himmelen och åt alla markens djur. Men för Adam fann han icke någon hjälp, sådan som honom hövdes. 21Då lät Iouo Gud en tung sömn falla på mannen, och när han hade somnat, tog han ut ett av hans revben och fyllde dess plats med kött. 22Och Iouo Gud byggde en kvinna av revbenet som han hade tagit av mannen, och förde henne fram till mannen. 23Då sade mannen: »Ja, denna är nu ben av mina ben och kött av mitt kött. Hon skall heta maninna, ty av man är hon tagen.» 24Fördens skull skall en man övergiva sin fader och sin moder och hålla sig till sin hustru, och de skola varda ett kött. 25Och mannen och hans hustru voro båda nakna och blygdes icke för varandra.

3Men ormen var listigare än alla andra markens djur som Iouo Gud hade gjort; och han sade till kvinnan: »Skulle då Gud hava sagt: 'I skolen icke äta av något träd i lustgården?'» 2Kvinnan svarade ormen: »Vi få äta av frukten på de andra träden i lustgården, 3men om frukten på det träd som står mitt i lustgården har Gud sagt: 'I skolen icke äta därav, ej heller komma därvid, på det att I icke mån dö.'» 4Då sade ormen till kvinnan: »Ingalunda skolen I dö; 5men Gud vet, att när I äten därav, skola edra ögon öppnas, så att I bliven såsom Gud och förstå vad gott och ont är.» 6Och kvinnan såg att trädet var gott att äta av, och att det var en lust för ögonen, och att det var ett ljuvligt träd, eftersom man därav fick förstånd, och hon tog av dess frukt och åt; och hon gav jämväl åt sin man, som var med henne, och han åt. 7Då öppnades bådås ögon, och de blevo varse att de voro nakna; och de fäste ihop fikonlöv och bundo omkring sig. 8Och de hörde Iouo Gud vandra i lustgården, när dagen begynte svalkas; då gömde sig mannen med sin hustru för Iouo Guds ansikte bland träden i lustgården. 9Men Iouo Gud

kallade på mannen och sade till honom: »Var är du?» 10Han svarade: »Jag hörde dig i lustgården; då blev jag förskräckt, eftersom jag är naken; därför gömde jag mig.» 11Då sade han: »Vem har låtit dig förstå att du är naken? Har du icke ätit av det träd som jag förbjöd dig att äta av?» 12Mannen svarade: »Kvinnan som du har givit mig till att vara med mig, hon gav mig av trädet, så att jag åt.» 13Då sade Iouo Gud till kvinnan: »Vad är det du har gjort!» Kvinnan svarade: »Ormen bedrog mig, så att jag åt.» 14Då sade Iouo Gud till ormen: »Eftersom du har gjort detta, vare du förbannad bland alla djur, boskapsdjur och vilda djur. På din buk skall du gå, och stoft skall du äta i alla dina livsdagar. 15Och jag skall sätta fiendskap mellan dig och kvinnan, och mellan din säd och hennes säd. Denna skall söndertrampa ditt huvud, och du skall stinga den i hälen.» 16Och till kvinnan sade han: »Jag skall låta dig utstå mycken vedermöda, när du bliver havande; med smärta skall du föda dina barn. Men till din man skall din åtrå vara, och han skall råda över dig.» 17Och till Adam sade han: »Eftersom du lyssnade till din hustrus ord och åt av det träd om vilket jag hade bjudit dig och sagt: 'Du skall icke äta därav', därför vare marken förbannad för din skull. Med vedermöda skall du nära dig av den i alla dina livsdagar; 18törne och tistel skall den bära åt dig, men markens örter skola vara din föda. 19I ditt anletes svett skall du äta ditt bröd, till dess du vänder åter till jorden; ty av den är du tagen. Ty du är stoft, och till stoft skall du åter varda.» 20Och mannen gav sin hustru namnet Eva, ty hon blev en moder åt allt levande. 21Och Iouo Gud gjorde åt Adam och hans hustru kläder av skinn och satte på dem. 22Och Iouo Gud sade: »Se, mannen har blivit såsom en av oss, så att han förstår vad gott och ont är. Må han nu icke räcka ut sin hand och taga jämväl av livets träd och äta, och så leva evinnerligen.» 23Och Iouo Gud förvisade honom ur Edens lustgård, för att han skulle bruka jorden, varav han var tagen. 24Och han drev ut mannen, och satte öster om Edens lustgård keruberna jämte det ljungande svärdets lågor, för att bevaka vägen till livets träd.

4Och mannen kände sin hustru Eva, och hon blev havande och födde Kain; då sade hon: »Jag har fött en man genom Iouo hjälp.» 2Och hon födde åter en son, Abel, den förres broder. Och Abel blev en fårherde, men Kain blev en åkerman. 3Och efter någon tid hände sig att Kain av markens frukt bar fram en offergåva åt Iouo. 4Också Abel bar fram sin gåva, av det förstfödda i hans hjord, av djurens fett. Och Iouo såg till Abel och hans offergåva; 5men till Kain och hans

1 Mosebok

offergåva såg han icke. Då blev Kain mycket vred, och hans blick blev mörk. 6Och Iouo sade till Kain: »Varför är du vred, och varför är din blick så mörk? 7Är det icke så: om du har gott i sinnet, då ser du frimodigt upp; men om du icke har gott i sinnet, då lurar synden vid dörren; till dig står hennes åtrå, men du bör råda över henne.» 8Och Kain talade med sin broder Abel; och när de voro ute på marken, överföll Kain sin broder Abel och dräpte honom. 9Då sade Iouo till Kain: »Var är din broder Abel?» Han svarade: »Jag vet icke; skall jag taga vara på min broder?» 10Då sade han: »Vad har du gjort! Hör, din broders blod ropar till mig från jorden. 11Så vare du nu förbannad och förvisad ifrån åkerjorden, som har öppnat sin mun för att mottaga din broders blod av din hand. 12När du brukar jorden, skall den icke mer giva dig sin gröda. Ostadig och flyktig skall du bliva på jorden.» 13Då sade Kain till Iouo: »Min missgärning är större än att jag kan bära den. 14Se, du driver mig nu bort ifrån åkerjorden, och jag måste gömma mig undan för ditt ansikte. Ostadig och flyktig skall jag bliva på jorden, och så skall ske att vemhelst som möter mig, han dräper mig.» 15Men Iouo sade till honom: »Nej, ty Kain skall bliva hämnad sjufalt, vemhelst som dräper honom.» Och Iouo satte ett tecken till skydd för Kain, så att ingen som mötte honom skulle slå honom ihjäl. 16Så gick Kain bort ifrån Iouos ansikte och bosatte sig i landet Nod, öster om Eden. 17Och Kain kände sin hustru, och hon blev havande och födde Hanok. Och han byggde en stad och kallade den staden Hanok, efter sin sons namn. 18Och åt Hanok föddes Irad, och Irad födde Mehujael, och Mehujael födde Metusael, och Metusael födde Lemek. 19Men Lemek tog sig två hustrur; den ena hette Ada, den andra Silla. 20Och Ada födde Jabal; han blev stamfader för dem som bo i tält och idka boskapsskötsel. 21Och hans broder hette Jubal; han blev stamfader för alla dem som hantera harpa och pipa. 22Men Silla födde ock en son, Tubal-Kain; han var smed och gjorde alla slags redskap av koppar och järn. Och Tubal-Kains syster var Naama. 23Och Lemek sade till sina hustrur: »Ada och Silla, hören mina ord; I Lemeks hustrur, lyssnen till mitt tal: Se, en man dräper jag för vart sår jag får, och en yngling för var blånad jag får. 24 Ja, sjufalt hämnad bliver Kain, men Lemek sju- och sjuttiofalt.» 25Och Adam kände åter sin hustru, och hon födde en son och gav honom namnet Set, i det hon sade: »Gud har beskärt mig en annan livsfrukt, till ersättning för Abel, eftersom Kain dräpte honom.» 26Men åt Set föddes ock en son, och han gav honom namnet Enos. Vid denna tid begynte man åkalla Iouos namn.

5Detta är stycket om Adams släkt. När Gud skapade människor, gjorde han dem lika Gud. 2Till man och kvinna skapade han dem; och han välsignade dem och gav dem namnet människa, när de blevo skapade. 3När Adam var ett hundra trettio år gammal, födde han en son som var honom lik, hans avbild, och gav honom namnet Set. 4Och sedan Adam hade fött Set, levde han åtta hundra år och födde söner och döttrar. 5Alltså blev Adams hela levnadsålder nio hundra trettio år; därefter dog han. 6När Set var ett hundra fem år gammal, födde han Enos. 7Och sedan Set hade fött Enos, levde han åtta hundra sju år och födde söner och döttrar. 8Alltså blev Sets hela ålder nio hundra tolv år; därefter dog han. 9När Enos var nittio år gammal, födde han Kenan. 10Och sedan Enos hade fött Kenan, levde han åtta hundra femton år och födde söner och döttrar. 11Alltså blev Enos' hela ålder nio hundra fem år; därefter dog han. 12När Kenan var sjuttio år gammal, födde han Mahalalel. 13Och sedan Kenan fött Mahalalel, levde han åtta hundra fyrtio år och födde söner och döttrar. 14Alltså blev Kenans hela ålder nio hundra tio år; därefter dog han. 15När Mahalalel var sextiofem år gammal, födde han Jered. 16Och sedan Mahalalel hade fött Jered, levde han åtta hundra trettio år och födde söner och döttrar. 17Alltså blev Mahalalels hela ålder åtta hundra nittiofem år; därefter dog han. 18När Jered var ett hundra sextiotvå år gammal, födde han Hanok. 19Och sedan Jered hade fött Hanok, levde han åtta hundra år och födde söner och döttrar. 20Alltså blev Jereds hela ålder nio hundra sextiotvå år; därefter dog han. 21När Hanok var sextiofem år gammal, födde han Metusela. 22Och Hanok vandrade i umgängelse med Gud i tre hundra år, sedan han hade fött Metusela, och han födde söner och döttrar. 23Alltså blev Hanoks hela ålder tre hundra sextiofem år. 24Sedan Hanok så hade vandrat i umgängelse med Gud, såg man honom icke mer, ty Gud tog honom bort. 25När Metusela var ett hundra åttiosju år gammal, födde han Lemek. 26Och sedan Metusela hade fött Lemek, levde han sju hundra åttiotvå år och födde söner och döttrar. 27Alltså blev Metuselas hela ålder nio hundra sextionio år; därefter dog han. 28När Lemek var ett hundra åttiotvå år gammal, födde han en son. 29Och han gav honom namnet Noa, i det han sade: »Denne skall trösta oss vid vårt arbete och våra händers möda, när vi bruka jorden, som Iouo har förbannat.» 30Och sedan Lemek hade fött Noa, levde han fem hundra nittiofem år och födde söner och döttrar. 31Alltså blev Lemeks hela ålder sju hundra sjuttiosju år; därefter dog han. 32När Noa var fem hundra år gammal, födde han Sem, Ham och Jafet.

1 Mosebok

6Då nu människorna begynte föröka sig på jorden och döttrar föddes åt dem 2sågo Guds söner att människornas döttrar voro fagra, och de togo till hustrur dem som de funno mest behag i. 3Då sade Iouo: »Min ande skall icke bliva kvar i människorna för beständigt, eftersom de dock äro kött; så vare nu deras tid bestämd till ett hundra tjugu år.» 4Vid den tiden, likasom ock efteråt, levde jättarna på jorden, sedan Guds söner begynte gå in till människornas döttrar och dessa födde barn åt dem; detta var forntidens väldiga män, som voro så namnkunniga. 5Men när Iouo såg att människornas ondska var stor på jorden, och att deras hjärtans alla uppsåt och tankar beständigt voro allenast onda, 6då ångrade Iouo att han hade gjort människorna på jorden, och han blev bedrövad i sitt hjärta. 7Och Iouo sade: »Människorna, som jag skapade, vill jag utplåna från jorden, ja, både människor och fyrfotadjur och kräldjur och himmelens fåglar; ty jag ångrar att jag har gjort dem.» 8Men Noa hade funnit nåd för Iouos ögon. 9Detta är berättelsen om Noas släkt. Noa var en rättfärdig man och ostrafflig bland sitt släkte; i umgängelse med Gud vandrade Noa. 10Och Noa födde tre söner: Sem, Ham och Jafet. 11Men jorden blev alltmer fördärvad för Guds åsyn, och jorden uppfylldes av våld. 12Och Gud såg att jorden var fördärvad, eftersom allt kött vandrade i fördärv på jorden. 13Då sade Gud till Noa: »Jag har beslutit att göra ände på allt kött, ty jorden är uppfylld av våld som de öva; se, jag vill fördärva dem tillika med jorden. 14Så gör dig nu en ark av goferträ, och inred arken med kamrar, och bestryk den med jordbeck innan och utan. 15Och så skall du göra arken: Den skall vara tre hundra alnar lång, femtio alnar bred och trettio alnar hög; 16en öppning för ljuset, en aln hög alltigenom, skall du göra ovanpå på arken; och en dörr till arken skall du sätta på dess sida; och du skall inreda den så, att den får en undervåning, en mellanvåning och en överbåning. 17Ty se, jag skall låta floden komma med vatten över jorden, till att fördärva allt kött som har i sig någon livsande, under himmelen; allt som finnes på jorden skall förgås. 18Men med dig vill jag upprätta ett förbund: du skall gå in i arken med dina söner och din hustru och dina söners hustrur. 19Och av allt levande, vad kött det vara må, skall du föra in i arken ett par av vart slag, för att behålla dem vid liv med dig; hankön och honkön skola de vara. 20Av fåglarna, efter deras arter, av fyrfotadjure, efter deras arter, av alla kräldjur på marken, efter deras arter, skall ett par av vart slag gå in till dig, för att du må behålla dem vid liv. 21Och du skall taga till dig alla slags livsmedel, sådant som kan ätas, och samla det till dig, för att det må vara dig och dem till föda. 22Och Noa

gjorde så; han gjorde i alla stycken såsom Gud hade bjudit honom.

7Och Iouo sade till Noa: »Gå in i arken med hela ditt hus, ty dig har jag funnit rättfärdig inför mig bland detta släkte. 2Av alla rena fyrfotadjur skall du taga till dig sju par, hanne och hona, men av sådana fyrfotadjur som icke äro rena ett par, hanne och hona, 3sammalunda av himmelens fåglar sju par, hankön och honkön, för att behålla deras slakten vid liv på hela jorden. 4Ty sju dagar härefter skall jag låta det regna på jorden, i fyrtio dagar och fyrtio nätter, och jag skall utplåna från jorden alla varelser som jag har gjort.» 5Och Noa gjorde i alla stycken såsom Iouo hade bjudit honom. 6Noa var sex hundra år gammal, när floden kom med sitt vatten över jorden. 7Och Noa gick in i arken med sina söner och sin hustru och sina söners hustrur, undan flodens vatten. 8Och av fyrfotadjur, både rena och orena, och av fåglar och av allt som krälar på marken 9gingo två och två, hankön och honkön, in till Noa i arken, såsom Gud hade bjudit Noa. 10Och efter de sju dagarna kom flodens vatten över jorden. 11I det år då Noa var sex hundra år gammal, i andra månaden, på sjuttonde dagen i månaden, den dagen bröto alla det stora djupets källor fram, och himmelens fönster öppnade sig, 12och ett regn kom över jorden i fyrtio dagar och fyrtio nätter. 13På denna samma dag gick Noa in i arken, så ock Sem, Ham och Jafet, Noas söner, vidare Noas hustru och hans söners tre hustrur med dem, 14därtill alla vilda djur, efter sina arter, och alla boskapsdjur, efter sina arter, och alla kräldjur som röra sig på jorden, efter sina arter, och alla flygande djur, efter sina arter, allt vad fåglar heter, av alla slag. 15De gingo in till Noa i arken, två och två av allt kött som hade i sig någon livsande. 16Och de som gingo ditin voro hankön och honkön av allt slags kött, såsom Gud hade bjudit honom. Och Iouo stängde igen om honom. 17Och floden kom över jorden i fyrtio dagar, och vattnet förökade sig och lyfte arken, så att den flöt högt uppe över jorden. 18Och vattnet steg och förökade sig mycket på jorden, och arken drev på vattnet. 19Och vattnet steg mer och mer över jorden, och alla höga berg allestädes under himmelen övertäcktes. 20Femton alnar högt steg vattnet över bergen, så att de övertäcktes. 21Då förgicks allt kött som rörde sig på jorden, fåglar och boskapsdjur och vilda djur och alla smådjur som rörde sig på jorden, så ock alla människor. 22Allt som fanns på det torra omkom, allt som där hade en fläkt av livsande i sin näsa. 23Så utplånade han alla varelser på jorden, både människor och fyrfotadjur och kräldjur och himmelens fåglar; de utplånades från jorden, och

1 Mosebok

allenast Noa räddades, jämte det som var med honom i arken. 24Och vattnet fortfor att stiga över jorden i hundra femtio dagar.

8Då tänkte Gud på Noa och på alla de vilda djur och alla de boskapsdjur som voro med honom i arken. Och Gud lät en vind gå fram över jorden, så att vattnet sjönk undan; 2och djupets källor och himmelens fönster tillslötos, och regnet från himmelen upphörde. 3Och vattnet vek bort ifrån jorden mer och mer; efter hundra femtio dagar begynte vattnet avtaga. 4Och i sjunde månaden, på sjuttonde dagen i månaden, stannade arken på Ararats berg. 5Och vattnet avtog mer och mer intill tionde månaden. I tionde månaden, på första dagen i månaden, blevo bergstopparna synliga. 6Och efter fyrtio dagar öppnade Noa fönstret som han hade gjort på arken, 7och lät en korp flyga ut; denne flög fram och åter, till dess vattnet hade torkat bort ifrån jorden. 8Sedan lät han en duva flyga ut, för att få se om vattnet hade sjunkit undan från marken. 9Men duvan fann ingen plats där hon kunde vila sin fot, utan kom tillbaka till honom i arken, ty vatten betäckte hela jorden. Då räckte han ut sin hand och tog henne in till sig i arken. 10Sedan väntade han ännu ytterligare sju dagar och lät så duvan än en gång flyga ut ur arken. 11Och duvan kom till honom mot aftonen, och se, då hade hon ett friskt olivlöv i sin näbb. Då förstod Noa att vattnet hade sjunkit undan från jorden. 12Men han väntade ännu ytterligare sju dagar och lät så duvan åter flyga ut; då kom hon icke mer tillbaka till honom. 13I det sexhundraförsta året, i första månaden, på första dagen i månaden, hade vattnet sinat bort ifrån jorden. Då tog Noa av taket på arken och såg nu att marken var fri ifrån vatten. 14Och i andra månaden, på tjugusjunde dagen i månaden, var jorden alldeles torr. 15Då talade Gud till Noa och sade: 16»Gå ut ur arken med din hustru och dina söner och dina söners hustrur. 17Alla djur som du har hos dig, vad slags kött det vara må, både fåglar och fyrfotadjur och alla kräldjur som röra sig på jorden, skall du låta gå ut med dig, för att de må växa till på jorden och vara fruktsamma och föröka sig på jorden.» 18Så gick då Noa ut med sina söner och sin hustru och sina söners hustrur. 19Och alla fyrfotadjur, alla kräldjur och alla fåglar, alla slags djur som röra sig på jorden, gingo ut ur arken, efter sina släkten. 20Och Noa byggde ett altare åt Iouo och tog av alla rena fyrfotadjur och av alla rena fåglar och offrade brännoffer på altaret. 21När Iouo kände den välbehagliga lukten, Iouo sade han vid sig själv: »Jag skall härefter icke mer förbanna marken för människans skull, eftersom ju människans hjärtas uppsåt är ont allt ifrån ungdomen. Och jag skall härefter icke mer

dräpa allt levande, såsom jag nu har gjort. 22Så länge jorden består, skola härefter sädd och skörd, köld och värme, sommar och vinter, dag och natt aldrig upphöra.»

9Och Gud välsignade Noa och hans söner och sade till dem: »Varen fruktsamma och föröken eder, och uppfyllen jorden. 2Och må fruktan och förskräckelse för eder komma över alla djur på jorden och alla fåglar under himmelen; jämte allt som krälar på marken och alla fiskar i havet vare de givna i eder hand. 3Allt som rör sig och har liv skolen I hava till föda; såsom jag har givit eder gröna örter, så giver jag eder allt detta. 4Kött som har i sig sin själ, det är sitt blod, skolen I dock icke äta. 5Men edert eget blod, vari eder själ är, skall jag utkräva. Jag skall utkräva det av vilket djur det vara må. Jag skall ock av den ena människan utkräva den andres själ; 6den som utgjuter människoblod, hans blod skall av människor bliva utgjutet, ty Gud har gjort människan till sin avbild. 7Och varen I fruktsamma och föröken eder; växen till på jorden och föröken eder på den.» 8Ytterligare sade Gud till Noa och till hans söner med honom: 9»Se, jag vill upprätta ett förbund med eder, och med edra efterkommande efter eder, 10och med alla levande varelser som I haven hos eder: fåglar, boskapsdjur och alla vilda djur hos eder, alla jordens djur som hava gått ut ur arken. 11Jag vill upprätta ett förbund med eder: härefter skall icke mer ske att allt kött utrotas genom flodens vatten; ingen flod skall mer komma och fördärva jorden.» 12Och Gud sade: »Detta skall vara tecknet till det förbund som jag gör mellan mig och eder, jämte alla levande varelser hos eder, för eviga tider: 13min bäge sätter jag i skyn; den skall vara tecknet till förbundet mellan mig och jorden. 14Och när jag härefter låter skyar stiga upp över jorden och bägen då synes i skyn, 15skall jag tänka på det förbund som har blivit slutet mellan mig och eder, jämte alla levande varelser, vad slags kött det vara må; och vattnet skall då icke mer bliva en flod som fördärvar allt kött. 16När alltså bägen synes i skyn och jag ser på den, skall jag tänka på det eviga förbund som har blivit slutet mellan Gud och alla levande varelser, vad slags kött det vara må på jorden.» 17Så sade nu Gud till Noa: »Detta skall vara tecknet till det förbund som jag har upprättat mellan mig och allt kött på jorden.» 18Noas söner, som gingo ut ur arken, voro Sem, Ham och Jafet; men Ham var Kanaans fader. 19Dessa tre voro Noas söner och från dessa hava alla jordens folk utgrenat sig. 20Och Noa var en åkerman och var den förste som planterade en vingård. 21Men när han drack av vinet, blev han drucken och låg blottad i sitt tält. 22Och Ham, Kanaans fader, såg

1 Mosebok

då sin faders blygd och berättade det för sina båda bröder, som voro utanför. 23Men Sem och Jafet togo en mantel och lade den på sina skuldror, båda tillsammans, och gingo så baklänges in och täckte över sin faders blygd; de höllo därvid sina ansikten bortvända, så att de icke sågo sin faders blygd. 24När sedan Noa vaknade upp från ruset och fick veta vad hans yngste son hade gjort honom, sade han: 25 »Förbannad vare Kanaan, en trälars träl vare han åt sina bröder!» 26Ytterligare sade han: »Välsignad vare Iouo, Sems Gud, och Kanaan vare deras träl!» 27 Gud utvidge Jafet, han tage sin boning i Sems hyddor, och Kanaan vare deras träl.» 28Och Noa levde efter floden tre hundra femtio år; 29alltså blev Noas hela ålder nio hundra femtio år; därefter dog han.

10 Detta är berättelsen om Noas söners släkt. De voro Sem, Ham och Jafet; och åt dem föddes söner efter floden. 2Jafets söner voro Gomer, Magog, Madai, Javan, Tubal, Mesek och Tiras. 3Gomers söner voro Askenas, Rifat och Togarma. 4Javans söner voro Elisa och Tarsis, kittéerna och dodanéerna. 5Från dessa hava inbyggarna i hedningarnas Havsländer utbredd sig i sina länder, var efter sitt tungomål, efter sina släkter, i sina folk. 6Hams söner voro Kus, Misraim, Put och Kanaan. 7Kus' söner voro Seba, Havila, Sabta, Raema och Sabteka. Raemas söner voro Saba och Dedan. 8Men Kus födde Nimrod; han var den förste som upprättade ett välde på jorden. 9Han var ock en väldig jägare inför Iouo; därför plägar man säga: »En väldig jägare inför Iouo såsom Nimrod.» 10Och hans rike hade sin begynnelse i Babel, Erech, Ackad och Kalne, i Sinears land. 11Från det landet drog han sedan ut till Assyrien och byggde Nineve, Rehobot-Ir och Kela, 12och därtill Resen mellan Nineve och Kela; detta är »den stora staden». 13Och Misraim födde ludéerna, anaméerna, lehabéerna, naftuhéerna, 14patroséerna, kasluhéerna, från vilka filistéerna hava utgått, och kaftoréerna. 15Och Kanaan födde Sidon, som var hans förstfödde, och Het, 16så ock jebuséerna, amoréerna, girkaséerna, 17hivéerna, arkéerna, sinéerna, 18arvadéerna, semaréerna och hamatéerna. Sedan utgrenade sig kananéernas släkter allt vidare, 19så att kananéernas område sträckte sig från Sidon fram emot Gerar ända till Gasa, och fram emot Sodom, Gomorra, Adma och Seboim ända till Lesa. 20Dessa voro Hams söner, efter deras släkter och tungomål, i deras länder och folk. 21Söner föddes ock åt Sem, Jafets äldre broder, som blev stamfader för alla Ebers söner. 22Sems söner voro Elam, Assur, Arpaksad, Lud och Aram. 23Arams söner voro Us, Hul, Geter och Mas.

24Arpaksad födde Sela, och Sela födde Eber. 25Men åt Eber föddes två söner; den ene hette Peleg, ty i hans tid blev jorden fördelad; och hans broder hette Joktan. 26Och Joktan födde Almodad, Selef, Hasarmavet, Jera, 27Hadoram, Usal, Dikla, 28Obal, Abimael, Saba, 29Ofir, Havila och Jobab; alla dessa voro Joktans söner. 30Och de hade sina boningsorter från Mesa fram emot Sefar, emot Östra berget. 31Dessa voro Sems söner, efter deras släkter och tungomål, i deras länder, efter deras folk. 32Dessa voro Noas söners släkter, efter deras ättföljd, i deras folk. Och från dem hava folken efter floden utbredd sig på jorden.

11 Och hela jorden hade enahanda tungomål och talade på enahanda sätt. 2Men när de bröto upp och drogo österut, funno de en lågslätt i Sinears land och bosatte sig där. 3Och de sade till varandra: »Kom, låt oss slå tegel och bränna det.» Och teglet begagnade de såsom sten, och såsom murbruk begagnade de jordbeck. 4Och de sade: »Kom, låt oss bygga en stad åt oss och ett torn vars spets räcker upp i himmelen, och så göra oss ett namn; vi kunde eljest bliva kringsspridda över hela jorden.» 5Då steg Iouo ned för att se staden och tornet som människobarnen byggde. 6Och Iouo sade: »Se, de äro ett enda folk och hava alla enahanda tungomål, och detta är deras första tilltag; härefter skall intet bliva dem omöjligt, vad de än besluta att göra. 7Välän, låt oss stiga dit ned och förbistra deras tungomål, så att den ene icke förstår den andres tungomål.» 8Och så spridde Iouo dem därifrån ut över hela jorden, så att de måste upphöra att bygga på staden. 9Därav fick den namnet Babel, eftersom Iouo där förbistrade hela jordens tungomål; därifrån spridde ock Iouo ut dem över hela jorden. 10Detta är berättelsen om Sems släkt. När Sem var hundra år gammal, födde han Arpaksad, två år efter floden. 11Och sedan Sem hade fött Arpaksad, levde han fem hundra år och födde söner och döttrar. 12När Arpaksad var trettiofem år gammal, födde han Sela. 13Och sedan Arpaksad hade fött Sela, levde han fyra hundra tre år och födde söner och döttrar. 14När Sela var trettio år gammal, födde han Eber. 15Och sedan Sela hade fött Eber, levde han fyra hundra tre år och födde söner och döttrar. 16När Eber var trettiofyra år gammal, födde han Peleg. 17Och sedan Eber hade fött Peleg, levde han fyra hundra trettio år och födde söner och döttrar. 18När Peleg var trettio år gammal, födde han Regu. 19Och sedan Peleg hade fött Regu, levde han två hundra nio år och födde söner och döttrar. 20När Regu var trettiofyra år gammal, födde han Serug. 21Och sedan Regu hade fött Serug, levde han två hundra

1 Mosebok

sju år och födde söner och döttrar. 22När Serug var trettio år gammal, födde han Nahor. 23Och sedan Serug hade fött Nahor, levde han två hundra år och födde söner och döttrar. 24När Nahor var tjugunio år gammal, födde han Tera. 25Och sedan Nahor hade fött Tera, levde han ett hundra nitton år och födde söner och döttrar. 26När Tera var sjuttio år gammal, födde han Abram, Nahor och Haran. 27Och detta är berättelsen om Teras släkt. Tera födde Abram, Nahor och Haran. Och Haran födde Lot. 28Och Haran dog hos sin fader Tera i sitt fädernesland, i det kaldeiska Ur. 29Och Abram och Nahor togo sig hustrur; Abrams hustru hette Sarai, och Nahors hustru hette Milka, dotter till Haran, som var fader till Milka och Jiska. 30Men Sarai var ofruktsam och hade inga barn. 31Och Tera tog med sig sin son Abram och sin sonson Lot, Harans son, och sin sonhustru Sarai, som var hans son Abrams hustru; och de drogo tillsammans ut från det kaldeiska Ur på väg till Kanaans land; men när de kommo till Haran, bosatte de sig där. 32Och Teras ålder blev två hundra fem år; därefter dog Tera i Haran.

12Och Iouo sade till Abram: »Gå ut ur ditt land och från din släkt och från din faders hus, bort till det land som jag skall visa dig. 2Så skall jag göra dig till ett stort folk; jag skall välsigna dig och göra ditt namn stort, och du skall bliva en välsignelse. 3Och jag skall välsigna dem som välsigna dig, och den som förbannar dig skall jag förbanna, och i dig skola alla släkter på jorden varda välsignade.» 4Och Abram gick åstad, såsom Iouo hade tillsagt honom, och Lot gick med honom. Och Abram var sjuttiofem år gammal, när han drog ut från Haran. 5Och Abram tog sin hustru Sarai och sin brorson Lot och alla ägodelar som de hade förvärvat och tjänarna som de hade skaffat sig i Haran; och de drogo åstad på väg mot Kanaans land 6och kommo så till Kanaans land. Och Abram drog fram i landet ända till den heliga platsen vid Sikem, till Mores terebint. Och på den tiden bodde kananéerna där i landet. 7Men Iouo uppenbarade sig för Abram och sade: »Åt din säd skall jag giva detta land.» Då byggde han där ett altare åt Iouo, som hade uppenbarat sig för honom. 8Sedan flyttade han därifrån till bergsbygden öster om Betel och slog där upp sitt tält, så att han hade Betel i väster och Ai i öster; och han byggde där ett altare åt Iouo och åkallade Iouos namn. 9Sedan bröt Abram upp därifrån och drog sig allt längre mot Sydlandet. 10Men hungersnöd uppstod i landet, och Abram drog ned till Egypten för att bo där någon tid, eftersom hungersnöden var så svår i landet. 11Men när han nalkades Egypten sade han till sin hustru Sarai:

»Jag vet ju att du är en skön kvinna. 12Om nu egyptierna tänka, när de få se dig: 'Hon är hans hustru', så skola de dräpa mig, under det att de låta dig leva. 13Säg därför att du är min syster, så att det går mig väl för din skull, och så att jag för din skull får leva.» 14Då nu Abram kom till Egypten, sågo egyptierna att hon var en mycket skön kvinna. 15Och när Faraos hövdingar fingo se henne, prisade de henne för Faraon, och så blev kvinnan tagen in i Faraos hus. 16Och Abram blev av honom väl behandlad för hennes skull, så att han fick får, fäkreatur och åsnor, tjänare och tjänarinnor, åsninnor och kameler. 17Men Iouo hemsökte Faraon och hans hus med stora plågor för Sarais, Abrams hustrus, skull. 18Då kallade Faraon Abram till sig och sade: »Vad har du gjort mot mig! Varför lät du mig icke veta att hon var din hustru? 19Varför sade du: 'Hon är min syster' och vållade så, att jag tog henne till hustru åt mig? Se, här har du nu din hustru, tag henne och gå.» 20Och Faraon gav sina män befallning om honom, att de skulle ledsaga honom till vägs med hans hustru och allt vad han ägde.

13Så drog då Abram upp från Egypten med sin hustru och allt vad han ägde, och Lot jämte honom, till Sydlandet. 2Och Abram var mycket rik på boskap och på silver och guld. 3Och han färdades ifrån lägerplats till lägerplats och kom så från Sydlandet ända till Betel, till det ställe där hans tält förut hade stått, mellan Betel och Ai, 4dit där han förra gången hade rest ett altare. Och där åkallade Abram Iouos namn. 5Men Lot, som drog med Abram, hade också får och fäkreatur och tält. 6Och landet räckte icke till för dem, så att de kunde bo tillsammans; ty deras ägodelar voro för stora för att de skulle kunna bo tillsammans; 7och tvister uppstodo mellan Abrams och Lots boskapsherdar. Tillika bodde på den tiden kananéerna och perisséerna där i landet. 8Då sade Abram till Lot: »Icke skall någon tvist vara mellan mig och dig, och mellan mina herdar och dina herdar; vi äro ju fränder. 9Ligger icke hela landet öppet för dig? Skilj dig ifrån mig; vill du åt vänster, så går jag åt höger, och vill du åt höger, så går jag åt vänster.» 10Då lyfte Lot upp sina ögon och såg att hela Jordanslätten överallt var vattenrik. Innan Iouo fördärvade Sodom och Gomorra, var den nämligen såsom Iouos lustgård, såsom Egyptens land, ända fram emot Soar. 11Så utvalde då Lot åt sig hela Jordanslätten. Och Lot bröt upp och drog österut, och de skildes så från varandra. 12Abram förblev boende i Kanaans land, och Lot bodde i städerna på Slätten och drog med sina tält ända inemot Sodom. 13Men folket i Sodom var mycket ont och syndigt inför Iouo. 14Och Iouo sade till Abram, sedan Lot hade skilt sig från honom:

1 Mosebok

»Lyft upp dina ögon och se, från den plats där du står, mot norr och söder och öster och väster.» 15Ty hela det land som du nu ser skall jag giva åt dig och din säd för evärdlig tid. 16Och jag skall låta din säd bliva såsom stoftet på jorden; kan någon räkna stoftet på jorden, så skall ock din säd kunna räknas. 17Stå upp och drag igenom landet efter dess längd och dess bredd, ty åt dig skall jag giva det.» 18Och Abram drog åstad med sina tält och kom och bosatte sig vid Mamres terebintlund invid Hebron; och han byggde där ett altare åt Iouo.

14På den tid då Amrafel var konung i Sinear, Arjok konung i Ellasar, Kedorlaomer konung i Elam och Tideal konung över Goim, hände sig 2att dessa begynte krig mot Bera, konungen i Sodom, Birsas, konungen i Gomorra, Sinab, konungen i Adma, Semeber, konungen i Seboim, och mot konungen i Bela, det är Soar. 3De förenade sig alla och tågade till Siddimsdalen, där Salthavet nu är. 4I tolv år hade de varit under Kedorlaomer, men i det trettonde året hade de avfallit. 5Så kom nu i det fjortonde året Kedorlaomer med de konungar som voro på hans sida; och de slog rafaéerna i Asterot-Karnaim, suséerna i Ham, eméerna i Save-Kirjataim 6och horéerna på deras berg Seir och drevo dem ända till El-Paran vid öknen. 7Sedan vände de om och kommo till En-Mispat, det är Kades, och härjade amalekiternas hela land; de slog ock amoréerna som bodde i Hasason-Tamar. 8Då drogo konungen i Sodom, konungen i Gomorra, konungen i Adma, konungen i Seboim och konungen i Bela, det är Soar, ut och ställde upp sig i Siddimsdalen till strid mot dem -- 9mot Kedorlaomer, konungen i Elam, Tideal, konungen över Goim, Amrafel, konungen i Sinear, och Arjok, konungen i Ellasar, fyra konungar mot de fem. 10Men Siddimsdalen var full av jordbecksgröpar. Och konungarna i Sodom och Gomorra måste fly och föllo då i dessa, och de som kommo undan flydde till bergsbygden. 11Så togo de allt gods som fanns i Sodom och Gomorra, och alla livsmedel där, och tågade bort; 12de togo ock med sig Lot, Abrams brorson, och hans ägodelar, när de tågade bort; ty denne bodde i Sodom. 13Men en av de räddade kom och berättade detta för Abram, hebréen; denne bodde vid den terebintlund som tillhörde amoréen Mamre, Eskols och Aners broder, och dessa voro i förbund med Abram. 14Då nu Abram hörde att hans frände var fången, lät han sina mest beprövade tjänare, sådana som voro födda i hans hus, tre hundra aderton män, rycka ut, och förföljde fienderna ända till Dan. 15Och han delade sitt folk och överföll dem så om natten

med sina tjänare och slog dem, och förföljde dem sedan ända till Hoba, norr om Damaskus, 16och tog tillbaka allt godset; sin frände Lot och hans ägodelar tog han ock tillbaka, ävensom kvinnorna och det övriga folket. 17Då han nu var på återvägen, sedan han hade slagit Kedorlaomer och de konungar som voro på hans sida, gick konungen i Sodom honom till mötes i Savedalen, det är Konungsdalen. 18Och Melki-Sedek, konungen i Salem, lät bära ut bröd och vin; denne var präst åt Gud den Högste. 19Och han välsignade honom och sade: »Välsignad vare Abram av Gud den Högste, himmelens och jordens skapare! 20Och välsignad vare Gud den Högste, som har givit dina ovänner i din hand!» Och Abram gav honom tionde av allt. 21Och konungen i Sodom sade till Abram: »Giv mig folket; godset må du behålla för dig själv.» 22Men Abram svarade konungen i Sodom: »Jag lyfter min hand upp till Iouo, till Gud den Högste, himmelens och jordens skapare, och betyder 23att jag icke vill taga ens en tråd eller en skorem, än mindre något annat som tillhör dig. Du skall icke kunna säga: 'Jag har riktat Abram.' 24Jag vill intet hava; det är nog med vad mina män hava förtärt och den del som tillkommer mina följeslagare. Aner, Eskol och Mamre, de må få sin del.»

15En tid härefter kom Iouos ord i en syn till Abram; han sade: »Frukta icke, Abram, jag är din sköld, din lön skall bliva mycket stor.» 2Men Abram sade: »Herre Iouo, vad vill du då giva mig? Jag går ju barnlös bort, och arvinge till mitt hus bliver en man från Damaskus, Elieser.» 3Och Abram sade ytterligare: »Mig har du icke givit någon livsfrukt; en av mitt husfolk skall bliva min arvinge.» 4Men se, Iouo ord kom till honom; han sade: »Nej, denne skall icke bliva din arvinge, utan en som utgår från ditt eget liv skall bliva din arvinge.» 5Och han förde honom ut och sade: »Skåda upp till himmelen, och räkna stjärnorna, om du kan räkna dem.» Och han sade till honom: »Så skall din säd bliva.» 6Och han trodde på Iouo; och han räknade honom det till rättfärdighet. 7Och han sade till honom: »Jag är Iouo, som har fört dig ut från det kaldeiska Ur för att giva dig detta land till besittning.» 8Han svarade: »Herre Iouo, varav skall jag veta att jag skall besitta det?» 9Då sade han till honom: »Tag åt mig en treårig kviga, en treårig get och en treårig vädur, därtill en turturduva och en ung duva.» 10Och han tog åt honom alla dessa djur och styckade dem mitt itu och lade styckena mitt emot varandra; dock styckade han icke fåglarna. 11Och rovfåglarna slog ned på de döda kropparna, men Abram drev bort dem. 12När nu solen var nära att gå ned och en tung sömn hade fallit på Abram, se, då

1 Mosebok

kom en förskräckelse över honom och ett stort mörker. 13Och han sade till Abram: »Det skall du veta, att din säd skall komma att leva såsom främlingar i ett land som icke tillhör dem, och de skola där vara trälrar, och man skall förtrycka dem; så skall ske i fyra hundra år.» 14Men det folk vars trälrar de bliva skall jag och döma. Sedan skola de draga ut med stora ägodelar. 15Men du själv skall gå till dina fäder i frid och bliva begravnen i en god ålder. 16Och i det fjärde släktet skall din säd komma hit tillbaka. Ty ännu hava icke amoréerna fyllt sin missgärnings mått.» 17Då nu solen hade gått ned och det hade blivit alldeles mörkt, syntes en rykande ugn med flammende låga, som for fram mellan styckena. 18På den dagen slöt Iouo ett förbund med Abram och sade: »Åt din säd skall jag giva detta land, från Egyptens flod ända till den stora floden, till floden Frat: 19kainéernas, kenaséernas, kadmonéernas, 20hetiternas, perisséernas, rafaéernas, 21amoréernas, kananéernas, girgaséernas och jebuséernas land.»

16Och Sarai, Abrams hustru, hade icke fött barn åt honom. Men hon hade en egyptisk tjänstekvinna, som hette Hagar; 2och Sarai sade till Abram: »Se, Iouo har gjort mig ofruktsam, så att jag icke föder barn; gå in till min tjänstekvinna, kanhända skall jag få avkomma genom henne.» Abram lyssnade till Sarais ord; 3och Sarai, Abrams hustru, tog sin egyptiska tjänstekvinna Hagar och gav henne till hustru åt sin man Abram, sedan denne hade bott tio år i Kanaans land. 4Och han gick in till Hagar, och hon blev havande. När hon nu såg att hon var havande, ringaktade hon sin fru. 5Då sade Sarai till Abram: »Den orätt mig sker komme över dig. Jag själv lade min tjänstekvinna i din famn, men då hon nu ser att hon är havande, ringaktar hon mig. Iouo döme mellan mig och dig.» 6Abram sade till Sarai: »Din tjänstekvinna är ju i din hand, gör med henne vad du finner för gott.» När då Sarai tuktrade henne, flydde hon bort ifrån henne. 7Men Iouos ängel kom emot henne vid en vattenkälla i öknen, den källa som ligger vid vägen till Sur. 8Och han sade: »Hagar, Sarais tjänstekvinna, varifrån kommer du, och vart går du?» Hon svarade: »Jag är stadd på flykt ifrån min fru Sarai.» 9Då sade Iouos ängel till henne: »Vänd tillbaka till din fru, och ödmjuka dig under henne.» 10Och Iouos ängel sade till henne: »Jag skall göra din säd mycket talrik, så att man icke skall kunna räkna den för dess myckenhets skull.» 11Ytterligare sade Iouos ängel till henne: »Se, du är havande och skall föda en son; honom skall du giva namnet Ismael, därför att Iouo har hört ditt lidande. 12Och han skall bliva lik en vildåsna; hans hand skall vara emot var man, och var mans hand emot honom; och han skall ligga i

strid med alla sina bröder.» 13Och hon gav Iouo, som hade talat med henne, ett namn, i det hon sade: »Du är Seendets Gud.» Hon tänkte nämligen: »Har jag då verkligen här fått se en skymt av honom som ser mig?» 14Därav kallades brunnen Beer-Lahai-Roi; den ligger mellan Kades och Bered. 15Och Hagar födde åt Abram en son; och Abram gav den son som Hagar hade fött åt honom namnet Ismael. 16Och Abram var åttiosex år gammal, när Hagar födde Ismael åt Abram.

17När Abram var nittionio år gammal, uppenbarade sig Iouo för honom och sade till honom: »Jag är Gud den Allsmäktige. Vandra inför mig och var ostrafflig. 2Jag vill göra ett förbund mellan mig och dig, och jag skall föröka dig övermåttan.» 3Då föll Abram ned på sitt ansikte, och Gud talade så med honom: 4»Se, det förbund som jag å min sida gör med dig är detta, att du skall bliva en fader till många folk. 5Därför skall du icke mer heta Abram, utan Abraham skall vara ditt namn, ty jag skall låta dig bliva en fader till många folk. 6Och jag skall göra dig övermåttan fruktsam och låta folkslag komma av dig, och konungar skola utgå från dig. 7Och jag skall upprätta ett förbund mellan mig och dig och din säd efter dig, från släkte till släkte, ett evigt förbund, så att jag skall vara din Gud och din säds efter dig; 8och jag skall giva dig och din säd efter dig det land där du nu bor såsom främling, hela Kanaans land, till evärdlig besittning, och jag skall vara deras Gud. 9Och Gud sade ytterligare till Abraham: »Du åter skall hålla mitt förbund, du och din säd efter dig, från släkte till släkte.» 10Och detta är det förbund mellan mig och eder och din säd efter dig, som I skolen hålla: allt mankön bland eder skall omskåras; 11på eder förhud skolen I omskåras, och detta skall vara tecknet till förbundet mellan mig och eder. 12Släkte efter släkte skall vart gossebarn bland eder omskåras, när det är åtta dagar gammalt, jämväl den hemfödde tjänaren och den som är köpt för penningar från något främmande folk, och som icke är av din säd. 13Omskåras skall både din hemfödde tjänare och den som du har köpt för penningar; och så skall mitt förbund vara på edert kött betygat såsom ett evigt förbund. 14Men en oomskuren av mankön, en vilkens förhud icke har blivit omskuren, han skall utrotas ur sin släkt; han har brutit mitt förbund.» 15Och Gud sade åter till Abraham: »Din hustru Sarai skall du icke mer kalla Sarai, utan Sara skall vara hennes namn. 16Och jag skall välsigna henne och skall också med henne giva dig en son; ja, jag skall välsigna henne, och folkslag skola komma av henne, konungar över folk skola härstamma från henne.»

1 Mosebok

17Då föll Abraham ned på sitt ansikte och log, ty han sade vid sig själv: »Skulle barn födas åt en man som är hundra år gammal? Och skulle Sara föda barn, hon som är nittio år gammal?» 18Och Abraham sade till Gud: »Mätte allenast Ismael få leva inför dig!» 19Då sade Gud: »Nej, din hustru Sara skall föda dig en son, och du skall giva honom namnet Isak; och med honom skall jag upprätta mitt förbund, ett evigt förbund, som skall gälla hans säd efter honom. 20Men angående Ismael har jag ock hört din bön; se, jag skall välsigna honom och göra honom fruktsam och föröka honom övermåttan. Tolv hövdingar skall han få till söner, och jag skall göra honom till ett stort folk. 21Men mitt förbund skall jag upprätta med Isak, honom som Sara skall föda åt dig vid denna tid nästa år.» 22Då Gud nu hade talat ut med Abraham, for han upp från honom. 23Och Abraham tog sin son Ismael och alla sina tjänare, de hemfödda och de som voro köpta för penningar, allt mankön bland Abrahams husfolk, och omskar på denna samma dag deras förhud, såsom Gud hade tillsagt honom. 24Och Abraham var nittionio år gammal, när hans förhud blev omskuren. 25Och hans son Ismael var tretton år gammal, när hans förhud blev omskuren. 26På denna samma dag omskuros Abraham och hans son Ismael; 27och alla män i hans hus, de hemfödda tjänarna och de som voro köpta för penningar ifrån främmande folk, blevo omskurna tillika med honom.

18Och Iouo uppenbarade sig för honom vid Mamres terebintlund, där han satt vid ingången till sitt tält, då det var som hetast på dagen. 2När han lyfte upp sina ögon, fick han se tre män stå framför sig. Och då han såg dem, skyndade han emot dem från tältets ingång och bugade sig ned till jorden 3och sade: »Herre, har jag funnit nåd för dina ögon, så gå icke förbi din tjänare. 4Låt mig hämta litet vatten, så att I kunnen två edra fötter; och vilen eder under trädet. 5Jag vill ock hämta ett stycke bröd, så att I kunnen vederkvicka eder, innan I gå vidare, eftersom I nu haven tagit vägen förbi eder tjänare.» De sade: »Gör såsom du har sagt.» 6Och Abraham skyndade in i tältet till Sara och sade: »Skynda dig och tag tre sea-mått fint mjöl, knåda det och baka kakor.» 7Men själv hastade Abraham bort till boskapen och tog en god ungalv och gav den åt sin tjänare, och denne skyndade sig att tillreda den. 8Och han tog gräddmjölk och söt mjölk och kalven, som han hade låtit tillreda, och satte fram för dem; och han stod själv hos dem under trädet, medan de åto. 9Och de sade till honom: »Var är din hustru Sara?» Han svarade: »Därinne i tältet.» 10Då sade han: »Jag skall komma tillbaka till dig nästa år vid

denna tid, och se, då skall din hustru Sara hava en son.» Detta hörde Sara, där hon stod i ingången till tältet, som var bakom honom. 11Men Abraham och Sara voro gamla och komna till hög ålder, och Sara hade icke mer, såsom kvinnor pläga hava. 12Därför log Sara vid sig själv och tänkte: »Skulle jag väl nu på min ålderdom giva mig till lusta, nu då också min herre är gammal?» 13Men Iouo sade till Abraham: »Varför log Sara och tänkte: 'Skulle jag verkligen föda barn, så gammal som jag är?' 14Är då något så underbart, att Iouo icke skulle förmå det? På den bestämda tiden skall jag komma tillbaka till dig, vid denna tid nästa år, och då skall Sara hava en son.» 15Då nekade Sara och sade: »Jag log icke»; ty hon blev förskräckt. Men han sade: »Jo, du log.» 16Och männen stodo upp för att gå därifrån och vände sina blickar ned mot Sodom, och Abraham gick med för att ledsaga dem. 17Och Iouo sade: »Kan jag väl dölja för Abraham vad jag tänker göra? 18Av Abraham skall ju bliva ett stort och mäktigt folk, och i honom skola alla folk på jorden varda välsignade. 19Ty därtill har jag utvalt honom, för att han skall bjuda sina barn och sitt hus efter sig att hålla Iouos väg och öva rättfärdighet och rätt, på det att Iouo må låta det komma över Abraham, som han har lovat honom.» 20Och Iouo sade: »Ropet från Sodom och Gomorra är stort, och deras synd är mycket svår; 21därför vill jag gå ditned och se om de verkligen i allt hava gjort efter det rop som har kommit till mig; om så icke är, vill jag veta det.» 22Och männen begåvo sig därifrån och gingo mot Sodom; men Abraham stod ännu kvar inför Iouo. 23Och Abraham trädde närmare och sade: »Vill du då förgöra den rättfärdige tillika med den ogudaktige? 24Kanhända finnas femtio rättfärdiga i staden; vill du då förgöra den och icke skona orten för de femtio rättfärdigas skull som finnas där? 25Bort det, att du skulle så göra och döda den rättfärdige tillika med den ogudaktige, så att det skulle gå den rättfärdige likasom den ogudaktige; bort det ifrån dig! Skulle han som är hela jordens domare icke göra vad rätt är?» 26Iouo sade: »Om jag i Sodom finner femtio rättfärdiga inom staden, så vill jag skona orten för deras skull.» 27Men Abraham svarade och sade: »Se, jag har dristat mig att tala till Herren, fastän jag är stoft och aska.» 28Kanhända skall det fattas fem i de femtio rättfärdiga; vill du då för de fems skull fördärva hela staden?» Han sade: »Om jag där finner fyrtiofem; så skall jag icke fördärva den.» 29Men han fortfor att tala till honom och sade: »Kanhända skola fyrtio finnas där.» Han svarade: »Jag skall då icke göra det, för de fyrtios skull.» 30Då sade han: »Herre, vredgas icke över att jag ännu talar något. Kanhända skola trettio finnas

1 Mosebok

där.» Han svarade: »Om jag där finner trettio, så skall jag icke göra det.» 31Men han sade: »Se, jag har dristat mig att tala till Herren. Kanhända skola tjugu finnas där.» Han svarade: »Jag skall då icke fördärva den, för de tjugus skull.» 32Då sade han: »Herre, vredgas icke över att jag talar allenast ännu en gång. Kanhända skola tio finnas där.» Han svarade: »Jag skall då icke fördärva den, för de tios skull.» 33Och Iouo gick bort, sedan han hade talat ut med Abraham; och Abraham vände tillbaka hem.

19Och de två änglarna kommo om aftonen till Sodom, och Lot satt då i Sodoms port. När Lot fick se dem, stod han upp och gick emot dem och föll ned till jorden på sitt ansikte 2och sade: »I herrar, tagen härbärke i eder tjänares hus och stannen där över natten, och tvån edra fötter; sedan kunnen I i morgon bittida fortsätta eder färd.» De svarade: »Nej, vi vilja stanna på gatan över natten.» 3Men han bad dem så enträget, att de togo härbärke hos honom och kommo in i hans hus. Och han tillredde en måltid åt dem och bakade osyrat bröd, och de äto. 4Men innan de hade lagt sig, omringades huset av männen i staden, Sodoms män, både unga och gamla, allt folket, så många de voro. 5Dessa kallade på Lot och sade till honom: »Var äro de män som hava kommit till dig i natt? För dem ut till oss, så att vi få känna dem.» 6Då gick Lot ut till dem i porten och stängde dörren efter sig 7och sade: »Mina bröder, gören icke så illa. 8Se, jag har två döttrar, som ännu icke veta av någon man. Dem vill jag föra ut till eder, så kunnen I göra med dem vad I finnen för gott. Gören allenast icke något mot dessa män, eftersom de nu hava gått in under skuggan av mitt tak.» 9Men de svarade: »Bort med dig!» Och de sade ytterligare: »Denne, en ensam man, har kommit hit och bor här såsom främling, och han vill dock ständigt upphäva sig som domare. Men nu skola vi göra dig mer ont än dem.» Och de trängde med våld in på mannen Lot och stormade fram för att spränga dörren. 10Då räckte männen ut sina händer och togo Lot in till sig i huset och stängde dörren. 11Och de män som stodo utanför husets port slogo de med blindhet, både små och stora, så att de förgäves sökte finna porten. 12Och männen sade till Lot: »Har du någon mer här, någon måg, eller några söner eller döttrar, eller någon annan som tillhör dig i staden, så för dem bort ifrån detta ställe. 13Ty vi skola fördärva detta ställe; ropet från dem har blivit så stort inför Iouo, att Iouo har utsänt oss till att fördärva dem.» 14Då gick Lot ut och talade till sina mågar, som skulle få hans döttrar, och sade: »Stån upp och gån bort ifrån detta ställe; ty Iouo skall fördärva staden.» Men hans mågar

menade att han skämtade. 15När nu morgonrodnaden gick upp, manade änglarna på Lot och sade: »Stå upp och tag med dig din hustru och dina båda döttrar, som du har hos dig, på det att du icke må förgås genom stadens missgärning.» 16Och då han ännu dröjde, togo männen honom vid handen jämte hans hustru och hans båda döttrar, ty Iouo ville skona honom; och de förde honom ut, och när de voro utanför staden, släppte de honom. 17Och medan de förde dem ut, sade den ene: »Fly för ditt livs skull; se dig icke tillbaka, och dröj ingenstädes på Slätten. Fly undan till bergen, så att du icke förgås.» 18Men Lot sade till dem: »Ack nej, Herre. 19Se, din tjänare har ju funnit nåd för dina ögon, och stor är den barmhärtighet som du gör med mig, då du vill rädda mitt liv; men jag förmår icke fly undan till bergen; jag rädes att olyckan hinner mig, så att jag omkommer. 20Se, staden därborta ligger helt nära, och det är lätt att fly dit, och den är liten; låt mig fly undan dit -- den är ju så liten -- på det att jag må bliva vid liv.» 21Då svarade han honom: »Välän, jag skall ock häri göra dig till viljes; jag skall icke omstörta den stad som du talar om. 22Men skynda att fly undan dit; ty jag kan intet göra, förrän du har kommit dit.» Därav fick staden namnet Soar. 23Då nu solen hade gått upp över jorden och Lot hade kommit till Soar, 24lät Iouo svavel och eld regna från himmelen, från Iouo, över Sodom och Gomorra; 25och han omstörtade dessa städer med hela Slätten och alla dem som bodde i städerna och det som växte på marken. 26Och Lots hustru, som följde efter honom, såg sig tillbaka; då blev hon en saltstod. 27Och när Abraham bittida följande morgon gick till den plats där han hade stått inför Iouo, 28och blickade ned över Sodom och Gomorra och över hela Slättlandet, då fick han se en rök stiga upp från landet, lik röken från en smältugn. 29Så skedde då, att när Gud fördärvade städerna på Slätten, tänkte han på Abraham och lät Lot komma undan omstörtningen, då han omstörtade städerna där Lot hade bott. 30Och Lot drog upp från Soar till bergsbygden och bodde där med sina båda döttrar, ty han fruktade för att bo kvar i Soar; och han bodde med sina båda döttrar i en grotta. 31Då sade den äldre till den yngre: »Vår fader är gammal, och ingen man finnes i landet, som kan gå in till oss efter all världens sedvänja. 32Kom, låt oss giva vår fader vin att dricka och lägga oss hos honom, för att vi må skaffa oss livsfrukt genom vår fader.» 33Så gävo de sin fader vin att dricka den natten, och den äldre gick in och lade sig hos sin fader, och han märkte icke när hon lade sig, ej heller när hon stod upp. 34Dagen därefter sade den äldre till den yngre: »Se, jag låg i natt hos min fader; låt oss också denna natt giva

1 Mosebok

honom vin att dricka, och gå du in och lägg dig hos honom, för att vi må skaffa oss livsfrukt genom vår fader.» 35Så gävo de också den natten sin fader vin att dricka; och den yngre gick och lade sig hos honom, och han märkte icke när hon lade sig, ej heller när hon stod upp. 36Så blevo Lots båda döttrar havande genom sin fader. 37Och den äldre födde en son, och hon gav honom namnet Moab; från honom härstamma moabiterna ända till denna dag. 38Den yngre födde ock en son, och hon gav honom namnet Ben-Ammi; från honom härstamma Ammons barn ända till denna dag.

20Och Abraham bröt upp därifrån och drog till Sydlandet; där uppehöll han sig mellan Kades och Sur, och någon tid bodde han i Gerar. 2Och Abraham sade om sin hustru Sara att hon var hans syster. Då sände Abimelek, konungen i Gerar, och lät hämta Sara till sig. 3Men Gud kom till Abimelek i en dröm om natten och sade till honom: »Se, du måste dö för den kvinnas skull som du har tagit till dig, fast hon är en annan mans äkta hustru.» 4Men Abimelek hade icke kommit vid henne. Och han svarade: »Herre, vill du då dräpa också rättfärdiga människor? 5Sade han icke själv till mig: 'Hon är min syster'? Och likaså sade hon: 'Han är min broder.' I mitt hjärtas oskuld och med rena händer har jag gjort detta.» 6Då sade Gud till honom i drömmen: »Ja, jag vet att du har gjort detta i ditt hjärtas oskuld, och jag har själv hindrat dig från att synda mot mig; därför har jag icke tillstatt dig att komma vid henne. 7Men giv nu mannen hans hustru tillbaka; ty han är en profet. Och han må bedja för dig, så att du får leva. Men om du icke giver henne tillbaka, så vet att du skall döden dö, du själv och alla som tillhöra dig. 8Då stod Abimelek upp bittida om morgonen och kallade till sig alla sina tjänare och berättade allt detta för dem; och männen blevo mycket förskräckta. 9Sedan kallade Abimelek Abraham till sig och sade till honom: »Vad har du gjort mot oss! Vari har jag försyndat mig mot dig, eftersom du har velat komma mig och mitt rike att begå en så stor synd? På otillbörligt sätt har du handlat mot mig.» 10Och Abimelek sade ytterligare till Abraham: »Vad var din mening, när du gjorde detta?» 11Abraham svarade: »Jag tänkte: 'På denna ort fruktar man nog icke Gud; de skola dräpa mig för min hustrus skull.' 12Hon är också verkligen min syster, min faders dotter, fastän icke min moders dotter; och så blev hon min hustru. 13Men när Gud sände mig ut på vandring bort ifrån min faders hus, sade jag till henne: 'Bevisa mig din kärlek därmed att du säger om mig, varthelst vi komma, att jag är din broder.'» 14Då tog Abimelek får och fåkreatur, tjänare och

tjänarinnor och gav dem åt Abraham. Han gav honom ock hans hustru Sara tillbaka. 15Och Abimelek sade: »Se, mitt land ligger öppet för dig; du må bo var du finner för gott.» 16Och till Sara sade han: »Se, jag giver åt din broder tusen siklar silver; det skall för dig vara en försoningsgåva inför allt ditt folk. Så har du inför alla fått upprättelse.» 17Och Abraham bad till Gud, och Gud botade Abimelek och hans hustru och hans tjänstekvinnor, så att de åter kunde föda barn. 18Iouo hade nämligen gjort alla kvinnor i Abimeleks hus ofruktsamma, för Saras, Abrahams hustrus, skull.

21Och Iouo såg till Sara, såsom han hade lovat, och Iouo gjorde med Sara såsom han hade sagt. 2Sara blev havande och födde åt Abraham en son på hans ålderdom, vid den bestämda tid som Gud hade sagt honom. 3Och Abraham gav den son som var född åt honom, den som Sara hade fött åt honom, namnet Isak. 4Och Abraham omskar sin son Isak, när denne var åtta dagar gammal, såsom Gud hade bjudit honom. 5Och Abraham var hundra år gammal, när hans son Isak föddes åt honom. 6Och Sara sade: »Gud har berett mig ett löje; var och en som får höra detta skall le mot mig.» 7Och hon sade: »Vem skulle hava sagt Abraham att Sara skulle giva barn di? Och nu har jag fött honom en son på hans ålderdom!» 8Och barnet växte upp och blev avvant; och den dag då Isak avvandades gjorde Abraham ett stort gästabud. 9Då fick Sara se Hagars, den egyptiska kvinnans, son, som denna hade fött åt Abraham, leka och skämta; 10och hon sade till Abraham: »Driv ut denna tjänstekvinna och hennes son, ty denna tjänstekvinnas son skall icke ärva med min son Isak.» 11Det talet misshagade Abraham mycket för hans sons skull. 12Men Gud sade till Abraham: »Du må icke för gossens och för din tjänstekvinnas skull låta detta misshaga dig. Lyssna till Sara i allt vad hon säger dig; ty genom Isak är det som säd skall uppkallas efter dig. 13Men också tjänstekvinnans son skall jag göra till ett folk, därför att han är din säd.» 14Bittida följande morgon tog Abraham bröd och en lägel med vatten och gav det åt Hagar; han lade det på hennes rygg och gav henne barnet med och lät henne gå. Och hon begav sig åstad och irrade omkring i Beer-Sebas öken. 15Men när vattnet i lägeln hade tagit slut, kastade hon barnet ifrån sig under en buske 16och gick bort och satte sig ett stycke därifrån, på ett bägskotts avstånd, ty hon tänkte: »Jag förmår icke se på, huru barnet dör.» Och där hon nu satt, på något avstånd, brast hon ut i gråt. 17Då hörde Gud gossens röst, och Guds ängel ropade till Hagar från himmelen och sade till henne: »Vad fattas dig, Hagar? Frukta icke; ty

1 Mosebok

Gud har hört gossens röst, där han ligger. 18Gå och lyft upp gossen, och tag honom vid handen; jag skall göra honom till ett stort folk.» 19Och Gud öppnade hennes ögon, så att hon blev varse en vattenbrunn. Och hon gick dit och fyllde sin lägel med vatten och gav gossen att dricka. 20Och Gud var med gossen, och han växte upp och bodde i öknen och blev med tiden en bågskytt. 21Han bodde i öknen Paran; och hans moder tog en hustru åt honom från Egyptens land. 22Vid den tiden kom Abimelek med Pikol, sin härhövitsman, och talade med Abraham och sade: »Gud är med dig i allt vad du gör. 23Så lova mig nu här med ed vid Gud att du icke skall göra dig skyldig till något svek mot mig eller mina barn och efterkommande, utan att du skall bevisa mig och det land där du nu bor såsom främling samma godhet som jag har bevisat dig.» 24Abraham sade: »Det vill jag lova dig.» 25Dock gjorde Abraham Abimelek förebråelser angående en vattenbrunn som Abimeleks tjänare hade tagit ifrån honom. 26Men Abimelek svarade: »Jag vet icke vem som har gjort detta; själv har du ingenting sagt mig, och jag har icke hört något därom förrän i dag.» 27Då tog Abraham får och fåkreatur och gav åt Abimelek; och de slöto förbund med varandra. 28Men Abraham ställde sju lamm av hjorden avsides. 29Då sade Abimelek till Abraham: »Vad betyda de sju lamm som du har ställt där avsides?» 30Han svarade: »Dessa sju lamm skall du taga emot av mig, för att detta må vara mig till ett vittnesbörd därom att det är jag som har grävt denna brunn.» 31Därav kallades det stället Beer-Seba, eftersom de båda där gingo eden. 32När de så hade slutit förbund vid Beer-Seba, stodo Abimelek och hans härhövitsman Pikol upp och vände tillbaka till filistéernas land. 33Och Abraham planterade en tamarisk vid Beer-Seba och åkallade där Iouos, den evige Gudens, namn. 34Och Abraham bodde i filistéernas land en lång tid.

22En tid härefter hände sig att Gud satte Abraham på prov. Han sade till honom: »Abraham!» Han svarade: »Här är jag.» 2Då sade han: »Tag din son Isak, din ende son, som du har kär, och gå bort till Moria land, och offra honom där såsom brännoffer, på ett berg som jag skall säga dig.» 3Bittida följande morgon lastade Abraham sin åsna och tog med sig två sina tjänare och sin son Isak; och sedan han hade huggit sönder ved till brännoffer, bröt han upp och begav sig på väg till den plats som Gud hade sagt honom. 4När nu Abraham på tredje dagen lyfte upp sina ögon och fick se platsen på avstånd, 5sade han till sina tjänare: »Stannen I här med åsnan; jag och gossen vilja gå ditbort. När vi hava

tillbett, skola vi komma tillbaka till eder.» 6Och Abraham tog veden till brännoffret och lade den på sin son Isak, men själv tog han elden och kniven, och de gingo så båda tillsammans. 7Då talade Isak till sin fader Abraham och sade: »Min fader!» Han svarade: »Vad vill du, min son?» Han sade: »Se, här är elden och veden, men var är fåret till brännoffret?» 8Abraham svarade: »Gud utser nog åt sig fåret till brännoffret, min son.» Så gingo de båda tillsammans. 9När de nu hade kommit till den plats som Gud hade sagt Abraham, byggde han där ett altare och lade veden därpå, sedan band han sin son Isak och lade honom på altaret ovanpå veden. 10Och Abraham räckte ut sin hand och tog kniven för att slakta sin son. 11Då ropade Iouos ängel till honom från himmelen och sade: »Abraham! Abraham!» Han svarade: »Här är jag.» 12Då sade han: »Låt icke din hand komma vid gossen, och gör honom intet; ty nu vet jag att du fruktar Gud, nu då du icke har undanhållit mig din ende son.» 13När då Abraham lyfte upp sina ögon, fick han bakom sig se en vädur, som hade fastnat med sina horn i ett snår; och Abraham gick dit och tog väduren och offrade den till brännoffer i sin sons ställe. 14Och Abraham gav den platsen namnet Iouo utser; nu för tiden heter den Berget där Iouo låter se sig. 15Och Iouos ängel ropade för andra gången till Abraham från himmelen 16och sade: »Jag svär vid mig själv, säger Iouo: Eftersom du har gjort detta och icke undanhållit mig din ende son 17därför skall jag rikligen välsigna dig och göra din säd talrik såsom stjärnorna på himmelen och såsom sanden på havets strand; och din säd skall intaga sina fienders portar. 18Och i din säd skola alla folk på jorden välsigna sig, därför att du lyssnade till mina ord.» 19Sedan vände Abraham tillbaka till sina tjänare; och de stodo upp och gingo tillsammans till Beer-Seba. Och Abraham bodde i Beer-Seba. 20En tid härefter blev så berättat för Abraham: »Se, Milka har ock fött barn åt din broder Nahor.» 21Barnen voro Us, hans förstfödde, och Bus, dennes broder, och Kemuel, Arams fader, 22vidare Kesed, Haso, Pildas, Jidlaf och Betuel. 23Men Betuel födde Rebecka. Dessa åtta föddes av Milka åt Nahor, Abrahams broder. 24Och hans bihustru, som hette Reuma, födde ock barn, nämligen Teba, Gaham, Tahas och Maaka.

23Och Sara blev ett hundra tjugusju år gammal; så gammal blev Sara. 2Och Sara dog i Kirjat-Arba, det är Hebron, i Kanaans land. Och Abraham kom och höll dödsklagan efter Sara och begrät henne. 3Därefter stod Abraham upp och gick bort ifrån den döda och talade så till Hets barn: 4»Jag är en främling och gäst hos eder. Låten mig nu få en egen grav hos eder, så att jag kan föra

1 Mosebok

min döda dit och begrava henne.» 5Då svarade Hets barn Abraham och sade till honom: 6»Hör oss, herre. Du är en Guds hövding bland oss; begrav din döda i den förnämligaste av våra gravar. Ingen av oss skall vägra att giva dig sin grav till att där begrava din döda.» 7Men Abraham stod upp och bugade sig för landets folk, Hets barn; 8och han talade med dem och sade: »Om I tillstädjen att jag för ut min döda och begraver henne, så hören mig och läggen eder ut för mig hos Efron, Sohars son, 9så att han giver mig den grotta i Makpela, som tillhör honom, och som ligger vid ändan av hans åker. Mot full betalning i eder krets må han giva mig den till egen grav.» 10Men Efron satt där bland Hets barn. Och Efron, hetiten, svarade Abraham i närvaro av Hets barn, alla som bodde inom hans stadspört; han sade: 11»Icke så, min herre. Hör mig: Jag skänker dig åkern; grottan som finnes där skänker jag dig ock; jag skänker dig den inför mina landsmäns ögon; begrav där din döda.» 12Men Abraham bugade sig för landets folk; 13och han talade till Efron i närvaro av landets folk och sade: »Värdes dock höra mig. Jag vill betala åkerns värde; tag emot det av mig, och låt mig där begrava min döda.» 14Då svarade Efron Abraham och sade till honom: 15»Min herre, hör mig. Ett jordstycke till ett värde av fyra hundra siklar silver, vad betyder det mellan mig och dig? Begrav du din döda.» 16Och Abraham förstod Efron och vägde upp åt honom den summa som Efron hade uppgivit i närvaro av Hets barn, fyra hundra siklar silver, sådant silver som var gångbart i handel. 17Så skedde det att Efrons åker i Makpela, gent emot Mamre, själva åkern med grottan som fanns där och alla träd på åkern, så långt dess område sträckte sig runt omkring, blev överlåten åt Abraham till egendom 18inför Hets barns ögon, inför alla som bodde inom hans stadspört. 19Därefter begrov Abraham sin hustru Sara i grottan på åkern i Makpela, gent emot Mamre, det är Hebron, i Kanaans land. 20Åkern med grottan som fanns där blev så av Hets barn överlåten åt Abraham till egen grav.

24Abraham var nu gammal och kommen till hög ålder, och Iouo hade välsignat Abraham i alla stycken. 2Då sade han till sin äldste hustjänare, den som förestod all hans egendom: »Lägg din hand under min länd; 3jag vill av dig taga en ed vid Iouo, himmelens Gud och jordens Gud, att du icke till hustru åt min son skall taga en dotter till någon av kananéerna bland vilka jag bor, 4utan att du skall gå till mitt eget land och till min släkt och där taga hustru åt min son Isak.» 5Tjänaren sade till honom: »Men om så händer, att kvinnan icke vill följa mig hit till landet, måste jag då föra

din son tillbaka till det land som du har kommit ifrån?» 6Abraham svarade honom: »Tag dig till vara för att föra min son dit tillbaka. 7Iouo, himmelens Gud, som har fört mig bort ifrån min faders hus och ifrån mitt fädernesland, han som har talat till mig och svurit och sagt: 'Åt din säd skall jag giva detta land', han skall sända sin ängel framför dig, så att du därifrån skall kunna få en hustru åt min son. 8Men om kvinnan icke vill följa dig, så är du fri ifrån denna din ed till mig. Allenast må du icke föra min son dit tillbaka.» 9Då lade tjänaren sin hand under sin herre Abrahams länd och lovade honom detta med ed. 10Och tjänaren tog tio av sin herres kameler och drog åstad med allahanda dyrbara gåvor från sin herre; han stod upp och drog åstad till Nahors stad i Aram-Naharaim. 11Där lät han kamelerna lägga sig utanför staden, vid en vattenbrunn; och det led mot aftonen, den tid då kvinnorna plögade komma ut för att hämta vatten. 12Och han sade: »Iouo, min herre Abrahams Gud, låt mig i dag få ett lyckosamt möte, och gör nåd med min herre Abraham. 13Se, jag står här vid vattenkällan, och stadsbornas döttrar komma hitut för att hämta vatten. 14Om jag nu säger till en flicka: 'Håll hit din kruka, och låt mig få dricka' och hon då svarar: 'Drick; dina kameler vill jag ock vattna', må hon då vara den som du har utsett åt din tjänare Isak, så skall jag därav veta att du har gjort nåd med min herre.» 15Och se, innan han hade slutat att tala, kom Rebecka ditut, en dotter till Betuel, som var son till Milka, Abrahams broder Nahors hustru; och hon bar sin kruka på axeln. 16Och flickan var mycket fager att skåda, en jungfru som ingen man hade känt. Hon gick nu ned till källan och fyllde sin kruka och steg så upp igen. 17Då skyndade tjänaren emot henne och sade: »Låt mig få dricka litet vatten ur din kruka.» 18Hon svarade: »Drick, min herre» och lyfte strax ned krukan på sin hand och gav honom att dricka. 19Och sedan hon hade givit honom att dricka, sade hon: »Jag vill ock ösa upp vatten åt dina kameler, till dess att de alla hava fått dricka.» 20Och hon tömde strax sin kruka i vattenhon och skyndade åter till brunnen för att hämta vatten och öste så upp åt alla hans kameler. 21Men mannen såg på henne under tystnad och undrade om Iouo hade gjort hans resa lyckosam eller icke. 22Och när alla kamelerna hade druckit, tog mannen fram en näsring av guld, en halv sikel i vikt, och två armband av guld, tio siklar i vikt, 23och frågade: »Vems dotter är du? Säg mig det. Och säg mig om vi kunna få natthärbärge i din faders hus?» 24Hon svarade honom: »Jag är dotter till Betuel, Milkas son, som av henne föddes åt Nahor.» 25Och hon sade ytterligare till honom: »Vi hava rikligt med både halm och foder; natthärbärge kan du ock få.»

1 Mosebok

26Då böjde mannen sig ned och tillbad Iouo
27och sade: »Lovad vare Iouo, min herre
Abrahams Gud, som icke har tagit sin nåd och
trofasthet ifrån min herre! Mig har Iouo ledsagat
på vägen, hem till min herres fränder.» 28Och
flickan skyndade åstad och berättade allt detta i
sin moders hus. 29Men Rebecka hade en broder
som hette Laban. Och Laban skyndade åstad till
mannen därute vid källan. 30När han nämligen
såg näsringen och armbanden som hans syster bar,
och när han hörde huru hans syster Rebecka
berättade: 'Så och så talade mannen till mig', då
begav han sig ut till mannen, där denne stod hos
kamelerna vid källan. 31Och han sade: »Kom in,
du Iouos välsignade; varför står du härute? Jag har
berett plats i huset, och rum finnes för
kamelerna.» 32Så kom då mannen in i huset; och
man lastade av kamelerna, och tog fram halm och
foder åt kamelerna, och vatten till att två hans och
hans följeslagares fötter. 33Och man satte fram
mat för honom; men han sade: »Jag vill icke äta,
förrän jag har framfört mitt ärende.» Laban
svarade: »Så tala då.» 34Då sade han: »Jag är
Abrahams tjänare. 35Och Iouo har rikligen
välsignat min herre, så att han har blivit en mäktig
man; han har givit honom får och fäkreatur, silver
och guld, tjänare och tjänarinnor, kameler och
åsnor. 36Och Sara, min herres hustru, har fött åt
min herre en son på sin ålderdom, och åt denne
har han givit allt vad han äger. 37Och min herre
har tagit en ed av mig och sagt: 'Till hustru åt min
son skall du icke taga en dotter till någon av
kananéerna i vilkas land jag bor, 38utan du skall
gå till min faders hus och till min släkt och där
taga hustru åt min son.' 39Då sade jag till min
herre: 'Men om nu kvinnan icke vill följa med
mig?' 40Han svarade mig: 'Iouo, inför vilken jag
har vandrat, skall sända sin ängel med dig och
göra din resa lyckosam, så att du åt min son får en
hustru av min släkt och av min faders hus; 41i
sådant fall skall du vara löst från din ed till mig,
när du har kommit till min släkt. Också om de
icke giva henne åt dig, skall du vara fri ifrån eden
till mig.' 42Så kom jag i dag till källan, och jag sade:
Iouo, min herre Abrahams Gud, om du vill låta
den resa på vilken jag är stadd bliva lyckosam,
43må det då ske, när jag nu står här vid
vattenkällan, att om en ung kvinna kommer ut för
att hämta vatten och jag säger till henne: 'Låt mig
få dricka litet vatten ur din kruka' 44och hon då
svarar mig: 'Drick du; åt dina kameler vill jag ock
ösa upp vatten' -- må hon då vara den kvinna som
Iouo har utsett åt min herres son. 45Och innan
jag hade slutat att så tala för mig själv, se, då kom
Rebecka ut med sin kruka på axeln och gick ned
till källan för att hämta vatten. Då sade jag till
henne: 'Låt mig få dricka.' 46Och strax lyfte hon

ned sin kruka från axeln och sade: 'Drick; dina
kameler vill jag ock vattna.' Så drack jag, och hon
vattnade också kamelerna. 47Och jag frågade
henne och sade: 'Vems dotter är du?' Hon svarade:
'Jag är dotter till Betuel, Nahors son, som föddes
åt honom av Milka.' Då satte jag ringen i hennes
näsa och armbanden på hennes armar. 48Och jag
böjde mig ned och tillbad Iouo och lovade Iouo,
min herre Abrahams Gud, som hade ledsagat mig
på den rätta vägen, så att jag åt hans son skulle få
min herres frändes dotter. 49Om I nu viljen visa
min herre kärlek och trofasthet, så sägen mig det;
varom icke, så sägen mig ock det, för att jag då må
vända mig åt annat håll, till höger eller till
vänster.» 50Då svarade Laban och Betuel och
sade: »Från Iouo har detta utgått; vi kunna i den
saken intet säga till dig, varken ont eller gott. 51Se,
där står Rebecka inför dig, tag henne och drag
åstad; må hon bliva hustru åt din herres son,
såsom Iouo har sagt.» 52När Abrahams tjänare
hörde deras ord, föll han ned på jorden och tillbad
Iouo. 53Sedan tog tjänaren fram smycken av
silver och guld, så ock kläder, och gav detta åt
Rebecka. Jämväl åt hennes broder och hennes
moder gav han dyrbara skänker. 54Och de åto
och drucko, han och hans följeslagare, och
stannade sedan där över natten. Men om
morgonen, när de hade stått upp, sade han: »Låten
mig nu fara till min herre.» 55Då sade hennes
broder och hennes moder: »Låt flickan stanna hos
oss några dagar, tio eller så; sedan må du fara.»
56Men han svarade dem: »Uppehållen mig icke,
eftersom Iouo har gjort min resa lyckosam. Låten
mig fara; jag vill resa hem till min herre.» 57Då
sade de: »Vi vilja kalla hit flickan och fråga henne
själv.» 58Och de kallade Rebecka till sig och sade
till henne: »Vill du resa med denne man?» Hon
svarade: »Ja.» 59Då bestämde de att deras syster
Rebecka jämte sin amma skulle fara med
Abrahams tjänare och dennes män. 60Och de
välsignade Rebecka och sade till henne: »Av dig,
du vår syster, komme tusen gånger tio tusen, och
må dina avkomlingar intaga sina fienders portar.»
61Och Rebecka och hennes tärnor stodo upp och
satte sig på kamelerna och följde med mannen; så
tog tjänaren Rebecka med sig och for sin väg.
62Men Isak var på väg hem från Beer-Lahai-Roi,
ty han bodde i Sydlandet. 63Och mot aftonen
hade Isak gått ut på fältet i sorgsna tankar. När
han då lyfte upp sina ögon, fick han se kameler
komma. 64Då nu också Rebecka lyfte upp sina
ögon och fick se Isak, steg hon med hast ned från
kamelerna; 65och hon frågade tjänaren: »Vem är
den mannen som kommer emot oss där på
fältet?» Tjänaren svarade: »Det är min herre.» Då
tog hon sin slöja och höljde sig i den. 66Och
tjänaren förtäljde för Isak huru han hade uträttat

1 Mosebok

allt. 67Och Isak förde henne in i sin moder Saras tält; och han tog Rebecka till sig, och hon blev hans hustru, och han hade henne kär. Så blev Isak tröstad i sorgen efter sin moder.

25Och Abraham tog sig ännu en hustru, och hon hette Ketura. 2Hon födde åt honom Simran, Joksan, Medan, Midjan, Jisbak och Sua. 3Och Joksan födde Saba och Dedan, och Dedans söner voro assuréerna, letuséerna och leumméerna. 4Och Midjans söner voro Efa, Efer, Hanok, Abida och Eldaa. Alla dessa voro Keturas söner. 5Och Abraham gav allt vad han ägde åt Isak. 6Men åt sönerna till sina bihustrur gav Abraham skänker och skilde dem, medan han själv ännu levde, från sin son Isak och lät dem draga österut, bort till Österlandet. 7Och detta är antalet av Abrahams levnadsår: ett hundra sjuttiofyra år; 8därefter gav Abraham upp andan och dog i en god ålder, gammal och mått på livet, och blev samlad till sina fäder. 9Och hans söner Isak och Ismael begrovo honom i grottan i Makpela, på hetiten Efrons, Sohars sons, åker gent emot Mamre, 10den åker som Abraham hade köpt av Hets barn; där blev Abraham begravnen, såväl som hans hustru Sara. 11Och efter Abrahams död välsignade Gud hans son Isak. Och Isak bodde vid Beer-Lahai-Roi. 12Och detta är berättelsen om Ismaels släkt, Abrahams sons, som föddes åt Abraham av Hagar, Saras egyptiska tjänstekvinna. 13Dessa äro namnen på Ismaels söner, med deras namn, efter deras ättföljd: Nebajot, Ismaels förstfödde, vidare Kedar, Adbeel, Mibsam, 14Misma, Duma och Massa, 15Hadad och Tema, Jetur, Nafis och Kedma. 16Dessa voro Ismaels söner och dessa deras namn, i deras byar och tältläger, tolv hövdingar efter deras stammar. 17Och detta är antalet av Ismaels levnadsår: ett hundra trettiosju år; därefter gav han upp andan och dog och blev samlad till sina fäder. 18Och de hade sina boningsplatser från Havila ända till Sur, som ligger gent emot Egypten, fram emot Assyrien. Han kom i strid med alla sina bröder. 19Och detta är berättelsen om Isaks, Abrahams sons, släkt. Abraham födde Isak; 20och Isak var fyrtio år gammal, när han till hustru åt sig tog Rebecka, som var dotter till araméen Betuel från Paddan-Aram och syster till araméen Laban. 21Och Isak bad till Iouo för sin hustru Rebecka, ty hon var ofruktsam; och Iouo bönhörde honom, så att hans hustru Rebecka blev havande. 22Men barnen stötte varandra i hennes liv; då sade hon: »Om det skulle gå så, varför skulle jag då vara till?» Och hon gick bort för att fråga Iouo. 23Och Iouo svarade henne: »Två folk finnas i ditt liv, två folkstammar skola ur ditt sköte söndras från varandra; den ena stammen skall vara den andra

övermäktig, och den äldre skall tjäna den yngre.» 24När sedan tiden var inne att hon skulle föda, se, då funnos tvillingar i hennes liv. 25Den som först kom fram var rödlätt och över hela kroppen såsom en hårmantel; och de gävo honom namnet Esau. 26Därefter kom hans broder fram, och denne höll med sin hand i Esaus häl; och han fick namnet Jakob. Men Isak var sextio år gammal, när de föddes. 27Och barnen växte upp, och Esau blev en skicklig jägare, som höll sig ute på marken; Jakob åter blev en fromsint man, som bodde i tält. 28Och Isak hade Esau kärast, ty han hade smak för villebråd; men Rebecka hade Jakob kärast. 29En gång, då Jakob höll på att koka något till soppa, kom Esau hem från marken, uppgiven av hunger. 30Och Esau sade till Jakob: »Låt mig få till livs av det röda, det röda du har där; ty jag är uppgiven av hunger.» Därav fick han namnet Edom. 31Men Jakob sade: »Sälj då nu åt mig din förstfödsörätt.» 32Esau svarade: »Jag är ju döden nära; vartill gagnar mig då min förstfödsörätt?» 33Jakob sade: »Så giv mig nu din ed därpå.» Och han gav honom sin ed och sålde så sin förstfödsörätt till Jakob. 34Men Jakob gav Esau bröd och linsoppa; och han åt och drack och stod sedan upp och gick sin väg. Så ringa aktade Esau sin förstfödsörätt.

26Men en hungersnöd uppstod i landet, en ny hungersnöd, efter den som hade varit förut, i Abrahams tid. Då begav sig Isak till Abimelek, filistéernas konung, i Gerar. 2Och Iouo uppenbarade sig för honom och sade: »Drag icke ned till Egypten; bo kvar i det land som jag skall säga dig. 3Stanna såsom främling här i landet; jag skall vara med dig och välsigna dig, ty åt dig och din säd skall jag giva alla dessa länder, och skall hålla den ed som jag har svurit din fader Abraham. 4Jag skall göra din säd talrik såsom stjärnorna på himmelen, och jag skall giva åt din säd alla dessa länder; och i din säd skola alla folk på jorden välsigna sig, 5därför att Abraham har lyssnat till mina ord och hållit vad jag har bjudit honom hålla, mina bud, mina stadgar och mina lagar.» 6Så stannade Isak kvar i Gerar. 7Och när männen på orten frågade honom om hans hustru, sade han: »Hon är min syster.» Han fruktade nämligen för att säga att hon var hans hustru, ty han tänkte: »Männen här på orten kunde då dräpa mig för Rebeckas skull, eftersom hon är så fager att skåda.» 8Men när han hade varit där en längre tid, hände sig en gång, då Abimelek, filistéernas konung, blickade ut genom fönstret, att han fick se Isak kärligt skämta med sin hustru Rebecka. 9Då kallade Abimelek Isak till sig och sade: »Hon är ju din hustru; huru har du då kunnat säga: 'Hon är min syster'?» Isak svarade honom: »Jag fruktade

1 Mosebok

att jag annars skulle bliva dödad för hennes skull.» 10Då sade Abimelek: »Vad har du gjort mot oss! Huru lätt kunde det icke hava skett att någon av folket hade lägrat din hustru? Och så hade du dragit skuld över oss.» 11Sedan bjöd Abimelek allt folket och sade: »Den som kommer vid denne man eller vid hans hustru, han skall straffas med döden.» 12Och Isak sådde där i landet och fick det året hundrafalt, ty Iouo välsignade honom. 13Och han blev en mäktig man; hans makt blev större och större, så att han till slut var mycket mäktig. 14Han ägde så många får och fåkreatur och så många tjänare, att filistéerna begynte avundas honom. 15Och alla de brunnar som hans faders tjänare hade grävt i hans fader Abrahams tid, dem hade filistéerna kastat igen och fyllt med grus. 16Och Abimelek sade till Isak: »Drag bort ifrån oss; ty du har blivit oss alltför mäktig.» 17Då drog Isak bort därifrån och slog upp sitt läger i Gerars dal och bodde där. 18Och Isak lät åter gräva ut de vattenbrunnar som hade blivit grävda i hans fader Abrahams tid, men som filistéerna efter Abrahams död hade kastat igen; och han gav dem åter de namn som hans fader hade givit dem. 19Och Isaks tjänare grävde i dalen och funno där en brunn med rinnande vatten. 20Men herdarna i Gerar begynte tvista med Isaks herdar och sade: »Vattnet är vårt.» Då gav han den brunnen namnet Esek, eftersom de hade kivat med honom. 21Därefter grävde de en annan brunn, men om den kommo de ock i tvist; då gav han den namnet Sitna. 22Sedan begav han sig därifrån till en annan plats och grävde åter en brunn; om den tvistade de icke. Därför gav han denna namnet Rehobot, i det han sade: »Nu har ju Iouo givit oss utrymme, så att vi kunna föröka oss i landet.» 23Sedan drog han därifrån upp till Beer-Seba. 24Och Iouo uppenbarade sig för honom den natten och sade: »Jag är Abrahams, din faders, Gud. Frukta icke, ty jag är med dig, och jag skall välsigna dig och göra din säd talrik, för min tjänare Abrahams skull.» 25Då byggde han där ett altare och åkallade Iouos namn och slog där upp sitt tält. Och Isaks tjänare grävde där en brunn. 26Och Abimelek begav sig till honom från Gerar med Ahussat, sin vän, och Pikol, sin härhövitsman. 27Men Isak sade till dem: »Varför kommen I till mig, I som haten mig och haven drivit mig ifrån eder?» 28De svarade: »Vi hava tydligt sett att Iouo är med dig; därför tänkte vi: 'Låt oss giva varandra en ed, vi och du, så att vi sluta ett förbund med dig, 29att du icke skall göra oss något ont, likasom vi å vår sida icke hava kommit vid dig, och likasom vi icke hava gjort dig annat än gott och hava låtit dig fara i frid.' Du är nu Iouos välsignade.» 30Då gjorde han ett gästabad för dem, och de åto och drucko. 31Bittida följande morgon svuro de varandra

eden; sedan lät Isak dem gå, och de foro ifrån honom i frid. 32Samma dag kommo Isaks tjänare och berättade för honom om den brunn som de hade grävt och sade till honom: »Vi hava funnit vatten.» 33Och han kallade den Sibeä. Därav heter staden Beer-Seba ännu i dag. 34När Esau var fyrtio år gammal, tog han till hustrur Judit, dotter till hetiten Beeri, och Basemat, dotter till hetiten Elon. 35Men dessa blevo en hjärtesorg för Isak och Rebecka.

27När Isak hade blivit gammal och hans ögon voro skumma, så att han icke kunde se, kallade han till sig Esau, sin äldste son, och sade till honom: »Min son!» Han svarade honom: »Vad vill du?» 2Då sade han: »Se, jag är gammal och vet icke när jag skall dö. 3Så tag nu dina jaktredskap, ditt koger och din båge, och gå ut i marken och jaga villebråd åt mig; 4red sedan till åt mig en smaklig rätt, en sådan som jag tycker om, och bär in den till mig till att äta, på det att min själ må välsigna dig, förrän jag dör.» 5Men Rebecka hörde huru Isak talade till sin son Esau. Och medan Esau gick ut i marken för att jaga villebråd till att föra hem, 6sade Rebecka till sin son Jakob: »Se, jag har hört din fader tala så till din broder Esau: 7'Hämta mig villebråd och red till åt mig en smaklig rätt, på det att jag må äta och sedan välsigna dig inför Iouo, förrän jag dör.' 8Så hör nu vad jag säger, min son, och gör vad jag bjuder dig. 9Gå bort till hjorden och hämta mig därifrån två goda killingar, så vill jag av dem tillreda en smaklig rätt åt din fader, en sådan som han tycker om. 10Och du skall bära in den till din fader till att äta, på det att han må välsigna dig, förrän han dör.» 11Men Jakob sade till sin moder Rebecka: »Min broder Esau är ju luden, och jag är slät. 12Kanhända tager min fader på mig, och jag bliver då av honom hållen för en bespottare och skaffar mig förbannelse i stället för välsignelse.» 13Då sade hans moder till honom: »Den förbannelsen komme över mig, min son; hör nu allenast vad jag säger, och gå och hämta dem åt mig.» 14Då gick han och hämtade dem och bar dem till sin moder; och hans moder tillredde en smaklig rätt, en sådan som hans fader tyckte om. 15Och Rebecka tog Esaus, sin äldre sons, högtidskläder, som hon hade hos sig i huset, och satte dem på Jakob, sin yngre son. 16Och med skinnen av killingarna beklädde hon hans händer och den släta delen av hans hals. 17Sedan lämnade hon åt sin son Jakob den smakliga rätten och brödet som hon hade tillrett. 18Och han gick in till sin fader och sade: »Min fader!» Han svarade: »Vad vill du? Vem är du, min son?» 19Då sade Jakob till sin fader: »Jag är Esau, din förstfödde. Jag har gjort såsom du tillsade mig; sätt dig upp

1 Mosebok

och åt av mitt villebråd, på det att din själ må välsigna mig.» 20Men Isak sade till sin son: »Huru har du så snart kunnat finna något, min son?» Han svarade: »Iouo, din Gud, skickade det i min väg.» 21Då sade Isak till Jakob: »Kom hit, min son, och låt mig taga på dig och känna om du är min son Esau eller icke.» 22Och Jakob gick fram till sin fader Isak; och när denne hade tagit på honom, sade han: »Rösten är Jakobs röst, men händerna äro Esaus händer.» 23Och han kände icke igen honom, ty hans händer voro ludna såsom hans broder Esaus händer; och han välsignade honom. 24Men han frågade: »Är du verkligen min son Esau?» Han svarade: »Ja.» 25Då sade han: »Bär hit maten åt mig och låt mig äta av min sons villebråd, på det att min själ må välsigna dig.» Och han bar fram den till honom, och han åt; och han räckte honom vin, och han drack. 26Därefter sade hans fader Isak till honom: »Kom hit och kyss mig, min son.» 27När han då gick fram och kysste honom, kände han lukten av hans kläder och välsignade honom; han sade: »Se, av min son utgår doft, lik doften av en mark, som Iouo har välsignat. 28 Så give dig Gud av himmelens dagg och av jordens fetma och säd och vin i rikligt mått. 29 Folk tjäna dig, och folkslag falle ned för dig. Bliv en herre över dina bröder, och må din moders söner falla ned för dig. Förbannad vare den som förbannar dig, och välsignad vare den som välsignar dig!» 30Men när Isak hade givit Jakob sin välsignelse och Jakob just hade gått ut från sin fader Isak, kom hans broder Esau hem från jakten. 31Därefter tillredde också han en smaklig rätt och bar in den till sin fader och sade till sin fader: »Må min fader stå upp och äta av sin sons villebråd, på det att din själ må välsigna mig.» 32Hans fader Isak frågade honom: »Vem är du?» Han svarade: »Jag är Esau, din förstfödde son.» 33Då blev Isak övermåttan häpen och sade: »Vem var då den jägaren som bar in till mig sitt villebråd, så att jag åt av allt, förrän du kom, och sedan välsignade honom? Välsignad skall han ock förbliva.» 34När Esau hörde sin faders ord, brast han ut i högljudd och bitter klagan och sade till sin fader: »Välsigna också mig, min fader.» 35Men han svarade: »Din broder har kommit med svek och tagit din välsignelse.» 36Då sade han: »Han heter ju Jakob, och han har nu också två gånger bedragit mig. Min förstfödslovtid har han tagit, och se, nu har han ock tagit min välsignelse.» Och han frågade: »Har du då ingen välsignelse kvar för mig?» 37Isak svarade och sade till Esau: »Se, jag har satt honom till en herre över dig, och alla hans bröder har jag givit honom till tjänare, och med säd och vin har jag begåvat honom; vad skall jag då nu göra för dig, min son?» 38Esau sade till sin fader: »Har du då allenast den enda välsignelsen,

min fader? Välsigna också mig, min fader.» Och Esau brast ut i gråt. 39Då svarade hans fader Isak och sade till honom: »Se, fjärran ifrån jordens fetma skall din boning vara och utan dagg från himmelen ovanefter. 40 Av ditt svärd skall du leva, och du skall tjäna din broder. Men det skall ske, när du samlar din kraft, att du river hans ok från din hals.» 41Och Esau blev hätsk mot Jakob för den välsignelses skull som hans fader hade givit honom. Och Esau sade vid sig själv: »Snart skola de dagar komma, då vi få sörja vår fader; då skall jag dräpa min broder Jakob.» 42När man nu berättade för Rebecka vad hennes äldre son Esau hade sagt, sände hon och lät kalla till sig sin yngre son Jakob och sade till honom: »Se, din broder Esau vill hämnas på dig och dräpa dig. 43Så hör nu vad jag säger, min son: stå upp och fly till min broder Laban i Haran, 44och stanna någon tid hos honom, till dess din broders förbittring har upphört, 45ja, till dess din broders vrede mot dig har upphört och han förgäter vad du har gjort mot honom. Då skall jag sända åstad och hämta dig därifrån. Varför skall jag mista eder båda på samma gång?» 46Och Rebecka sade till Isak: »Jag är led vid livet för Hets döttrars skull. Om Jakob tager hustru bland Hets döttrar, en sådan som dessa, någon bland landets döttrar, varför skulle jag då leva?»

28Då kallade Isak till sig Jakob och välsignade honom; och han bjöd honom och sade till honom: »Tag dig icke till hustru någon av Kanaans döttrar, utan stå upp och begiv dig till Paddan-Aram, till Betuels, din morfaders, hus, och tag dig en hustru därifrån, någon av Labans, din morbroders, döttrar. 3Och må Gud den Allsmäktige välsigna dig och göra dig fruktsam och föröka dig, så att skaror av folk komma av dig; 4må han giva åt dig Abrahams välsignelse, åt dig och din säd med dig, så att du får taga i besittning det land som Gud har givit åt Abraham, och där du nu bor såsom främling.» 5Så sände Isak åstad Jakob, och denne begav sig till Paddan-Aram, till araméen Laban, Betuels son, som var broder till Rebecka, Jakobs och Esaus moder. 6När nu Esau såg att Isak hade välsignat Jakob och sänt honom till Paddan-Aram för att därifrån taga sig hustru -- ty han hade välsignat honom och bjudit honom och sagt: »Du skall icke taga till hustru någon av Kanaans döttrar» -- 7och när han såg att Jakob hade lytt sin fader och moder och begivit sig till Paddan-Aram, 8då märkte Esau att Kanaans döttrar misshagade hans fader Isak; 9och Esau gick bort till Ismael och tog Mahalat, Abrahams son Ismaels dotter, Nebajots syster, till hustru åt sig, utöver de hustrur han förut hade. 10Men Jakob begav sig från Beer-Seba på väg till Haran. 11Och han kom

1 Mosebok

då till den heliga platsen och stannade där över natten, ty solen hade gått ned; och han tog en av stenarna på platsen för att hava den till huvudgård och lade sig att sova där. 12Då hade han en dröm. Han såg en stege vara rest på jorden, och dess övre ände räckte upp till himmelen, och Guds änglar stego upp och ned på den. 13Och se, Iouo stod framför honom och sade: »Jag är Iouo, Abrahams, din faders, Gud och Isaks Gud. Det land där du ligger skall jag giva åt dig och din säd. 14Och din säd skall bliva såsom stoftet på jorden, och du skall utbreda dig åt väster och öster och norr och söder, och alla släkter på jorden skola varda välsignade i dig och i din säd. 15Och se, jag är med dig och skall bevara dig, varthelst du går, och jag skall föra dig tillbaka till detta land; ty jag skall icke övergiva dig, till dess jag har gjort vad jag har lovat dig.» 16När Jakob vaknade upp ur sömnen sade han: »Iouo är sannerligen på denna plats, och jag visste det icke!» 17Och han betogs av fruktan och sade: »Detta måste vara en helig plats, här bor förvisso Gud, och här är himmelens port.» 18Och bittida om morgonen stod Jakob upp och tog stenen som han hade haft till huvudgård och reste den till en stod och göt olja därovanpå. 19Och han gav den platsen namnet Betel; förut hade staden hetat Lus. 20Och Jakob gjorde ett löfte och sade: »Om Gud är med mig och bevarar mig under den resa som jag nu är stadd på och giver mig bröd till att äta och kläder till att kläda mig med, 21så att jag kommer i frid tillbaka till min faders hus, då skall Iouo vara min Gud; 22och denna sten som jag har rest till en stod skall bliva ett Guds hus, och av allt vad du giver mig skall jag giva dig tionde.»

29Och Jakob begav sig åstad på väg till Österlandet. 2Där fick han se en brunn på fältet, och vid den lågo tre fårhjordar, ty ur denna brunn plägade man vattna hjordarna. Och stenen som låg över brunnens öppning var stor; 3därför plägade man låta alla hjordarna samlas dit och vältrade så stenen från brunnens öppning och vattnade fåren; sedan lade man stenen tillbaka på sin plats över brunnens öppning. 4Och Jakob sade till männen: »Mina bröder, varifrån ären I?» De svarade: »Vi äro från Haran.» 5Då sade han till dem: »Kännen I Laban, Nahors son?» De svarade: »Ja.» 6Han frågade dem vidare: »Står det väl till med honom?» De svarade: »Ja; och se, där kommer hans dotter Rakel med fåren.» 7Han sade: »Det är ju ännu full dag; ännu är det icke tid att samla boskapen. Vattnen fåren, och fören dem åter i bet.» 8Men de svarade: »Vi kunna icke göra det, förrän alla hjordarna hava blivit samlade och man har vältrat stenen från brunnens öppning; då vattna vi fåren.» 9Medan han ännu talade med

dem, hade Rakel kommit dit med sin faders får; ty hon plägade vakta dem. 10När Jakob fick se sin morbroder Labans dotter Rakel komma med Labans, hans morbroders, får, gick han fram och vältrade stenen från brunnens öppning och vattnade sin morbroder Labans får. 11Och Jakob kysste Rakel och brast ut i gråt. 12Och Jakob omtalade för Rakel att han var hennes faders frände, och att han var Rebeckas son; och hon skyndade åstad och omtalade det för sin fader. 13Då nu Laban fick höras talas om sin systerson Jakob, skyndade han emot honom och tog honom i famn och kysste honom och förde honom in i sitt hus; och han förtäljde för Laban allt som hade hänt honom. 14Och Laban sade till honom: »Ja, du är mitt kött och ben.» Och han stannade hos honom en månads tid. 15Och Laban sade till Jakob: »Du är ju min frände. Skulle du då tjäna mig för intet? Säg mig vad du vill hava i lön?» 16Nu hade Laban två döttrar; den äldre hette Lea, och den yngre hette Rakel. 17Och Leas ögon voro matta, men Rakel hade en skön gestalt och var skön att skåda. 18Och Jakob hade fattat kärlek till Rakel; därför sade han: »Jag vill tjäna dig i sju år för Rakel, din yngre dotter.» 19Laban svarade: »Det är bättre att jag giver henne åt dig, än att jag skulle giva henne åt någon annan; bliv kvar hos mig.» 20Så tjänade Jakob för Rakel i sju år, och det tycktes honom vara allenast några dagar; så kär hade han henne. 21Därefter sade Jakob till Laban: »Giv mig min hustru, ty min tid är nu förlupen; låt mig gå in till henne.» 22Då bjöd Laban tillhoppa allt folket på orten och gjorde ett gästabud. 23Men när aftonen kom, tog han sin dotter Lea och förde henne till honom, och han gick in till henne. 24Och Laban gav sin tjänstekvinna Silpa åt sin dotter Lea till tjänstekvinna. 25Om morgonen fick Jakob se att det var Lea. Då sade han till Laban: »Vad har du gjort mot mig? Var det icke för Rakel jag tjänade hos dig? Varför har du så bedragit mig?» 26Laban svarade: »Det är icke sed på vår ort att man giver bort den yngre före den äldre. 27Låt nu dennas bröllopsvecka gå till ända, så vilja vi giva dig också den andra, mot det att du gör tjänst hos mig i ännu ytterligare sju år.» 28Och Jakob samtyckte härtill och låt hennes bröllopsvecka gå till ända. Sedan gav han honom sin dotter Rakel till hustru. 29Och Laban gav sin tjänstekvinna Bilha åt sin dotter Rakel till tjänstekvinna. 30Så gick han in också till Rakel, och han hade Rakel kärare än Lea. Sedan tjänade han hos honom i ännu ytterligare sju år. 31Men då Iouo såg att Lea var försmädd, gjorde han henne fruktsam, medan Rakel var ofruktsam. 32Och Lea blev havande och födde en son, och hon gav honom namnet Ruben, ty hon tänkte: »Iouo har sett till mitt lidande; ja, nu skall min

1 Mosebok

man hava mig kär.» 33Och hon blev åter havande och födde en son. Då sade hon: »Iouo har hört att jag har varit försmädd, därför har han givit mig också denne.» Och hon gav honom namnet Simeon. 34Och åter blev hon havande och födde en son. Då sade hon: »Nu skall väl ändå min man hålla sig till mig; jag har ju fött honom tre söner.» Därav fick denne namnet Levi. 35Åter blev hon havande och födde en son. Då sade hon: »Nu vill jag tacka Iouo.» Därför gav hon honom namnet Juda. Sedan upphörde hon att föda.

30 Då nu Rakel såg att hon icke födde barn åt Jakob, avundades hon sin syster och sade till Jakob: »Skaffa mig barn, eljest dör jag.» 2Då upptändes Jakobs vrede mot Rakel, och han svarade: »Håller du då mig för Gud? Det är ju han som förmenar dig livsfrukt.» 3Hon sade: »Se, där är min tjänarinna Bilha; gå in till henne, för att hon må föda barn i mitt sköte, så att genom henne också jag får avkomma.» 4Så gav hon honom sin tjänstekvinna Bilha till hustru, och Jakob gick in till henne. 5Och Bilha blev havande och födde åt Jakob en son. 6Då sade Rakel: »Gud har skaffat rätt åt mig; han har hört min röst och givit mig en son.» Därför gav hon honom namnet Dan. 7Åter blev Bilha, Rakels tjänstekvinna, havande, och hon födde åt Jakob en andre son. 8Då sade Rakel: »Strider om Gud har jag stritt med min syster och har vunnit seger.» Och hon gav honom namnet Naftali. 9Då Lea nu såg att hon hade upphört att föda, tog hon sin tjänstekvinna Silpa och gav henne åt Jakob till hustru. 10Och Silpa, Leas tjänstekvinna, födde åt Jakob en son. 11Då sade Lea: »Till lycka!» Och hon gav honom namnet Gad. 12Och Silpa, Leas tjänstekvinna, födde åt Jakob en andre son. 13Då sade Lea: »Till sällhet för mig! Ja, jungfrur skola prisa mig säll.» Och hon gav honom namnet Aser. 14Men Ruben gick ut en gång vid tiden för veteskörden och fann då kärleksäpplen på marken och bar dem till sin moder Lea. Då sade Rakel till Lea: »Giv mig några av din sons kärleksäpplen.» 15Men hon svarade henne: »Är det icke nog att du har tagit min man? Vill du ock taga min sons kärleksäpplen?» Rakel sade: »Må han då i natt ligga hos dig, om jag får din sons kärleksäpplen.» 16När nu Jakob om aftonen kom hem från marken, gick Lea honom till mötes och sade: »Till mig skall du gå in; ty jag har givit min sons kärleksäpplen såsom lön för dig.» Så låg han hos henne den natten. 17Och Gud hörde Lea, så att hon blev havande, och hon födde åt Jakob en femte son. 18Då sade Lea: »Gud har givit mig min lön, för det att jag gav min tjänstekvinna åt min man.» Och hon gav honom namnet Isaskar. 19Åter blev Lea havande, och hon födde åt Jakob en sjätte son. 20Då sade Lea:

»Gud har givit mig en god gåva. Nu skall min man förbli boende hos mig, ty jag har fött honom sex söner.» Och hon gav honom namnet Sebulon. 21Därefter födde hon en dotter och gav henne namnet Dina. 22Men Gud tänkte på Rakel; Gud hörde henne och gjorde henne fruktsam. 23Hon blev havande och födde en son. Då sade hon: »Gud har tagit bort min smälek.» 24Och hon gav honom namnet Josef, i det hon sade: »Iouo giv mig ännu en son.» 25Då nu Rakel hade fött Josef, sade Jakob till Laban: »Låt mig fara; jag vill draga hem till min ort och till mitt land. 26Giv mig mina hustrur och mina barn, som jag har tjänat dig för, och låt mig draga hem; du vet ju själv huru jag har tjänat dig.» 27Laban svarade honom: »Låt mig finna nåd för dina ögon; jag vet genom hemliga tecken att Iouo för din skull har välsignat mig.» 28Och han sade ytterligare: »Bestäm vad du vill hava i lön av mig, så skall jag giva dig det.» 29Han svarade honom: »Du vet själv huru jag har tjänat dig, och vad det har blivit av din boskap under min vård. 30Ty helt litet var det som du hade, förrän jag kom, men det har förökats sig och blivit mycket, ty Iouo har välsignat dig, varhelst jag har gått fram. Men när skall jag nu också få göra något för mitt eget hus?» 31Han svarade: »Vad skall jag giva dig?» Och Jakob sade: »Du skall icke alls giva mig något. Om du vill göra mot mig såsom jag nu säger, så skall jag fortfara att vara herde för din hjord och vakta den. 32Jag vill i dag gå igenom hela din hjord och avskilja ur den alla spräckliga och brokiga såväl som alla svarta djur bland fåren, så ock vad som är brokigt och spräckligt bland getterna; sådant må sedan bliva min lön. 33Och när du framdeles kommer för att med egna ögon se vad som har blivit min lön, då skall min rättfärdighet vara mitt vittne; alla getter hos mig, som icke äro spräckliga eller brokiga, och alla får hos mig, som icke äro svarta, de skola räknas såsom stulna.» 34Då sade Laban: »Välän, blive det såsom du har sagt.» 35Och samma dag avskilde han de strimmiga och brokiga bockarna och alla spräckliga och brokiga getter -- alla djur som något vitt fanns på -- och alla svarta djur bland fåren; och detta lämnade han i sina söners vård. 36Och han lät ett avstånd av tre dagsresor vara mellan sig och Jakob. Och Jakob fick Labans övriga hjord att vakta. 37Men Jakob tog sig friska käppar av poppel, mandelträd och lönn och skalade på dem vita ränder, i det han blottade det vita på käpparna. 38Sedan lade han käpparna, som han hade skalat, i rännorna eller vattenhoarna dit hjordarna kommo för att dricka, så att djuren hade dem framför sig; och de hade just sin parningstid, när de nu kommo för att dricka. 39Och djuren parade sig vid käpparna, och så blev djurens avföda strimmig, spräcklig

1 Mosebok

och brokig. 40Därefter avskilde Jakob lammen och ordnade djuren så, att de vände huvudena mot det som var strimmigt och mot allt som var svart i Labans hjord; så skaffade han sig egna hjordar, som han icke lät komma ihop med Labans hjord. 41Och så ofta de kraftigare djuren skulle para sig, lade Jakob käpparna framför djurens ögon i rännorna, så att de parade sig vid käpparna. 42Men när det var de svagare djuren, lade han icke dit dem. Härigenom tillföll de svaga Laban och de kraftiga Jakob. 43Så blev mannen övermåttan rik; han fick mycken småboskap, därtill ock tjänarinnor och tjänare, kameler och åsnor.

31 Men han fick höra huru Labans söner talade så: »Jakob har tagit allt vad vår fader ägde; av det vår fader ägde är det som han har skaffat sig all denna rikedom.» 2Jakob märkte också att Laban icke såg på honom med samma ögon som förut. 3Och Iouo sade till Jakob: »Vänd tillbaka till dina faders land och till din släkt; jag skall vara med dig.» 4Då sände Jakob och lät kalla Rakel och Lea ut på marken till sin hjord; 5och han sade till dem: »Jag märker att eder fader icke ser på mig med samma ögon som förut, nu då min faders Gud har varit med mig. 6Och I veten själva att jag har tjänat eder fader av alla mina krafter; 7men eder fader har handlat svikligt mot mig och tio gånger förändrat min lön. Dock har Gud icke tillstatt honom att göra mig något ont. 8När han sade: 'De spräckliga skola vara din lön', då fick hela hjorden spräcklig avföda; och när han sade: 'De strimmiga skola vara din lön', då fick hela jorden strimmig avföda. 9Så tog Gud eder faders boskap och gav den åt mig. 10Ty när parningstiden kom, lyfte jag upp mina ögon och fick se i drömmen att hannarna som betäckte småboskapen voro strimmiga, spräckliga och fläckiga. 11Och Guds ängel sade till mig i drömmen: 'Jakob!' Jag svarade: 'Här är jag.' 12Då sade han: 'Lyft upp dina ögon och se huru alla hannar som betäcka småboskapen äro strimmiga, spräckliga och fläckiga. Jag har ju sett allt vad Laban gör mot dig. 13Jag är den Gud som du såg i Betel, där du smorde en stod, och där du gjorde mig ett löfte. Stå nu upp och drag ut ur detta land, och vänd tillbaka till ditt fädernesland.' 14Då svarade Rakel och Lea och sade till honom: »Hava vi numera någon lott eller arvedel i vår faders hus? 15Blevo vi icke av honom aktade såsom främlingar, när han sålde oss? Sedan har han ju ock förtärt vad han fick i betalning för oss. 16Ja, all den rikedom som Gud har avhånt vår fader tillhör oss och våra barn. Så gör nu allt vad Gud har sagt dig.» 17Då stod Jakob upp och satte sina barn och sina hustrur på kamelerna 18och förde

bort med sig all boskap och alla ägodelar som han hade förvärvat, den boskap han ägde, och som han hade förvärvat i Paddan-Aram, och begav sig på väg till sin fader Isak i Kanaans land. 19Men Laban hade gått bort för att klippa sina får; då stal Rakel sin faders husgudar, 20och Jakob stal sig undan från araméen Laban, så att han icke lät denne märka att han ämnade fly. 21Så flydde han med allt sitt; han bröt upp och gick över floden och ställde sin färd mot Gileads berg. 22Men på tredje dagen fick Laban veta att Jakob hade flytt. 23Då tog han med sig sina fränder och satte efter honom sju dagsresor och hann upp honom på Gileads berg. 24Men Gud kom till araméen Laban i en dröm om natten och sade till honom: »Tag dig till vara för att tala något mot Jakob, vad det vara må.» 25Och Laban hann upp Jakob. Denne hade då slagit upp sitt tält på berget, och Laban med sina fränder hade ock sitt tält uppslaget på Gileads berg. 26Då sade Laban till Jakob: »Vad är detta för ett tilltag, att du har stulit dig undan från mig och fört bort mina döttrar, likasom vore de tagna med svärd? 27Varför dolde du din flykt och stal dig undan från mig? Därigenom att du icke lät mig veta något därom hindrades jag att ledsaga dig till vägs med jubel och sång, med pukor och harpor. 28Du förunnade mig icke ens att kyssa mina barnbarn och mina döttrar. Du har handlat dåraktigt. 29Det stode nu i min makt att göra eder ont; men eder faders Gud sade till mig i natt: 'Tag dig till vara för att tala något mot Jakob, vad det vara må.' 30Och då du nu äntligen ville fara, eftersom du längtade så mycket till din faders hus, varför skulle du stjäla mina gudar?» 31Då svarade Jakob och sade till Laban: »Jag fruktade för dig, ty jag tänkte att du skulle med våld taga dina döttrar ifrån mig. 32Men den som du finner dina gudar hos, han skall icke få behålla livet. I våra fränders närvaro må du se efter, om något är ditt av det jag har i min ägo, och i så fall taga det.» Ty Jakob visste icke att Rakel hade stulit dem. 33Då gick Laban in i Jakobs tält, därefter i Leas tält och i de båda tjänstekvinnornas tält, men fann intet. Och när han hade kommit ut ur Leas tält, gick han in i Rakels tält. 34Men Rakel hade tagit husgudarna och lagt dem i kamelsadeln och satt sig därovanpå. Och Laban sökte igenom hela tältet, men fann dem icke. 35Och hon sade till sin fader: »Vredgas icke, min herre, över att jag ej kan stiga upp för dig, ty det är med mig på kvinnors vis.» Så sökte han efter husgudarna, men fann dem icke. 36Då blev Jakob vred och for ut mot Laban; Jakob tog till orda och sade till Laban: »Vari har jag då förbrutit mig eller syndat, eftersom du så häftigt förföljer mig? 37Nu har du genomsökt allt mitt bohag; vad har du där funnit av bohagsting som tillhöra dig? Lägg det fram här inför mina fränder

1 Mosebok

och dina fränder, så att de få döma mellan oss båda. 38I tjugu år har jag nu varit hos dig; dina tackor och dina getter hava icke fött i otid, och av vädurarna i din hjord har jag icke ätit. 39Intet ihjälrivet djur förde jag till dig; jag måste själv ersätta det; du utkrävde det av mig, evad det var stulet om dagen eller stulet om natten. 40Sådan var min lott: om dagen förtärdes jag av hetta och om natten av köld, och sömnen flydde mina ögon. 41I tjugu år har jag nu varit i ditt hus; jag har tjänat dig i fjorton år för dina båda döttrar och i sex år för din boskap, men du har tio gånger förändrat min lön. 42Om icke min faders Gud hade varit med mig, Abrahams Gud, han som ock Isak fruktar, så hade du nu säkert låtit mig fara med tomma händer. Men Gud såg mitt lidande och min möda, och han fällde domen i natt.» 43Då svarade Laban och sade till Jakob: »Döttrarna äro mina döttrar, och barnen äro mina barn, och hjordarna äro mina hjordar, och allt det du ser är mitt; vad skulle jag då nu kunna göra mot dessa mina döttrar eller mot barnen som de hava fött? 44Så kom nu och låt oss sluta ett förbund med varandra, och må det vara ett vittne mellan mig och dig.» 45Då tog Jakob en sten och reste den till en stod. 46Och Jakob sade till sina fränder: »Samlen tillhopa stenar.» Och de togo stenar och gjorde ett röse och höllo måltid där på röset. 47Och Laban kallade det Jegar-Sahaduta, men Jakob kallade det Galedvittnesröse; det förra namnet. 48Och Laban sade: »Detta röse vare i dag vittne mellan mig och dig.» Därav fick det namnet Galed; 49men det kallades ock Mispa, ty han sade: »Iouo vare väktare mellan mig och dig, när vi icke mer se varandra. 50Om du behandlar mina döttrar illa eller tager andra hustrur jämte mina döttrar, så vet, att om ock ingen människa är tillstädes, så är dock Gud vittne mellan mig och dig.» 51Och Laban sade ytterligare till Jakob: »Se, detta röse och stoden som jag har rest mellan mig och dig -- 52detta röse vare ett vittne, och stoden vare ett vittne, att jag icke skall draga till dig förbi detta röse, och att icke heller du skall draga till mig förbi detta röse och denna stod, med ont uppsåt. 53Abrahams Gud och Nahors Gud, han som var deras faders Gud, han vare domare mellan oss.» Och Jakob svor eden vid honom som hans fader Isak fruktade. 54Och Jakob offrade ett slaktoffer på berget och inbjöd sina fränder att hålla måltid med sig. Och de åto och stannade sedan på berget över natten. 55Men om morgonen stod Laban bittida upp, och sedan han hade kysst sina barnbarn och sina döttrar och välsignat dem, for han sin väg hem igen.

32 Men när Jakob drog sin väg fram, mötte honom Guds änglar; 2och då Jakob såg dem, sade

han: »Detta är Guds skara.» Och han gav den platsen namnet Mahanaim. 3Och Jakob sände budbärare framför sig till sin broder Esau i Seirs land, på Edoms mark; 4och han bjöd dem och sade: »Så skolen I säga till min herre Esau: Din tjänare Jakob låter säga: Jag har vistats borta hos Laban och dröjt kvar där ända till nu; 5och jag har fått oxar, åsnor, får, tjänare och tjänarinnor. Och jag har nu velat sända bud för att låta min herre veta detta, på det att jag må finna nåd för dina ögon.» 6När sedan budbärarna kommo tillbaka till Jakob, sade de: »Vi träffade din broder Esau, som redan drager emot dig med fyra hundra man.» 7Då blev Jakob mycket förskräckt och betogs av ångest; och han delade sitt folk och fåren och fäkreaturen och kamelerna i två skaror. 8Ty han tänkte: »Om Esau överfaller den ena skaran och slår den, så kan dock den andra skaran undkomma.» 9Och Jakob sade: »Min fader Abrahams Gud och min fader Isaks Gud, Iouo, du som sade till mig: 'Vänd tillbaka till ditt land och till din släkt, så skall jag göra dig gott', 10jag är för ringa till all den nåd och all den trofasthet som du har bevisat din tjänare; ty jag hade icke mer än min stav, när jag gick över denna Jordan, och nu har jag förökats till två skaror. 11Rädda mig undan min broder Esaus hand, ty jag fruktar att han kommer och förgör mig, utan att ens skona mödrar och barn. 12Du har själv sagt: 'Jag skall göra dig mycket gott och låta din säd bliva såsom havets sand, som man icke kan räkna för dess myckenhets skull.'» 13Och han stannade där den natten. Och av det han hade förvärvat tog han ut till skänker åt sin broder Esau 14två hundra getter och tjugu bockar, två hundra tackor och tjugu vädurar, 15trettio kamelston som gåvo di, jämte deras föl, därtill fyrtio kor och tio tjurar samt tjugu åsninnor med tio föl. 16Och han lämnade detta i sina tjänares vård, var hjord för sig, och sade till sina tjänare: »Gån framför mig och låten ett mellanrum vara mellan hjordarna.» 17Och han bjöd den förste och sade: »När min broder Esau möter dig och frågar dig: 'Vem tillhör du, och vart går du, och vem tillhöra djuren som du driver framför dig?', 18då skall du svara: 'De tillhöra din tjänare Jakob; de äro skänker som han sänder till min herre Esau, och själv kommer han här efter oss.'» 19Och han bjöd likaledes den andre och den tredje och alla de övriga som drevo hjordarna: »Såsom jag nu har sagt eder skolen I säga till Esau, när I kommen fram till honom. 20Och I skolen vidare säga: 'Också din tjänare Jakob kommer här efter oss.'» Ty han tänkte: »Jag vill blidka honom med de skänker som gå före mig; sedan vill jag själv komma inför hans ansikte; kanhända tager han då nådigt emot mig.» 21Så kommo nu skänkerna före honom, medan han

1 Mosebok

själv den natten stannade i lägret. 22Men under natten stod han upp och tog sina båda hustrur och sina båda tjänstekvinnor och sina elva söner och gick över Jabboks vad. 23Han tog dem och förde dem över bäcken och förde tillika över vad han eljest ägde. 24Och Jakob blev ensam kvar. Då brottades en man med honom, till dess morgonrodnaden gick upp. 25Och när denne såg att han icke kunde övervinna Jakob, gav han honom ett slag på höftleden, så att höften gick ur led, under det han brottades med honom. 26Och mannen sade: »Släpp mig, ty morgonrodnaden går upp.» Men han svarade: »Jag släpper dig icke, med mindre du välsignar mig.» 27Då sade han till honom: »Vad är ditt namn?» Han svarade: »Jakob.» 28Han sade: »Du skall icke mer heta Jakob, utan Israel, ty du har kämpat med Gud och med människor och vunnit seger.» 29Då frågade Jakob och sade: »Låt mig veta ditt namn.» Han svarade: »Varför frågar du efter mitt namn?» Och han välsignade honom där. 30Men Jakob gav platsen namnet Peniel, »ty», sade han, »jag har sett Gud ansikte mot ansikte, och dock har mitt liv blivit räddat». 31Och när han hade kommit förbi Penuel, såg han solen gå upp; men han haltade på höften. 32Fördens skull äta Israels barn ännu i dag icke höftsenan som ligger på höftleden, därför nämligen, att han gav Jakob ett slag på höftleden, på höftsenan.

33 Och Jakob lyfte upp sina ögon och fick se Esau komma med fyra hundra man. Då fördelade han sina barn på Lea och Rakel och de båda tjänstekvinnorna. 2Och han lät tjänstekvinnorna med deras barn gå främst, Lea med hennes barn därefter, och Rakel med Josef sist. 3Och själv gick han framför dem och bugade sig sju gånger ned till jorden, till dess han kom fram till sin broder. 4Men Esau skyndade emot honom och tog honom i famn och föll honom om halsen och kysste honom; och de gråto. 5Och när han lyfte upp sina ögon och fick se kvinnorna och barnen, sade han: »Vilka äro dessa som du har med dig?» Han svarade: »Det är barnen som Gud har beskärt din tjänare.» 6Och tjänstekvinnorna gingo fram med sina barn och bugade sig. 7Därefter gick ock Lea fram med sina barn, och de bugade sig. Slutligen gingo Josef och Rakel fram och bugade sig. 8Sedan frågade han: »Vad ville du med hela den skara som jag mötte?» Han svarade: »Jag ville finna nåd för min herres ögon.» 9Men Esau sade: »Jag har nog; behåll du vad du har, min broder.» 10Jakob svarade: »Ack nej; om jag har funnit nåd för dina ögon, så tag emot skänkerna av mig, eftersom jag har fått se ditt ansikte, likasom såge jag ett gudaväsens ansikte, då du nu så gunstigt har tagit emot mig. 11Tag

hälsningsskänkerna som jag har skickat emot dig; ty Gud har varit mig nådig, och jag har allt fullt upp.» Och han bad honom så enträget, att han tog emot dem. 12Och Esau sade: »Låt oss bryta upp och draga vidare; jag vill gå framför dig.» 13Men han svarade honom: »Min herre ser själv att barnen äro späda, och att jag har med mig får och kor som giva di; driver man dessa för starkt en enda dag, så dör hela hjorden. 14Må därför min herre draga åstad före sin tjänare, så vill jag komma efter i sakta mak, i den mån boskapen, som drives framför mig, och barnen orka följa med, till dess jag kommer till min herre i Seir.» 15Då sade Esau: »Så vill jag åtminstone lämna kvar hos dig en del av mitt folk.» Men han svarade: »Varför så? Må jag allenast finna nåd för min herres ögon.» 16Så vände Esau om, samma dag, och tog vägen till Seir. 17Men Jakob bröt upp och drog till Suckot och byggde sig där ett hus. Och åt sin boskap gjorde han lövhyddor; därav fick platsen namnet Suckot. 18Och Jakob kom på sin färd ifrån Paddan-Aram välbehållen till Sikems stad i Kanaans land och slog upp sitt läger utanför staden. 19Och det jordstycke där han hade slagit upp sitt tält köpte han av Hamors, Sikems faders, barn för hundra kesitor. 20Och han reste där ett altare och kallade det El-Elohe-Israel.

34 Men Dina, den dotter som Lea hade fött åt Jakob, gick ut för att besöka landets döttrar. 2Och Sikem, som var son till hivéen Hamor, hövdingen i landet, fick se henne, och han tog henne till sig och lägrade henne och kränkte henne. 3Och hans hjärta fäste sig vid Dina, Jakobs dotter, och flickan blev honom kär, och han talade vänligt med flickan. 4Och Sikem sade till sin fader Hamor: »Skaffa mig denna flicka till hustru.» 5Och Jakob hade fått höra att hans dotter Dina hade blivit skändad. Men eftersom hans söner voro med hans boskap ute på marken, teg Jakob, till dess de kommo hem. 6Så gick nu Hamor, Sikems fader, ut till Jakob för att tala med honom. 7Men när Jakobs söner kommo hem från marken, sedan de hade fått höra vad som hade hänt, blevo de förbittrade och vredgades högeligen över att han hade gjort vad som var en galenskap i Israel, i det han hade lägrat Jakobs dotter -- en otillbörlig gärning. 8Då talade Hamor med dem och sade: »Min son Sikems hjärta har fäst sig vid eder syster; given henne åt honom till hustru. 9Och befrynden eder med oss; given edra döttrar åt oss, och tagen I våra döttrar till hustrur, 10och bosätten eder hos oss, ty landet skall ligga öppet för eder; där mån I bo och draga omkring och förvärva besittningar.» 11Och Sikem sade till hennes fader och hennes bröder: »Låten mig finna nåd för edra ögon; vad I fordren av mig vill jag

1 Mosebok

giva. 12Begären av mig huru stor brudgåva och skänk som helst; jag vill giva vad I fordren av mig; givna mig allenast flickan till hustru.» 13Då svarade Jakobs söner Sikem och hans fader Hamor med listiga ord, eftersom han hade skändat deras syster Dina, 14och sade till dem: »Vi kunna icke samtycka till att giva vår syster åt en man som har förhud; ty sådant hålla vi för skamligt. 15Allenast på det villkoret skola vi göra eder till viljes, att I bliven såsom vi, därigenom att allt mankön bland eder omskäres. 16Då skola vi giva våra döttrar åt eder och själva taga edra döttrar till hustrur; och vi skola då bo hos eder och bliva med eder ett enda folk. 17Men om I icke viljen lyssna till oss och låta omskära eder, så skola vi taga vår syster och draga bort.» 18Och Hamor och Sikem, Hamors son, voro till freds med vad de begärde. 19Och den unge mannen dröjde icke att göra så, ty han hade fått behag till Jakobs dotter. Och han hade större myndighet än någon annan i hans faders hus. 20Så trädde då Hamor och hans son Sikem upp i sin stads port och talade till männen i staden och sade: 21»Dessa män äro fredligt sinnade mot oss; må vi alltså låta dem bo i landet och draga omkring där; landet har ju utrymme nog för dem. Vi vilja taga deras döttrar till hustrur åt oss och giva dem våra döttrar. 22Men allenast på det villkoret skola männen göra oss till viljes och bo hos oss och bliva ett enda folk med oss, att allt mankön bland oss omskäres, likasom de själva äro omskurna. 23Och då bliva ju deras boskap och deras egendom och alla deras dragare vår tillhörighet. Må vi fördenskull allenast göra dem till viljes, så skola de bo kvar hos oss.» 24Och folket lydde Hamor och hans son Sikem, alla de som bodde inom hans stadspport; allt mankön, så många som bodde inom hans stadspport, låto omskära sig. 25Men på tredje dagen, då de voro sjuka av såren, togo Jakobs två söner Simeon och Levi, Dinas bröder, var sitt svärd och överföllu staden oförtänt och dräpte allt mankön. 26Också Hamor och hans son Sikem dräpte de med svärdsegg och togo Dina ut ur Sikems hus och gingo sin väg. 27Och Jakobs söner kommo över de slagna och plundrade staden, därför att deras syster hade blivit skändad; 28de togo deras får och fåkreatur och åsnor, både vad som fanns i staden och vad som fanns på fältet. 29Och allt deras gods och alla deras barn och deras kvinnor förde de bort såsom byte, tillika med allt annat som fanns i husen. 30Men Jakob sade till Simeon och Levi: »I haven dragit olycka över mig, då I nu haven gjort mig förhatlig för landets inbyggare, kanaanerna och perisséerna. Mitt folk är allenast en ringa hop; man skall nu församla sig mot mig och slå mig ihjäl; så skall jag med mitt hus förgöras.» 31Men de svarade:

»Skulle man då få behandla vår syster såsom en sköka?»

35 Och Gud sade till Jakob: »Stå upp, drag till Betel och stanna där, och res där ett altare åt den Gud som uppenbarade sig för dig, när du flydde för din broder Esau.» 2Då sade Jakob till sitt husfolk och till alla som voro med honom: »Skaffen bort de främmande gudar som I haven bland eder, och renen eder och byten om kläder, 3och låt oss så stå upp och draga till Betel; där vill jag resa ett altare åt den Gud som bönhörde mig, när jag var i nöd, och som var med mig på den väg jag vandrade.» 4Då gåvo de åt Jakob alla de främmande gudar som de hade hos sig, därtill ock sina örringar; och Jakob grävde ned detta under terebinten vid Sikem. 5Sedan bröto de upp; och en förskräckelse ifrån Gud kom över de kringliggande städerna, så att man icke förföljde Jakobs söner. 6Och Jakob kom till Lus, det är Betel, i Kanaans land, jämte allt det folk som var med honom. 7Och han byggde där ett altare och kallade platsen El-Betel, därför att Gud där hade uppenbarat sig för honom, när han flydde för sin broder. 8Och Debora, Rebeckas amma, dog och blev begravnen nedanför Betel, under en ek; den fick namnet Gråtoeken. 9Och Gud uppenbarade sig åter för Jakob, när han hade kommit tillbaka från Paddan-Aram, och välsignade honom. 10Och Gud sade till honom: »Ditt namn är Jakob; men du skall icke mer heta Jakob, utan Israel skall vara ditt namn.» Så fick han namnet Israel. 11Och Gud sade till honom: »Jag är Gud den Allsmäktige; var fruktsam och föröka dig. Ett folk, ja, skaror av folk skola komma av dig, och konungar skola utgå från din länd. 12Och det land som jag har givit åt Abraham och Isak skall jag giva åt dig; åt din säd efter dig skall jag ock giva det landet. 13Och Gud for upp från honom, på den plats där han hade talat med honom. 14Men Jakob reste en stod på den plats där han hade talat med honom, en stod av sten; och han offrade drickoffer därpå och göt olja över den. 15Och Jakob gav åt platsen där Gud hade talat med honom namnet Betel. 16Sedan bröto de upp från Betel. Och när det ännu var ett stycke väg fram till Efrat, kom Rakel i barnsnöd, och barnsnöden blev henne svår. 17Då nu hennes barnsnöd var som svårast, sade hjälpkvinnan till henne: »Frukta icke; ty också denna gång får du en son.» 18Men när hon höll på att giva upp andan, ty hon skulle nu dö, gav hon honom namnet Ben-Oni; men hans fader kallade honom Benjamin. 19Så dog Rakel, och hon blev begravnen vid vägen till Efrat, det är Bet-Lehem. 20Och Jakob reste en vård på hennes grav; det är den som ännu i dag kallas Rakels gravvård. 21Och Israel bröt upp därifrån och slog

1 Mosebok

upp sitt tält på andra sidan om Herdetornet. 22Och medan Israel bodde där i landet, gick Ruben åstad och lägrade Bilha, sin faders bihustru; och Israel fick höra det. Och Jakob hade tolv söner. 23Leas söner voro Ruben, Jakobs förstfödde, vidare Simeon, Levi, Juda, Isaskar och Sebulon. 24Rakels söner voro Josef och Benjamin. 25Bilhas, Rakels tjänstekvinnas, söner voro Dan och Naftali. 26Silpas, Leas tjänstekvinnas, söner voro Gad och Aser. Dessa voro Jakobs söner, och de föddes åt honom i Paddan-Aram. 27Och Jakob kom till sin fader Isak i Mamre vid Kirjat-Arba, det är Hebron, där Abraham och Isak hade bott såsom främlingar. 28Och Isak levde ett hundra åttio år; 29därefter gav Isak upp andan och dog och blev samlad till sina fäder, gammal och mått på att leva. Och hans söner Esau och Jakob begrovo honom.

36 Detta är berättelsen om Esaus, det är Edoms, släkt. 2Esau hade tagit sina hustrur bland Kanaans döttrar: Ada, hetiten Elons dotter, och Oholibama, dotter till Ana och sondotter till hivéen Sibeon, 3så ock Basemat, Ismaels dotter, Nebajots syster. 4Och Ada födde Elifas åt Esau, men Basemat födde Reguel. 5Och Oholibama födde Jeus, Jaelam och Kora. Dessa voro Esaus söner, vilka föddes åt honom i Kanaans land. 6Och Esau tog sina hustrur, sina söner och döttrar och allt sitt husfolk, sin boskap och alla sina dragare och all annan egendom som han hade förvärvat i Kanaans land och drog till ett annat land och skilde sig så från sin broder Jakob. 7Ty deras ägodelar voro så stora att de icke kunde bo tillsammans; landet där de uppehöll sig räckte icke till åt dem, för deras boskapshjordars skull. 8Och Esau bosatte sig i Seirs bergsbygd. Esau, det är densamme som Edom. 9Och detta är berättelsen om Esaus släkt, hans som var stamfader för edoméerna, i Seirs bergsbygd. 10Dessa äro namnen på Esaus söner: Elifas, son till Ada, Esaus hustru, och Reguel, son till Basemat, Esaus hustru. 11Men Elifas' söner voro Teman, Omar, Sefo, Gaetam och Kenas. 12Och Timna, som var Elifas', Esaus sons, bihustru, födde Amalek åt Elifas. Dessa voro söner till Ada, Esaus hustru. 13Men Reguels söner voro dessa: Nahat och Sera, Samma och Missa. Dessa voro söner till Basemat, Esaus hustru. 14Men söner till Oholibama, Esaus hustru, dotter till Ana och sondotter till Sibeon, voro dessa, som hon födde åt Esau: Jeus, Jaelam och Kora. 15Dessa voro stamfurstarna bland Esaus söner: Elifas', Esaus förstföddes, söner voro dessa: fursten Teman, fursten Omar, fursten Sefo, fursten Kenas, 16fursten Kora, fursten Gaetam, fursten Amalek. Dessa voro de furstar som härstammade från

Elifas, i Edoms land; dessa voro Adas söner. 17Och dessa voro Reguels, Esaus sons, söner: fursten Nahat, fursten Sera, fursten Samma, fursten Missa. Dessa voro de furstar som härstammade från Reguel, i Edoms land; dessa voro söner till Basemat, Esaus hustru. 18Och dessa voro Oholibamas, Esaus hustrus, söner: fursten Jeus, fursten Jaelam, fursten Kora. Dessa voro de furstar som härstammade från Oholibama, Anas dotter och Esaus hustru. 19Dessa voro Esaus söner, och dessa deras stamfurstar. Han är densamme som Edom. 20Dessa voro horéen Seirs söner, landets förra inbyggare: Lotan, Sobal, Sibeon, Ana, 21Dison, Eser och Disan. Dessa voro horéernas, Seirs söners, stamfurstar i Edoms land. 22Men Lotans söner voro Hori och Hemam; och Lotans syster var Timna. 23Och dessa voro Sobals söner: Alvan, Manahat och Ebal, Sefo och Onam. 24Och dessa voro Sibeons söner: Aja och Ana; det var denne Ana som fann de varma källorna i öknen, när han vaktade sin fader Sibeons åsnor. 25Men dessa voro Anas barn: Disan och Oholibama, Anas dotter. 26Och dessa voro Disans söner: Hemdan, Esban, Jitran och Keran. 27Och dessa voro Esers söner: Bilhan, Saavan och Akan. 28Dessa voro Disans söner: Us och Aran. 29Dessa voro horéernas stamfurstar: fursten Lotan, fursten Sobal, fursten Sibeon, fursten Ana, 30fursten Disan, fursten Eser, fursten Disan. Dessa voro horéernas stamfurstar i Seirs land, var furste för sig. 31Och dessa voro de konungar som regerade i Edoms land, innan ännu någon israelitisk konung var konung där: 32Bela, Beors son, var konung i Edom, och hans stad hette Dinhaba. 33När Bela dog, blev Jobab, Seras son, från Bosra, konung efter honom. 34När Jobab dog, blev Husam från temanéernas land konung efter honom. 35När Husam dog, blev Hadad, Bedads son, konung efter honom, han som slog midjaniterna på Moabs mark; och hans stad hette Avit. 36När Hadad dog, blev Samla från Masreka konung efter honom. 37När Samla dog, blev Saul från Rehobot vid floden konung efter honom. 38När Saul dog, blev Baal-Hanan, Akbors son, konung efter honom. 39När Baal-Hanan, Akbors son, dog, blev Hadar konung efter honom; och hans stad hette Pagu, och hans hustru hette Mehetabel, dotter till Matred, som var dotter till Me-Sahab. 40Och dessa äro namnen på Esaus stamfurstar, efter deras släkter och orter, med deras namn: fursten Timna, fursten Alva, fursten Jetet, 41fursten Oholibama, fursten Ela, fursten Pinon, 42fursten Kenas, fursten Teman, fursten Mibsar, 43fursten Magdiel, fursten Iram. Dessa voro Edoms stamfurstar, efter deras boningsorter

1 Mosebok

i det land de hade tagit i besittning -- hans som ock kallas Esau, edoméernas stamfader.

37 Men Jakob bosatte sig i det land där hans fader hade bott såsom främling, nämligen i Kanaans land. **2** Detta är berättelsen om Jakobs släkt. När Josef var sjutton år gammal, gick han, jämte sina bröder, i vall med fåren; han följde då såsom yngling med Bilhas och Silpas, sin faders hustrurs, söner. Och Josef bar fram till deras fader vad ont som sades om dem. **3** Men Israel hade Josef kärare än alla sina andra söner, eftersom han hade fött honom på sin ålderdom; och han lät göra åt honom en fotsid livklädnad. **4** Då nu hans bröder sågo att deras fader hade honom kärare än alla hans bröder, blevo de hätska mot honom och kunde icke tala vänligt till honom. **5** Därtill hade Josef en gång en dröm, som han omtalade för sina bröder; sedan hatade de honom ännu mer. **6** Han sade nämligen till dem: »Hören vilken dröm jag har haft. **7** Jag tyckte att vi bundo kärvar på fältet; och se, min kärve reste sig upp och blev stående, och edra kärvar ställde sig runt omkring och bugade sig för min kärve.» **8** Då sade hans bröder till honom: »Skulle du bliva vår konung, och skulle du råda över oss?» Och de hatade honom ännu mer för hans drömmars skull och för vad han hade sagt. **9** Sedan hade han ännu en annan dröm som han förtäljde för sina bröder; han sade: »Hören, jag har haft ännu en dröm. Jag tyckte att solen och månen och elva stjärnor bugade sig för mig.» **10** När han förtäljde detta för sin fader och sina bröder, bannade hans fader honom och sade till honom: »Vad är detta för en dröm som du har haft? Skulle då jag och din moder och dina bröder komma och buga oss ned till jorden för dig?» **11** Och hans bröder avundades honom; men hans fader bevarade detta i sitt minne. **12** Då nu en gång hans bröder hade gått bort för att vakta sin faders får i Sikem, **13** sade Israel till Josef: »Se, dina bröder vakta fåren i Sikem; gör dig redo, jag vill sända dig till dem.» Han svarade honom: »Jag är redo.» **14** Då sade han till honom: »Gå och se efter, om det står väl till med dina bröder, och om det står väl till med fåren, och kom tillbaka till mig med svar.» Så sände han honom åstad från Hebrons dal, och han kom till Sikem. **15** Där mötte han en man, medan han gick omkring villrådig på fältet; och mannen frågade honom: »Vad söker du?» **16** Han svarade: »Jag söker efter mina bröder; säg mig var de vakta sin hjord.» **17** Mannen svarade: »De hava brutit upp härifrån; ty jag hörde dem säga: 'Låt oss gå till Dotain.'» Då gick Josef vidare efter sina bröder och fann dem i Dotan. **18** När de nu på avstånd fingo se honom, innan han ännu hade hunnit fram till dem, lade de råd om att döda honom. **19** De sade till varandra:

»Se, där kommer drömmaren. **20** Upp, låt oss dräpa honom och kasta honom i en brunn; sedan kunna vi säga att ett vilddjur har ätit upp honom. Så få vi se huru det går med hans drömmar.» **21** Men när Ruben hörde detta, ville han rädda honom undan deras händer och sade: »Låt oss icke slå ihjäl honom.» **22** Ytterligare sade Ruben till dem: »Utgjuten icke blod; kasten honom i brunnen här i öknen, men bären icke hand på honom.» Han ville nämligen rädda honom undan deras händer och föra honom tillbaka till hans fader. **23** Då nu Josef kom fram till sina bröder, togo de av honom hans livklädnad, den fotsida klädnaden som han hade på sig, **24** och grepo honom och kastade honom i brunnen; men brunnen var tom, intet vatten fanns däri. **25** Därefter satte de sig ned för att äta. När de då lyfte upp sina ögon, fingo de se ett tåg av ismaeliter komma från Gilead, och deras kameler voro lastade med dragantgummi, balsam och ladanum; de voro på väg med detta ned till Egypten. **26** Då sade Juda till sina bröder: »Vad gagn hava vi därav att vi dräpa vår broder och dölja hans blod?» **27** Nej, låt oss sälja honom till ismaeliterna; må vår hand icke komma vid honom, ty han är ju vår broder, vårt eget kött.» Och hans bröder lydde honom. **28** Då nu midjanitiska köpmän kommo där förbi, drogo de upp Josef ur brunnen; och de sålde Josef för tjuugu siklar silver till ismaeliterna. Dessa förde så Josef till Egypten. **29** När sedan Ruben kom tillbaka till brunnen, se, då fanns Josef icke i brunnen. Då rev han sönder sina kläder **30** och vände tillbaka till sina bröder och sade: »Gossen är icke där, vart skall jag nu taga vägen?» **31** Men de togo Josefs livklädnad och slaktade en bock och doppade klädnaden i blodet; **32** därefter sände de den fotsida livklädnaden hem till sin fader och läto säga: »Denna har vi funnit; se efter, om det är din sons livklädnad eller icke.» **33** Och han kände igen den och sade: »Det är min sons livklädnad; ett vilddjur har ätit upp honom, förvisso är Josef ihjälriven.» **34** Och Jakob rev sönder sina kläder och svepte säcktyg om sina länder och sörjde sin son i lång tid. **35** Och alla hans söner och alla hans döttrar kommo för att trösta honom; men han ville icke låta trösta sig, utan sade: »Jag skall med sorg fara ned i dödsriket till min son.» Så begrät hans fader honom. **36** Men medaniterna förde honom till Egypten och sålde honom till Potifar, som var hovman hos Farao och hövitsman för drabanterna.

38 Vid den tiden begav sig Juda åstad bort ifrån sina bröder och slöt sig till en man i Adullam, som hette Hira. **2** Där fick Juda se dottern till en kananeisk man som hette Sua, och han tog henne till sig och gick in till henne. **3** Och hon blev

1 Mosebok

havande och födde en son, och han fick namnet Er. 4Åter blev hon havande och födde en son och gav honom namnet Onan. 5Och hon födde ännu en son, och åt denne gav hon namnet Sela; och när han föddes, var Juda i Kesib. 6Och Juda tog åt Er, sin förstfödde, en hustru som hette Tamar. 7Men Er, Judas förstfödde, misshagade Iouo; därför dödade Iouo honom. 8Då sade Juda till Onan: »Gå in till din broders hustru, äkta henne i din broders ställe och skaffa avkomma åt din broder.» 9Men eftersom Onan visste att avkomman icke skulle bliva hans egen, lät han, när han gick in till sin broders hustru, det spillas på jorden, för att icke giva avkomma åt sin broder. 10Men det misshagade Iouo att han gjorde så; därför dödade han också honom. 11Då sade Juda till sin sonhustru Tamar: »Stanna såsom änka i din faders hus, till dess min son Sela bliver fullvuxen.» Han fruktade nämligen att annars också denne skulle dö, likasom hans bröder. Så gick Tamar bort och stannade i sin faders hus. 12En lång tid därefter dog Suas dotter, Judas hustru. Och efter sorgetidens slut gick Juda med sin vän adullamiten Hira upp till Timna, för att se efter dem som klippte hans får. 13När man nu berättade för Tamar att hennes svärfader gick upp till Timna för att klippa sina får, 14lade hon av sig sina änkekläder och betäckte sig med en slöja och höljde in sig och satte sig vid porten till Enaim på vägen till Timna. Ty hon såg, att fastän Sela var fullvuxen, blev hon likväl icke given åt honom till hustru. 15Då nu Juda fick se henne, trodde han att hon var en sköka; hon hade ju nämligen sitt ansikte betäckt. 16Och han vek av till henne, där hon satt vid vägen, och sade: »Kom, lät mig gå in till dig.» Ty han visste icke att det var hans sonhustru. Hon svarade: »Vad vill du giva mig för att få gå in till mig?» 17Han sade: »Jag vill sända dig en killing ur min hjord.» Hon svarade: »Ja, om du giver mig pant, till dess du sänder den.» 18Han sade: »Vad skall jag då giva dig i pant?» Hon svarade: »Din signetring, din snodd och staven som du har i din hand.» Då gav han henne detta och gick in till henne, och hon blev havande genom honom. 19Och hon stod upp och gick därifrån och lade av sin slöja och klädde sig åter i sina änkekläder. 20Och Juda sände killingen med sin vän adullamiten, för att få igen panten av kvinnan; men denne fann henne icke. 21Och han frågade folket där på orten och sade: »Var är tempeltärnan, hon som satt i Enaim vid vägen?» De svarade: »Här har ingen tempeltärna varit.» 22Och han kom tillbaka till Juda och sade: »Jag har icke funnit henne; därtill säger folket på orten att ingen tempeltärna har varit där.» 23Då sade Juda: »Må hon då behålla det, så att vi icke draga smälek över oss. Jag har nu sänt killingen, men du

har icke funnit henne.» 24Vid pass tre månader därefter blev så berättat för Juda: »Din sonhustru Tamar har bedrivit otukt, och i otukt har hon blivit havande.» Juda sade: »Fören ut henne till att brännas.» 25Men när hon fördes ut, sände hon bud till sin svärfader och lät säga: »Genom en man som är ägare till detta har jag blivit havande.» Och hon lät säga: »Se efter, vem denna signetring, dessa snodder och denna stav tillhöra.» 26Och Juda kände igen dem och sade: »Hon är i sin rätt mot mig, eftersom jag icke har givit henne åt min son Sela.» Men han kom icke mer vid henne. 27När hon nu skulle föda, se, då funnos tvillingar i hennes liv. 28Och i födslostunden stack den ene fram en hand; då tog hjälpkvinnan en röd tråd och band den om hans hand och sade: »Denne kom först fram.» 29Men när han därefter åter drog sin hand tillbaka, se, då kom hans broder fram; och hon sade: »Varför har du trängt dig fram?» Och han fick namnet Peres. 30Därefter kom hans broder fram, han som hade den röda tråden om sin hand, och han fick namnet Sera.

39 Och Josef fördes ned till Egypten; och Potifar, som var hovman hos Faraos och hövitsman för drabanterna, en egyptisk man, köpte honom av israeliterna som hade fört honom ditned. 2Och Iouo var med Josef, så att han blev en lyckosam man. Och han vistades i sin herres, egyptierns, hus; 3och hans herre såg att Iouo var med honom, ty allt vad han gjorde lät Iouo lyckas väl under hans hand. 4Och Josef fann nåd för hans ögon och fick betjäna honom. Och han satte honom över sitt hus, och allt vad han ägde lämnade han i hans vård. 5Och från den stund då han hade satt honom över sitt hus och över allt vad han ägde, välsignade Iouo egyptierns hus, för Josefs skull; och Iouos välsignelse vilade över allt vad han ägde, hemma och på marken. 6Därför överlät han i Josefs vård allt vad han ägde, och sedan han hade fått honom till sin hjälp, bekymrade han sig icke om något, utom maten som han själv åt. Men Josef hade en skön gestalt och var skön att skåda. 7Och efter en tid hände sig att hans herres hustru kastade sina ögon på Josef och sade: »Ligg hos mig.» 8Men han ville icke, utan sade till sin herres hustru: »Se, alltsedan min herre har tagit mig till sin hjälp, bekymrar han sig icke om något i huset, och allt vad han äger har han lämnat i min vård. 9Han har i detta hus icke större makt än jag, och intet annat har han förbehållit sig än dig allena, eftersom du är hans hustru. Huru skulle jag då kunna göra så mycket ont och synda mot Gud?» 10Och fastän hon talade sådant dag efter dag till Josef, hörde han dock icke på henne och ville icke ligga hos henne eller vara med henne. 11Men en dag då han kom in i huset för att förrätta sina

1 Mosebok

sysslor, och ingen av husfolket var tillstädes därinne, 12fattade hon honom i manteln och sade: »Ligg hos mig.» Men han lämnade manteln i hennes hand och flydde och kom ut. 13Då hon nu såg att han hade lämnat sin mantel i hennes hand och flytt ut, 14ropade hon på sitt husfolk och sade till dem: »Sen här, han har fört hit till oss en hebreisk man, för att denne skulle locka oss till lättfärdighet. Han kom in till mig och ville ligga hos mig; men jag ropade med hög röst. 15Och när han hörde att jag hov upp min röst och ropade, lämnade han sin mantel kvar hos mig och flydde och kom ut.» 16Och hon lät hans mantel ligga kvar hos sig, till dess hans herre kom hem; 17då berättade hon för honom detsamma; hon sade: »Den hebreiske tjänaren som du har fört hit till oss kom in till mig, och ville locka mig till lättfärdighet. 18Men då jag hov upp min röst och ropade, lämnade han sin mantel kvar hos mig och flydde ut.» 19När nu hans herre hörde vad hans hustru berättade för honom, nämligen att hans tjänare hade betett sig mot henne på detta sätt, blev hans vrede upptänd. 20Och Josefs herre tog honom och lät sätta honom i det fängelse där konungens fångar sutto fångslade; där fick han då vara i fängelse. 21Men Iouo var med Josef och förskaffade honom ynnest och lät honom finna nåd hos föreståndaren för fängelset. 22Och föreståndaren för fängelset lät alla fångar som sutto i fängelset stå under Josefs uppsikt; och allt vad där skulle göras, det gjordes genom honom. 23Föreståndaren för fängelset tog sig alls icke av något som Josef hade om hand, eftersom Iouo var med denne; och vad han gjorde, det lät Iouo lyckas väl.

40 En tid härefter hände sig att den egyptiske konungens munskänk och hans bagare försyndade sig mot sin herre, konungen av Egypten. 2Och Faraos blev förtörnad på sina två hovmän, överste munskänken och överste bagaren, 3och lät sätta dem i förvar i drabanthövitsmannens hus, i samma fängelse där Josef satt fången. 4Och hövitsmannen för drabanterna anställde Josef hos dem till att betjäna dem; och de sutto där i förvar en tid. 5Medan nu den egyptiske konungens munskänk och bagare sutto fångna i fängelset, hade de båda under samma natt var sin dröm, vardera med sin särskilda betydelse. 6Och när Josef om morgonen kom in till dem, fick han se att de voro bedrövade. 7Då frågade han Faraos hovmän, som med honom sutto i förvar i hans herres hus: »Varför sen I så sorgsna ut i dag?» 8De svarade honom: »Vi hava haft en dröm, och ingen finnes, som kan uttyda den.» Josef sade till dem: »Att giva uttydningen är ju Guds sak; förtäljen drömmen

för mig.» 9Då förtäljde överste munskänken sin dröm för Josef och sade till honom: »Jag drömde att ett vinträd stod framför mig; 10på vinträdet voro tre rankor, och knappt hade det skjutit skott, så slog dess blommor ut och dess klasar buro mogna druvor. 11Och jag hade Faraos bågare i min hand, och jag tog druvorna och pressade ut dem i Faraos bågare och gav Faraos bågaren i handen.» 12Då sade Josef till honom: »Detta är uttydningen: de tre rankorna betyda tre dagar; 13om tre dagar skall Faraos upphöja ditt huvud och sätta dig åter på din plats, så att du får giva Faraos bågaren i handen likasom förut, då du var hans munskänk. 14Men tänk på mig, när det går dig väl, så att du gör barmhärtighet med mig och nämner om mig för Faraos och skaffar mig ut från detta hus; 15ty jag är med orätt bortförd från hebréernas land, och icke heller här har jag gjort något varför jag borde sättas i fängelse.» 16Då nu överste bagaren såg att Josef hade givit en god uttydning, sade han till honom: »Också jag hade en dröm. Jag tyckte att jag bar tre vetebrödsborgar på mitt huvud. 17Och i den översta korgen funnos bakverk av alla slag, sådant som Faraos plägar äta; men fåglarna åto därav ur korgen på mitt huvud.» 18Då svarade Josef och sade: »Detta är uttydningen: de tre korgarna betyda tre dagar; 19om tre dagar skall Faraos upphöja ditt huvud och taga det av dig; han skall upphänga dig på trä, och fåglarna skola äta ditt kött.» 20På tredje dagen därefter, då det var Faraos födelsedag, gjorde denne ett gästbud för alla sina tjänare. Då upphöjde han, bland sina tjänare, såväl överste munskänkens huvud som överste bagarens. 21Han insatte överste munskänken åter i hans ämbete, så att han fick giva Faraos bågaren i handen; 22men överste bagaren lät han upphänga, såsom Josef hade sagt dem i sin uttydning. 23Men överste munskänken tänkte icke på Josef, utan glömde honom.

41 Två år därefter hände sig att Faraos hade en dröm. Han tyckte sig stå vid Nilfloden. 2Och han såg sju kor, vackra och feta, stiga upp ur floden, och de betade i vassen. 3Sedan såg han sju andra kor, fula och magra, stiga upp ur floden; och de ställde sig bredvid de förra korna på stranden av floden. 4Och de fula och magra korna åto upp de sju vackra och feta korna. Därefter vaknade Faraos. 5Men han somnade åter in och såg då i drömmen sju ax, frodiga och vackra, växa på samma strå. 6Sedan såg han sju andra ax skjuta upp, tunna och svedda av östanvinden; 7och de tunna axen uppslukade de sju frodiga och fulla axen. Därefter vaknade Faraos och fann att det var en dröm. 8Då han nu om morgonen var orolig till sinnes, sände han ut och lät kalla till sig alla spåmän och alla vise

1 Mosebok

i Egypten. Och Faraos förtäljde sina drömmar för dem; men ingen fanns, som kunde uttyda dem för Faraos. 9Då talade överste munskänken till Faraos och sade: »Jag måste i dag påminna om mina synder. 10När Faraos en gång var förtörnad på sina tjänare, satte han mig jämte överste bagaren i fängelse i drabanthövitsmannens hus. 11Då hade vi båda, jag och han, under samma natt en dröm, och våra drömmar hade var sin särskilda betydelse. 12Och jämte oss var där en ung hebré, som var tjänare hos hövitsmannen för drabanterna. För honom förtäljde vi våra drömmar, och han uttydde dem för oss; efter som var och en hade drömt gav han en uttydning. 13Och såsom han uttydde för oss, så gick det. Jag blev åter insatt på min plats, och den andre blev upphängd.» 14Då sände Faraos och lät kalla Josef till sig; och man skyndade att föra honom ut ur fängelset. Och han lät raka sig och bytte om kläder och kom inför Faraos. 15Och Faraos sade till Josef: »Jag har haft en dröm, och ingen finnes, som kan uttyda den. Men jag har hört sägas om dig, att allenast du får höra en dröm, kan du uttyda den.» 16Josef svarade Faraos och sade: »I min makt står det icke; men Gud skall giva Faraos ett lyckosamt svar.» 17Då sade Faraos till Josef: »Jag drömde att jag stod på stranden av Nilfloden. 18Och jag såg sju kor stiga upp ur floden, feta och vackra, och de betade i vassen. 19Sedan såg jag sju andra kor stiga upp, avfallna och mycket fula och magra; i hela Egyptens land har jag icke sett några så fula som dessa. 20Och de magra och fula korna äto upp de sju första, feta korna. 21Men när de hade sväljt ned dem, kunde man icke märka att de hade sväljt ned dem, utan de förblevo fula såsom förut. Därefter vaknade jag. 22Åter drömde jag och såg då sju ax, fulla och vackra, växa på samma strå. 23Sedan såg jag sju andra ax skjuta upp, förtorkade, tunna och svedda av östanvinden; 24och de tunna axen uppslukade de sju vackra axen. Detta omtalade jag för spåmännen; men ingen fanns, som kunde förklara det för mig.» 25Då sade Josef till Faraos: »Faraos drömmar hava en och samma betydelse; vad Gud ämnar göra, det har han förkunnat för Faraos. 26De sju vackra korna betyda sju år, de sju vackra axen betyda ock sju år; drömmarna hava en och samma betydelse. 27Och de sju magra och fula korna som stego upp efter dessa betyda sju år, så ock de sju tomma axen, de som voro svedda av östanvinden; sju hungerår skola nämligen komma. 28Detta menade jag, när jag sade till Faraos: Vad Gud ämnar göra, det har han låtit Faraos veta. 29Se, sju år skola komma med stor ymighet över hela Egyptens land. 30Men efter dem skola sju hungerår inträffa, sådana, att man skall förgäta all den förra ymigheten i Egyptens land, och hungersnöden

skall förtära landet. 31Och man skall icke hava något minne av den förra ymigheten i landet, för den hungersnöds skull som sedan kommer, ty den skall bliva mycket svår. 32Men att Faraos har haft drömmen två gånger, det betyder att detta är av Gud bestämt, och att Gud skall låta det ske snart. 33Må nu alltså Faraos utse en förständig och vis man, som han kan sätta över Egyptens land. 34Må Faraos göra så; må han ock förordna tillsyningsmän över landet och taga upp femtedelen av avkastningen i Egyptens land under de sju ymniga åren. 35Må man under dessa kommande goda år samla in allt som kan tjäna till föda och hopföra säd under Faraos vård i städerna, för att tjäna till föda, och må man sedan förvara den, 36så att dessa födoämnen finnas att tillgå för landet under de sju hungerår som skola komma över Egyptens land. Så skall landet icke behöva förgås genom hungersnöden.» 37Det talet behagade Faraos och alla hans tjänare. 38Och Faraos sade till sina tjänare: »Kunna vi finna någon i vilken Guds Ande så är som i denne?» 39Och Faraos sade till Josef: »Eftersom Gud har kungjort för dig allt detta, finnes ingen som är så förständig och vis som du. 40Du skall förestå mitt hus, och efter dina befallningar skall allt mitt folk rätta sig; allenast däri att tronen förbliver min vill jag vara förmer än du.» 41Ytterligare sade Faraos till Josef: »Jag sätter dig nu över hela Egyptens land.» 42Och Faraos tog ringen av sin hand och satte den på Josefs hand och lät kläda honom i kläder av fint linne och hängde den gyllene kedjan om hans hals. 43Och han lät honom åka i vagnen närmast efter sin egen, och man utropade framför honom »abrek». Och han satte honom över hela Egyptens land. 44Och Faraos sade till Josef: »Jag är Faraos; utan din vilja skall ingen i hela Egyptens land lyfta hand eller fot.» 45Och Faraos gav Josef namnet Safenat-Panea och gav honom till hustru Asenat, dotter till Poti-Fera, prästen i On. Och Josef begav sig ut och besåg Egyptens land. 46Josef var trettio år gammal, när han stod inför Faraos, konungen i Egypten. Och Josef gick ut ifrån Faraos och färdades omkring i hela Egyptens land. 47Och landet gav under de sju ymniga åren avkastning i överflöd 48och under dessa sju år som kommo i Egyptens land samlade han in allt som kunde tjäna till föda och lade upp det i städerna. I var särskild stad lade han upp de födoämnen som man hämtade ifrån fälten däromkring. 49Så hopförde Josef säd i stor myckenhet, såsom sanden i havet, till dess man måste upphöra att hålla räkning på den, eftersom det var omöjligt att hålla räkning på den. 50Och åt Josef föddes två söner, innan något hungerår kom; de föddes åt honom av Asenat, dotter till Poti-Fera, prästen i On. 51Och Josef gav åt den

1 Mosebok

förstfödde namnet Manasse, »ty», sade han, »Gud har låtit mig förgäta all min olycka och hela min faders hus.» 52Och åt den andre gav han namnet Efraim, »ty», sade han, »Gud har gjort mig fruktsam i mitt lidandes land». 53Men de sju ymniga åren som först hade kommit i Egyptens land gingo till ända; 54sedan begynte de sju hungeråren, såsom Josef hade förutsagt. Och hungersnöd uppstod i alla andra länder; men i Egyptens land fanns bröd överallt. 55Och när hela Egyptens land begynte hungra och folket ropade till Faraos efter bröd, sade Faraos till alla egyptier: »Gån till Josef, och gören vad han säger eder.» 56När nu alltså hungersnöd var över hela landet, öppnade Josef alla förrådshus och sålde säd åt egyptierna. Men hungersnöden blev allt större i Egyptens land; 57och från alla länder kom man till Josef i Egypten för att köpa säd, ty hungersnöden blev allt större i alla länder.

42 Men när Jakob förnam att säd fanns i Egypten, sade han till sina söner: »Varför stå I så rådlösa?» 2Och han sade vidare: »Se, jag har hört att i Egypten finnes säd; faren ditned och köpen därifrån säd åt oss, för att vi må leva och icke dö.» 3Då foro tio av Josefs bröder ned för att köpa säd i Egypten. 4Men Benjamin, Josefs broder, blev icke av Jakob sänd åstad med sina bröder, ty han fruktade att någon olycka kunde hända honom. 5Så kommo då, bland de andra, också Israels söner för att köpa säd; ty hungersnöd rådde i Kanaans land. 6Och Josef var den som hade att befälla i landet; det var han som sålde säd åt allt folket i landet. Då nu Josefs bröder kommo dit, föllo de ned till jorden på sitt ansikte inför honom. 7När då Josef fick se sina bröder, kände han igen dem; men han ställde sig främmande mot dem och tilltalade dem hårt och frågade dem: »Varifrån kommen I?» De svarade: »Från Kanaans land, för att köpa säd till föda åt oss.» 8Och fastän Josef kände igen sina bröder, kände de icke igen honom. 9Men Josef tänkte på de drömmar som han hade drömt om dem. Och han sade till dem: »I ären spejare, I haven kommit för att se efter, var landet är utan skydd.» 10De svarade honom: »Nej, herre, dina tjänare hava kommit för att köpa säd till föda åt sig. 11Vi äro alla söner till en och samma man; vi äro redliga män, dina tjänare äro inga spejare.» 12Men han sade till dem: »Jo, I haven kommit för att se efter, var landet är utan skydd.» 13De svarade: »Vi, dina tjänare, äro tolv bröder, söner till en och samma man i Kanaans land; men den yngste är nu hemma hos vår fader, och en är icke mer till.» 14Josef sade till dem: »Det är såsom jag sade eder: I ären spejare. 15Och på detta sätt vill jag pröva eder: så sant Faraos lever, I skolen icke slippa härifrån, med mindre eder yngste broder

kommer hit. 16En av eder må fara och hämta hit eder broder. Men I andra skolen stanna såsom fångar, för att jag så må pröva om I haven talat sanning. Ty om så icke är, då ären I spejare, så sant Faraos lever.» 17Därefter lät han hålla dem allasammans i fängelse under tre dagar. 18Men på tredje dagen sade Josef till dem: »Om I viljen leva, så gören på detta sätt, ty jag fruktar Gud: 19ären I redliga män, så må en av eder, I bröder, stanna såsom fånge i huset där I haven suttit fångslade; men I andra mån fara eder väg, och föra hem med eder den säd som I haven köpt till hjälp mot hungersnöden hemma hos eder. 20Fören sedan eder yngste broder hit till mig; om så edra ord visa sig vara sanna, skolen I slippa att dö.» Och de måste göra så. 21Men de sade till varandra: »Förvisso hava vi dragit skuld över oss genom det som vi gjorde mot vår broder; ty vi sågo hans själs ångest, när han bad oss om misskund, och vi ville dock icke lyssna till honom. Därför hava vi själva kommit i denna ångest.» 22Ruben svarade dem: »Sade jag icke till eder: 'Försynden eder icke på gossen'? Men I lyssnaden icke till mig; se, därför utkräves nu hans blod.» 23Men de visste icke att Josef förstod detta, ty han talade med dem genom tolk. 24Och han vände sig bort ifrån dem och grät. Sedan vände han sig åter till dem och talade med dem; och han tog Simeon ut ur deras krets och lät fångsla honom inför deras ögon. 25Och Josef bjöd att man skulle fylla deras säckar med säd, och lägga vars och ens penningar tillbaka i hans säck, och giva dem kost för resan. Och man gjorde så med dem. 26Och de lastade säden på sina åsnor och foro därifrån. 27Men när vid ett viloställe en av dem öppnade sin säck för att giva foder åt sin åsna, fick han se sina penningar ligga överst i säcken. 28Då sade han till sina bröder: »Mina penningar hava blivit lagda hit tillbaka; se, de äro här i min säck.» Då blevo de utom sig av häpnad och sågo förskräckta på varandra och sade: »Vad har Gud gjort mot oss!» 29När de kommo hem till sin fader Jakob i Kanaans land, berättade de för honom allt vad som hade hänt dem och sade: 30»Mannen som var herre där i landet tilltalade oss hårt och behandlade oss såsom om vi ville bespeja landet. 31Men vi sade till honom: 'Vi äro redliga män och inga spejare; 32vi äro tolv bröder, samma faders söner; en är icke mer till, och den yngste är nu hemma hos vår fader i Kanaans land.' 33Men mannen som var herre i landet svarade oss: 'Därav skall jag veta att I ären redliga män: lämnen kvar hos mig en av eder, I bröder; tagen så vad I haven köpt till hjälp mot hungersnöden hemma hos eder, och faren eder väg. 34Sedan mån I föra eder yngste broder hit till mig, så kan jag veta att I icke ären spejare, utan redliga män. Då skall jag giva eder broder tillbaka åt eder, och I skolen fritt

1 Mosebok

få draga omkring i landet. 35 När de sedan tömde sina säckar, fann var och en sin penningpung i sin säck. Och då de och deras fader fingo se penningpungarna, blevo de förskräckta. 36 Och Jakob, deras fader, sade till dem: »I gören mig barnlös; Josef är borta, Simeon är borta, Benjamin viljen I ock taga ifrån mig; över mig kommer allt detta.» 37 Då svarade Ruben sin fader och sade: »Mina båda söner må du döda, om jag icke för honom åter till dig. Anförtro honom åt mig, jag skall föra honom tillbaka till dig.» 38 Men han svarade: »Min son får icke fara ditned med eder. Hans broder är ju död, och han är allena kvar; om nu någon olycka hände honom på den resa I viljen företaga, så skullen I bringa mina grå hår med sorg ned i dödsriket.»

43 Men hungersnöden var svår i landet. 2 Och när de hade förtärt den säd som de hade hämtat från Egypten, sade deras fader till dem: »Faren tillbaka och köpen litet säd till föda åt oss.» 3 Men Juda svarade honom och sade: »Mannen betygade högtidligt och sade till oss: 'I fån icke komma inför mitt ansikte, med mindre eder broder är med eder.' 4 Om du nu låter vår broder följa med oss, så skola vi fara ned och köpa säd till föda åt dig. 5 Men om du icke låter honom följa med oss, så vilja vi icke fara, ty mannen sade till oss: 'I fån icke komma inför mitt ansikte, med mindre eder broder är med eder.' 6 Då sade Israel: »Varför gjorden I så illa mot mig och berättaden för mannen att I hadn ännu en broder?» 7 De svarade: »Mannen frågade noga om oss och vår släkt; han sade: 'Lever eder fader ännu? Haven I någon broder?' Då omtalade vi för honom huru det förhöll sig. Kunde vi veta att han skulle säga: 'Fören eder broder hitned?'» 8 Och Juda sade till sin fader Israel: »Låt ynglingen följa med mig, så vilja vi stå upp och begiva oss åstad, för att vi må leva och icke dö, vi själva och du och våra kvinnor och barn. 9 Jag vill ansvara för honom; av min hand må du utkräva honom. Om jag icke för honom åter till dig och ställer honom inför ditt ansikte, så vill jag vara en syndare inför dig i all min tid. 10 Sannerligen, om vi icke hade dröjt så länge, så skulle vi redan hava varit tillbaka för andra gången.» 11 Då svarade deras fader Israel dem: »Måste det så vara, så gören nu på detta sätt: tagen av landets bästa frukt i edra säckar och fören det till mannen såsom skänk, litet balsam och litet honung, dragantgummi och ladanum, pistacienötter och mandlar. 12 Och tagen dubbla summan penningar med eder, så att I fören tillbaka dit med eder de penningar som I haven fått igen överst i edra säckar. Kanhända var det ett misstag. 13 Tagen ock eder broder med eder, och stå upp och faren tillbaka till mannen. 14 Men

Gud den Allsmåktige låte eder finna barmhärtighet inför mannen, så att han tillstodder eder andre broder och Benjamin att återvända med eder. Men skall jag bliva barnlös, så må det då ske.» 15 Då togo männen de nämnda skänkerna och togo med sig dubbla summan penningar, därtill ock Benjamin, och stodo upp och foro ned till Egypten och trädde inför Josef. 16 Då nu Josef såg att Benjamin var med dem, sade han till sin hovmästare: »För dessa män in i mitt hus; och låt slakta och tillreda en måltid, ty männen skola äta middag med mig.» 17 Och mannen gjorde såsom Josef hade sagt och förde männen in i Josefs hus. 18 Och männen blevo förskräckta, när de fördes in i Josefs hus; de sade: »Det är på grund av penningarna vi föras hitin, de penningar som förra gången kommo tillbaka i våra säckar; ty han vill nu störta sig på oss och överfalla oss och göra oss själva till trälar och taga ifrån oss våra åsnor.» 19 Och de trädde fram till Josefs hovmästare och talade med honom vid ingången till huset 20 och sade: »Hör oss, herre. När vi förra gången voro härnere för att köpa säd till föda åt oss 21 och sedan kommo till ett viloställe och öppnade våra säckar, då fann var och en av oss sina penningar överst i sin säck, penningarna till deras fulla vikt; dem hava vi nu fört tillbaka med oss. 22 Och vi hava tagit andra penningar med oss för att köpa säd till föda åt oss. Vi veta icke vem som hade lagt penningarna i våra säckar.» 23 Då svarade han: »Varen vid gott mod, frukten icke; det är eder Gud och eder faders Gud som har låtit eder finna en skatt i edra säckar; edra penningar har jag fått.» Sedan hämtade han Simeon ut till dem. 24 Och han förde männen in i Josefs hus och gav dem vatten till att två sina fötter och gav foder åt deras åsnor. 25 Och de ställde i ordning sina skänker, till dess Josef skulle komma hem om middagen; ty de hade fått höra att de skulle äta där. 26 När sedan Josef hade kommit hem, förde de skänkerna, som de hade med sig, in till honom i huset och föllo ned för honom till jorden. 27 Och han hälsade dem och frågade: »Står det väl till med eder fader, den gamle, som I taladen om? Lever han ännu?» 28 De svarade: »Ja, det står väl till med vår fader, din tjänare; han lever ännu.» Och de bugade sig och föllo ned för honom. 29 Och när han lyfte upp sina ögon och fick se sin broder Benjamin, sin moders son, frågade han: »Är detta eder yngste broder, den som I taladen om med mig?» Därpå sade han: »Gud vare dig nådig, min son.» 30 Men Josef bröt av sitt tal, ty hans hjärta upprördes av kärlek till brodern, och han sökte tillfälle att gråta ut och gick in i sin kammare och grät där. 31 Därefter, sedan han hade tvagit sitt ansikte, gick han åter ut och betvang sig och sade: »Sätten fram mat.» 32 Och de satte fram särskilt för honom och

1 Mosebok

särskilt för dem och särskilt för de egyptier som äto tillsammans med honom; ty egyptierna få icke äta tillsammans med hebréerna; sådant är nämligen en styggelse för egyptierna. 33Och de fingo sina platser mitt emot honom, den förstfödde främst såsom den förstfödde, sedan de yngre, var och en efter sin ålder; och männen sågo med förundran på varandra. 34Och han lät bära till dem av rätterna på sitt bord, och Benjamin fick fem gånger så mycket som var och en av de andra. Och de drucko sig glada med honom.

44 Därefter bjöd han sin hovmästare och sade: »Fyll människens säckar med säd, så mycket de kunna rymma, och lägg vars och ens penningar överst i hans säck. 2Och min bågare, silverbågaren, skall du lägga överst i den yngstes säck, tillika med penningarna för hans säd.» Och han gjorde såsom Josef hade sagt. 3Om morgonen, då det blev dager, fingo männen fara med sina åsnor. 4Men när de hade kommit ett litet stycke utom staden, sade Josef till sin hovmästare: »Stå upp och sätt efter männen; och när du hinner upp dem, så säg till dem: 'Varför haven I lönat gott med ont? 5Det är ju just den bågaren som min herre dricker ur, och som han plägar spä med. Det är en ond gärning I haven gjort.'» 6När han nu hann upp dem, sade han detta till dem. 7Då svarade de honom: »Varför talar min herre så? Bort det, att dina tjänare skulle göra sådant! 8De penningar som vi funno överst i våra säckar hava vi ju fört tillbaka till dig från Kanaans land. Huru skulle vi då kunna vilja stjäla silver eller guld ur din herres hus? 9Den bland dina tjänare, som den finnes hos, han må dö; därtill vilja vi andra bliva min herres träl.» 10Han svarade: »Ja, vare det såsom I haven sagt; den som den finnes hos, han skall bliva min träl. Men I andra skolen vara utan skuld.» 11Och de skyndade sig att lyfta ned var och en sin säck på jorden, och öppnade var och en sin säck. 12Och han begynte att söka hos den äldste och slutade hos den yngste; och bågaren fanns i Benjamins säck. 13Då revo de sönder sina kläder och lastade åter var och en sin åsna och vände tillbaka till staden. 14Och Juda och hans bröder gingo in i Josefs hus, där denne ännu var kvar; och de föllo ned till jorden för honom. 15Då sade Josef till dem: »Vad haven I gjort! Förstoden I icke att en man sådan som jag kan spä?» 16Juda svarade: Vad skola vi säga till min herre, vad skola vi tala, och huru skola vi rättfärdiga oss? Gud har funnit dina tjänares missgärning. Se, vi äro min herres träl, vi andra såväl som den som bågaren har blivit funnen hos.» 17Men han sade: »Bort det, att jag skulle så göra! Den som bågaren har blivit funnen hos, han skall bliva min träl. Men I andra mån i frid fara hem till eder fader.» 18Då trädde

Juda fram till honom och sade: »Hör mig, herre; låt din tjänare tala ett ord inför min herre, och må din vrede icke upptändas mot din tjänare; ty du är såsom Faraos. 19Min herre frågade sina tjänare och sade: 'Haven I eder fader eller någon broder ännu därhemma?' 20Och vi svarade min herre: 'Vi hava en åldrig fader och en son till honom, en som är född på hans ålderdom och ännu är ung; men en broder till denne är död, så att han allena är kvar efter sin moder, och hans fader har honom kär.' 21Då sade du till dina tjänare: 'Fören honom hitned till mig, så att jag kan låta mitt öga vila på honom.' 22Och vi svarade min herre: 'Ynglingen kan icke lämna sin fader, ty om han lämnade sin fader, så skulle denne dö.' 23Men du sade till dina tjänare: 'Om eder yngste broder icke följer med eder hitned, så fån I icke mer komma inför mitt ansikte.' 24När vi därefter hade kommit hem till din tjänare, min fader, berättade vi för honom vad min herre hade sagt. 25Och när sedan vår fader sade: 'Faren tillbaka och köpen litet säd till föda åt oss', 26svarade vi: 'Vi kunna icke fara ditned; allenast på det villkoret vilja vi fara, att vår yngste broder följer med oss; ty vi få icke komma inför mannens ansikte om vår yngste broder icke är med oss. 27Men din tjänare, min fader, sade till oss: 'I veten själva att min hustru har fött åt mig två söner, 28och den ene gick bort ifrån mig, och jag sade: förvisso är han ihjälrviten. Och jag har icke sett honom sedan den tiden. 29Om I nu tagen också denne ifrån mig och någon olycka händer honom, så skolen I bringa mina grå hår med jämmer ned i dödsriket.' 30Om jag alltså kommer hem till din tjänare, min fader, utan att vi hava med oss ynglingen, som vår faders hjärta är så fäst vid, 31då bliver det hans död, när han ser att ynglingen icke är med; och dina tjänare skulle så bringa din tjänares, vår faders, grå hår med sorg ned i dödsriket. 32Ty jag, din tjänare, har lovat min fader att ansvara för ynglingen och har sagt, att om jag icke för denne till honom igen, så vill jag vara en syndare inför min fader i all min tid. 33Låt nu därför din tjänare stanna kvar hos min herre såsom träl, i ynglingens ställe, men låt ynglingen fara hem med sina bröder. 34Ty huru skulle jag kunna fara hem till min fader utan att hava ynglingen med mig? Jag förmår icke se den jämmer som då skulle komma över min fader.»

45 Då kunde Josef icke längre betvinga sig inför alla dem som stodo omkring honom. Han ropade: »Må alla gå ut härifrån.» Och ingen fick stanna inne hos Josef, när han gav sig till känna för sina bröder. 2Och han brast ut i högljudd gråt, så att egyptierna hörde det; också Faraos husfolk hörde det. 3Och Josef sade till sina bröder: »Jag är Josef. Lever min fader ännu?» Men hans bröder kunde

1 Mosebok

icke svara honom, så förskräckta blevo de för honom. 4Då sade Josef till sina bröder: »Kommen hitfram till mig.» Och när de kommo fram, sade han: »Jag är Josef, eder broder, som I sålden till Egypten. 5Men varen nu icke bedrövade och grämen eder icke däröver att I haven sålt mig hit: ty för att bevara människors liv har Gud sänt mig hit före eder. 6I två år har nu hungersnöd varit i landet, och ännu återstå fem år under vilka man varken skall plöja eller skörda. 7Men Gud sände mig hit före eder, för att I skullen bliva kvar på jorden och behållas vid liv, ja, till räddning för många. 8Så haven nu icke I sänt mig hit, utan Gud; och han har gjort mig till Faraos högste rådgivare och till en herre över hela hans hus och till en furste över hela Egyptens land. 9Skynden eder nu och faren hem till min fader, och sägen till honom: 'Så säger din son Josef: Gud har satt mig till en herre över hela Egypten; kom ned till mig, dröj icke. 10Du skall få bo i landet Gosen och vara mig nära, du med dina barn och barnbarn, dina får och fäkreatur och allt vad som tillhör dig. 11Jag vill där försörja dig -- ty ännu återstå fem hungerår -- så att varken du eller ditt hus eller någon som hör dig till skall lida nöd. 12I sen ju med egna ögon, också min broder Benjamin ser med egna ögon, att det är jag, som med egen mun talar till eder. 13Berätten nu för min fader om all min härlighet i Egypten och om allt vad I haven sett, och skynden eder att föra min fader hitned.» 14Så föll han sin broder Benjamin om halsen och grät, och Benjamin grät vid hans hals. 15Och han kysste alla sina bröder och grät i deras armar. Sedan samtalade hans bröder med honom. 16När nu det ryktet spordes i Faraos hus, att Josefs bröder hade kommit, behagade detta Farao och hans tjänare väl. 17Och Farao sade till Josef: »Säg till dina bröder: 'Detta skolen I göra: lasten edra djur och faren hem till Kanaans land; 18hämtan så eder fader och edert folk och kommen hit till mig, så skall jag giva eder det bästa som finnes i Egyptens land, och I skolen få äta av landets fetma.' 19Alltså bjuder jag dig nu att säga: 'Detta skolen I göra: tagen eder vagnar i Egyptens land för edra späda barn och edra hustrur, och hämtan eder fader och kommen hit. 20Och bekymren eder icke om edert bohag; ty det bästa som finnes i hela Egyptens land skall höra eder till.'» 21Israels söner gjorde så, och Josef gav dem vagnar, efter Faraos befallning, och gav dem kost för resan. 22Och han gav åt dem alla var sin högtidsdräkt, men åt Benjamin gav han tre hundra siklar silver och fem högtidsdräkter. 23Och till sin fader sände han likaledes gåvor: tio åsnor, lastade med det bästa Egypten hade, och tio åsninnor, lastade med säd och bröd och andra livsmedel åt hans fader för resan. 24Därefter lät han sina

bröder fara, och de begåvo sig åstad; och han sade till dem: »Kiven icke på vägen.» 25Så foro de upp från Egypten och kommo till sin fader Jakob i Kanaans land; 26och de berättade för honom och sade: »Josef lever ännu, och han är en furste över hela Egyptens land.» Då greps hans hjärta av vanmakt, ty han kunde icke tro dem. 27Men när de omtalade för honom allt vad Josef hade sagt till dem, och när han såg vagnarna som Josef hade sänt för att hämta honom, då fick deras fader Jakobs ande åter liv. 28Och Israel sade: »Det är nog; min son Josef lever ännu. Jag vill fara och se honom, förrän jag dör.»

46 Och Israel bröt upp med allt vad honom tillhörde. Och när han kom till Beer-Seba, offrade han slaktoffer åt sin fader Isaks Gud. 2Och Gud talade till Israel i en syn om natten; han sade: »Jakob! Jakob!» Han svarade: »Här är jag.» 3Då sade han: »Jag är Gud, din faders Gud; frukta icke för att draga ned till Egypten, ty där skall jag göra dig till ett stort folk. 4Jag skall själv draga ned med dig till Egypten, jag skall ock föra dig åter upp därifrån; och Josefs hand skall tillsluta dina ögon.» 5Och Jakob bröt upp från Beer-Seba; och Israels söner satte sin fader Jakob och sina späda barn och sina hustrur på vagnarna som Farao hade sänt för att hämta honom. 6Och de togo sin boskap och de ägodelar som de hade förvärvat i Kanaans land och kommo så till Egypten, Jakob och alla hans avkomlingar med honom. 7Sina söner och sonsöner, sina döttrar och sondöttrar, alla sina avkomlingar, förde han med sig till Egypten. 8Dessa äro namnen på Israels barn som kommo till Egypten: Jakob och hans söner. Jakobs förstfödde var Ruben, 9och Rubens söner voro Hanok, Pallu, Hesron och Karmi. 10Simeons söner voro Jemuel, Jamin, Ohad, Jakin, Sohar och Saul, den kananeiska kvinnans son. 11Levis söner voro Gerson, Kehat och Merari. 12Judas söner voro Er, Onan, Sela, Peres och Sera -- men Er och Onan dogo i Kanaans land -- och Peres' söner voro Hesron och Hamul. 13Isaskars söner voro Tola, Puva, Job och Simron. 14Sebulons söner voro Sered, Elon och Jaleel. 15Dessa voro Leas söner, de som hon födde åt Jakob i Paddan-Aram; tillika födde hon åt honom dottern Dina. Söner och döttrar utgjorde tillsammans trettio tre personer. 16Gads söner voro Sifjon och Haggi, Suni och Esbon, Eri och Arodi och Areli. 17Asers söner voro Jimna, Jisva, Jisvi och Beria; och deras syster var Sera; men Berias söner voro Heber och Malkiel. 18Dessa voro söner till Silpa, som Laban hade givit åt sin dotter Lea, och dessa födde hon åt Jakob, sexton personer. 19Rakels, Jakobs hustrus, söner voro Josef och Benjamin. 20Och de söner som föddes åt Josef i Egyptens land voro

1 Mosebok

Manasse och Efraim; de föddes åt honom av Asenat, dotter till Poti-Fera, prästen i On. 21Och Benjamins söner voro Bela, Beker och Asbel, Gera och Naaman, Ehi och Ros, Muppim och Huppim och Ard. 22Dessa voro Rakels söner, de som föddes åt Jakob, tillsammans fjorton personer. 23Dans söner voro Husim. 24Naftalis söner voro Jaseel, Guni, Jeser och Sillem. 25Dessa voro söner till Bilha, som Laban hade givit åt sin dotter Rakel, och dessa födde hon åt Jakob, tillsammans sju personer. 26De som kommo med Jakob till Egypten, de som hade utgått från hans länd, utgjorde alla tillsammans sextiosex personer, förutom Jakobs sonhustrur. 27Och Josefs söner, vilka föddes åt honom i Egypten, voro två. De personer av Jakobs hus, som kommo till Egypten, utgjorde tillsammans sjuttio. 28Och han sände Juda framför sig till Josef, för att denne skulle visa honom vägen till Gosen. Så kommo de till landet Gosen. 29Och Josef lät spänna för sin vagn och for upp till Gosen för att möta sin fader Israel. Och när han kom fram till honom, föll han honom om halsen och grät länge vid hans hals. 30Och Israel sade till Josef: »Nu vill jag gärna dö, sedan jag har sett ditt ansikte och sett att du ännu lever.» 31Därefter sade Josef till sina bröder och sin faders folk: »Jag vill fara upp och berätta för Faraos och säga till honom: 'Mina bröder och min faders folk, som hittills hava bott i Kanaans land, hava kommit till mig. 32Och dessa män äro fårherdar, ty de hava idkat boskapsskötsel; och sina får och fäkreatur och allt vad de äga hava de fört med sig.' 33När sedan Faraos kallar eder till sig och frågar: 'Vad är edert yrke?', 34skolen I svara: 'Vi, dina tjänare, hava idkat boskapsskötsel från vår ungdom ända till nu, vi såväl som våra fäder.' Så skolen I få bo i landet Gosen; ty alla fårherdar äro en styggelse för egyptierna.»

47 Och Josef kom och berättade för Faraos och sade: »Min fader och mina bröder hava kommit från Kanaans land med sina får och fäkreatur och allt vad de äga; och de äro nu i landet Gosen.» 2Och han hade bland sina bröder tagit ut fem män; dem ställde han fram inför Faraos. 3Då frågade Faraos hans bröder: »Vad är edert yrke?» De svarade Faraos: »Dina tjänare äro fårherdar, såsom ock våra fäder hava varit.» 4Och de sade ytterligare till Faraos: »Vi hava kommit för att bo någon tid här i landet; ty dina tjänare hade intet bete för sina får, eftersom hungersnöden är så svår i Kanaans land. Så lät nu dina tjänare bo i landet Gosen.» 5Då sade Faraos till Josef: »Din fader och dina bröder hava alltså nu kommit till dig. 6Egyptens land ligger öppet för dig; i den bästa delen av landet må du låta din fader och dina

bröder bo. Må de bo i landet Gosen, och ifall du vet om några bland dem att de äro dugande män, så sätt dessa till uppsyningsmän över min boskap.» 7Sedan hämtade Josef sin fader Jakob och förde honom fram inför Faraos, och Jakob hälsade Faraos. 8Men Faraos frågade Jakob: »Huru hög är din ålder?» 9Jakob svarade Faraos: »Min vandringstid har varat ett hundra trettio år. Få och onda hava mina levnadsår varit, de nå icke upp till antalet av mina faders levnadsår under deras vandringstid.» 10Och Jakob tog avsked av Faraos och gick ut ifrån honom. 11Men Josef lät sin fader och sina bröder bo i Egyptens land och gav dem besittning där, i den bästa delen av landet, i landet Rameses, såsom Faraos hade bjudit. 12Och Josef försörjde sin fader och sina bröder och hela sin faders hus, och gav var och en underhåll efter antalet av hans barn. 13Men ingenstädes i landet fanns bröd, ty hungersnöden var mycket svår, så att Egyptens land och Kanaans land försmäktade av hunger. 14Och för den säd som folket köpte samlade Josef till sig alla penningar som funnos i Egyptens land och i Kanaans land; och Josef lät föra penningarna in i Faraos hus. 15Men när penningarna togo slut i Egyptens land och i Kanaans land, kommo alla egyptier till Josef och sade: »Giv oss bröd; icke vill du väl att vi skola dö i din åsyn? Vi hava ju inga penningar mer.» 16Josef svarade: »Fören hit eder boskap, så skall jag giva eder bröd i utbyte mot eder boskap, om I icke mer haven några penningar.» 17Då förde de sin boskap till Josef, och Josef gav dem bröd i utbyte mot deras hästar, får, fäkreatur och åsnor. Så underhöll han dem det året och gav dem bröd i utbyte mot all deras boskap. 18Så gick detta år till ända. Men det följande året kommo de åter till honom och sade till honom: »Vi vilja icke dölja det för min herre: penningarna äro slut, och den boskap vi ägde har kommit i min herres ägo; intet annat finnes nu kvar att giva åt min herre än våra kroppar och vår jord. 19Icke vill du att vi skola förgås inför dina ögon, vi med vår åkerjord? Köp oss och vår jord för bröd, så vilja vi med vår jord bliva Faraos trälar; giv oss allenast utsäde, för att vi må leva och icke dö, och för att jorden icke må läggas öde.» 20Då köpte Josef all jord i Egypten åt Faraos; ty egyptierna sålde var och en sin åker, eftersom hungersnöden så svårt tryckte dem. Så blev jorden Faraos egendom. 21Och folket förflyttade han till städerna, från den ena ändan av Egyptens område till den andra. 22Allenast prästernas jord köpte han icke, ty prästerna hade sitt bestämda underhåll av Faraos, och de levde av det bestämda underhåll som Faraos gav dem; därför behövde de icke sälja sin jord. 23Och Josef sade till folket: »Se, jag har nu köpt eder och eder jord åt Faraos. Där haven I utsäde; besän nu jorden.

1 Mosebok

24Och när grödan kommer in, skolen I giva en femtedel åt Faraos; men fyra femtedelar skolen I själva hava till utsäde på åkern och till föda för eder och dem som I haven i edra hus och till föda för edra barn.» 25De svarade: »Du har behållit oss vid liv; låt oss finna nåd för min herres ögon, så vilja vi vara Faraos trälar.» 26Så gjorde Josef det till en stadga, som ännu i dag gäller för Egyptens jord, att man skulle giva femtedelen åt Faraos. Allenast prästernas jord blev icke Faraos egendom. 27Så bodde nu Israel i Egyptens land, i landet Gosen; och de fingo sina besittningar där och voro fruktsamma och förökade sig storligen. 28Och Jakob levde sjutton år i Egyptens land, så att hans levnadsålder blev ett hundra fyrtiosju år. 29Då nu tiden närmade sig att Israel skulle dö, kallade han till sig sin son Josef och sade till honom: »Om jag har funnit nåd för dina ögon, så lägg din hand under min länd och lova att visa mig din kärlek och trofasthet därmed att du icke begraver mig i Egypten; 30fastmer, när jag har gått till vila hos mina fäder, skall du föra mig från Egypten och begrava mig i deras grav.» Han svarade: »Jag skall göra såsom du har sagt.» 31Men han sade: »Giv mig din ed därpå.» Och han gav honom sin ed. Då tillbad Israel, böjd mot sängens huvudgärd.

48 En tid härefter blev det sagt till Josef: »Din fader är nu sjuk.» Då tog han med sig sina båda söner, Manasse och Efraim. 2Och man berättade för Jakob och sade: »Din son Josef har nu kommit till dig.» Då tog Israel styrka till sig och satte sig upp i sängen. 3Och Jakob sade till Josef: »Gud den Allsmäktige uppenbarade sig för mig i Lus i Kanaans land och välsignade mig 4och sade till mig: 'Se, jag skall göra dig fruktsam och föröka dig och låta skaror av folk komma av dig, och skall giva åt din säd efter dig detta land till evärdlig besittning.' 5Dina båda söner, som äro födda åt dig i Egyptens land, innan jag kom hit till dig i Egypten, de skola nu vara mina: Efraim och Manasse skola vara mina, likasom Ruben och Simeon. 6Men de barn som du har fött efter dem skola vara dina; de skola bära sina bröders namn i dessas arvedel. 7Se, när jag kom från Paddan, dog Rakel ifrån mig i Kanaans land, under resan, då det ännu var ett stycke väg fram till Efrat; och jag begrov henne där vid vägen till Efrat.» Stället heter nu Bet-Lehem. 8Då nu Israel fick se Josefs söner, sade han: »Vilka äro dessa?» 9Josef svarade sin fader: »Det är mina söner, som Gud har givit mig här.» Då sade han: »För dem hit till mig, på det att jag må välsigna dem.» 10Och Israels ögon voro skumma av ålder, så att han icke kunde se. Så förde han dem då fram till honom, och han kysste dem och tog dem i famn. 11Och Israel sade

till Josef: »Jag hade icke tänkt att jag skulle få se ditt ansikte, men nu har Gud låtit mig se till och med avkomlingar av dig.» 12Och Josef förde dem bort ifrån hans knän och föll ned till jorden på sitt ansikte. 13Sedan tog Josef dem båda vid handen, Efraim i sin högra hand, till vänster framför Israel, och Manasse i sin vänstra hand, till höger framför Israel, och förde dem så fram till honom. 14Men Israel räckte ut sin högra hand och lade den på Efraims huvud, fastän han var den yngre, och sin vänstra hand på Manasses huvud; han lade alltså sina händer korsvis, ty Manasse var den förstfödde. 15Och han välsignade Josef och sade: »Den Gud inför vilken mina fäder, Abraham och Isak, hava vandrat, den Gud som har varit min herde från min födelse ända till denna dag, 16den ängel som har förlöstat mig från allt ont, han välsigne dessa barn; och må de uppkallas efter mitt och mina fäders, Abrahams och Isaks, namn, och må de föröka sig och bliva talrika på jorden.» 17Men när Josef såg att hans fader lade sin högra hand på Efraims huvud, misshagade detta honom, och han fattade sin faders hand och ville flytta den från Efraims huvud på Manasses huvud. 18Och Josef sade till sin fader: »Icke så, min fader; denne är den förstfödde, lägg din högra hand på hans huvud.» 19Men hans fader ville icke; han sade: »Jag vet det, min son, jag vet det; också av honom skall ett folk komma, också han skall bliva stor; men hans yngre broder skall dock bliva större än han, och hans avkomma skall bliva ett talrikt folk.» 20Så välsignade han dem på den dagen och sade: »Med ditt namn skall Israel välsigna, så att man skall säga: Gud göre dig lik Efraim och Manasse.» Så satte han Efraim framför Manasse. 21Och Israel sade till Josef: »Se, jag dör; men Gud skall vara med eder och föra eder tillbaka till edra fäders land. 22Och utöver vad jag giver dina bröder giver jag dig en särskild höjdsträcka som jag med mitt svärd och min båge har tagit från amoréerna.»

49 Och Jakob kallade sina söner till sig och sade: Församlen eder, på det att jag må förkunna eder vad som skall hända eder i kommande dagar: 2 Kommen tillhopa och hören, I Jakobs söner; hören på eder fader Israel. 3 Ruben, min förstfödde är du, min kraft och min styrkas förstling, främst i myndighet och främst i makt. 4 Du sjuder över såsom vatten, du skall icke bliva den främste, ty du besteg din faders läger; då gjorde du vad skändligt var. Ja, min bädd besteg han! 5 Simeon och Levi äro bröder; deras vapen äro våldets verktyg. 6 Min själ inlåte sig ej i deras råd, min ära tage ingen del i deras samkväm; ty i sin vrede dräpte de män, och i sitt överdåd stympade de oxar.

1 Mosebok

7 Förbannad vare deras vrede, som är så våldsamt, och deras grymhet, som är så hård! Jag skall förströ dem i Jakob, jag skall förskingra dem i Israel. 8 Dig, Juda, dig skola dina bröder prisa; din hand skall vara på dina fienders nacke, för dig skola din faders söner buga sig. 9 Ett ungt lejon är Juda; från rivet byte har du dragit ditupp, min son. Han har lagt sig ned, han vilar såsom ett lejon, såsom en lejoninna -- vem vågar oroa honom? 10 Spiran skall icke vika ifrån Juda, icke härskarstaven ifrån hans fötter, till dess han kommer till Silo och folken bliva honom hörsamma. 11 Han binder vid vinträdet sin åsna, vid ädla rankan sin åsninnas fåle. Han tvår sina kläder i vin, sin mantel i druvors blod. 12 Hans ögon äro dunkla av vin och hans tänder vita av mjölk. 13 Sebulon skall bo vid havets strand, vid stranden, där skeppen ligga; sin sida skall han vända mot Sidon. 14 Isaskar är en stark åsna, som ligger i ro i sin inhägnad. 15 Och han såg att viloplatsen var god, och att landet var ljuvligt; då böjde han sin rygg under bördor och blev en arbetspliktig tjänare. 16 Dan skall skaffa rätt åt sitt folk, han såväl som någon av Israels stammar. 17 Dan skall vara en orm på vägen, en huggorm på stigen, en som biter hästen i foten, så att ryttaren faller baklänges av. 18 Iouo, jag bidar efter din frälsning! 19 Gad skall trängas av skaror, men själv skall han tränga dem på hämlarna. 20 Från Aser kommer fetma, honom till mat; konungliga läckerheter har han att giva. 21 Naftali är en snabb hind; han har sköna ord att giva. 22 Ett ungt fruktträd är Josef, ett ungt fruktträd vid källan; dess grenar nå upp över muren. 23 Bågskyttar oroa honom, de skjuta på honom och ansätta honom; 24 dock förbliver hans båge fast, och hans händer och armar spänstiga, genom dens händer, som är den Starke i Jakob, genom honom som är herden, Israels klippa, 25 genom din faders Gud -- han skall hjälpa dig. genom den Allsmäktige -- han skall välsigna dig med välsignelser från himmelen därovan, välsignelser från djupet som utbreder sig därnere, välsignelser från bröst och sköte. 26 Din faders välsignelser nå högt, högre än mina förfäders välsignelser, de nå upp till de eviga höjdernas härlighet. De skola komma över Josefs huvud, över dens hjässa, som är en furste bland sina bröder. 27 Benjamin är en glupande ulv; om morgonen förtär han rov, och om aftonen utskiftar han byte.» 28 Alla dessa äro Israels stammar, tolv till antalet, och detta är vad deras fader talade till dem, när han välsignade dem; åt var och en av dem gav han sin särskilda välsignelse. 29 Och han bjöd dem och sade till dem: »Jag skall nu samlas till mitt folk; begravnen mig bredvid mina fäder, i grottan på hetiten

Efrons åker, 30 i den grotta som ligger på åkern i Makpela, gent emot Mamre, i Kanaans land, den åker som Abraham köpte till egen grav av hetiten Efron, 31 där de hava begravit Abraham och hans hustru Sara, där de ock hava begravit Isak och hans hustru Rebecka, och där jag själv har begravit Lea, 32 på den åkern som jämte grottan där köptes av Hets barn.» 33 När Jakob hade givit sina söner denna befallning, drog han sina fötter upp i sängen; och han gav upp andan och blev samlad till sina fäder.

50 Då föll Josef ned över sin faders ansikte och grät över honom och kysste honom. 2 Och Josef bjöd läkarna som han hade i sin tjänst att de skulle balsamera hans fader; och läkarna balsamerade Israel. 3 Därtill åtgingo fyrtio dagar; så många dagar åtgå nämligen för balsamering. Och egyptierna begräto honom i sjuttio dagar. 4 Men när grätodagarna efter honom voro förbi, talade Josef till Faraos husfolk och sade: »Om jag har funnit nåd för edra ögon, så framfören till Farao dessa mina ord: 5 Min fader har tagit en ed av mig och sagt: 'När jag är död, begrav mig då i den grav som jag har låtit gräva åt mig i Kanaans land.' Så låt mig nu fara ditupp och begrava min fader; sedan skall jag komma tillbaka igen.» 6 Farao svarade: »Far ditupp och begrav din fader, efter den ed som han har tagit av dig.» 7 Då for Josef upp för att begrava sin fader, och med honom foro alla Faraos tjänare, de äldste i hans hus och alla de äldste i Egyptens land, 8 därtill allt Josefs husfolk och hans bröder och hans faders husfolk; allenast sina kvinnor och barn, och sina får och fäkreatur lämnade de kvar i landet Gosen. 9 Och med honom foro ditupp både vagnar och ryttare; och det var en mycket stor skara. 10 När de nu kommo till Goren-Haatad, på andra sidan Jordan, höllo de där en mycket stor och högtidlig dödsklan, och han anställde en sorgfest efter sin fader i sju dagar. 11 Och när landets inbyggare, kananéerna, sågo sorgfesten i Goren-Haatad, sade de: »Det är en högtidlig sorgfest som egyptierna här hålla.» Därav fick stället namnet Abel-Misraim; det ligger på andra sidan Jordan. 12 Och hans söner gjorde med honom såsom han hade bjudit dem: 13 hans söner förde honom till Kanaans land och begrovo honom i grottan på åkern i Makpela, den åker som Abraham hade köpt till egen grav av hetiten Efron, gent emot Mamre. 14 Och sedan Josef hade begravit sin fader, vände han tillbaka till Egypten med sina bröder och alla dem som hade farit upp med honom för att begrava hans fader. 15 Men när Josefs bröder sågo att deras fader var död, tänkte de: »Kanhända skall Josef nu bliva hätsk mot oss och vedergälla oss allt det onda som vi hava gjort

1 Mosebok

mot honom.» 16Därför sände de bud till Josef och läto säga: »Din fader bjöd oss så före sin död: 17'Så skolen I säga till Josef: Käre, förlåt dina bröder vad de hava brutit och syndat, i det att de hava handlat så illa mot dig.' Förlåt alltså nu din faders Guds tjänare vad de hava brutit.» Och Josef grät, när de läto säga detta till honom. 18Sedan kommo ock hans bröder själva och föllo ned för honom och sade: »Se, vi vilja vara tjänare åt dig.» 19Men Josef sade till dem: »Frukten icke. Hållen I då mig för Gud? 20I tänkten ont mot mig, men Gud har tänkt det till godo, för att låta det ske, som nu har skett, och så behålla mycket folk vid liv. 21Frukten därför nu icke; jag skall försörja eder och edra kvinnor och barn.» Och han

tröstade dem och talade vänligt med dem. 22Och Josef bodde kvar i Egypten med sin faders hus; och Josef blev ett hundra tio år gammal. 23Och Josef fick se Efraims barn till tredje led; också av Makir, Manasses son, föddes barn i Josefs sköte. 24Och Josef sade till sina bröder: »Jag dör, men Gud skall förvisso se till eder, och föra eder upp från detta land till det land som han med ed har lovat åt Abraham, Isak och Jakob.» 25Och Josef tog en ed av Israels barn och sade: »När nu Gud ser till eder, fören då mina ben härifrån.» 26Och Josef dog, när han var ett hundra tio år gammal. Och man balsamerade honom, och han lades i en kista, i Egypten.